

Özgür gelecek

16-31 EKİM 1993 SAYI:14 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

İNSANLIK ONURU TECAVÜZÜ YENECEK
21. sayfa
HATİCE DİLEK'İN MEZARI AÇILDI
10. sayfa
KÜÇÜKÇEKMECE İŞÇİLERİ SÜRESİZ İŞ BIRAKTI
6. sayfa
DEPREM KADER DEĞİLDİ
23. sayfa
TÜRKİYE'DE RANTİYESİCİLİK VE RANT SİSTEMİ
15. sayfa
DOSTLUĞUN BİRİ DİĞERİNE RAM OLANI DEĞİL,
"KAVGALI" OLANI GÜZELDİR
7. sayfa
KAMER ÖZKAN PKK TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜ.
7. sayfa
KOMİSERİN CENAZE PARASI İŞÇİLERE HAVALE
8. sayfa
BİR ÇATIŞMANIN İÇİNDEN
19. sayfa

PKK yanlış yolda!



Yürüyüşünüz sizi halkı sindirmeye değil, faşizme karşı direnişe götürmelidir.

■ Söylemde "çatışmayı biz de istemiyoruz" açıklamaları tepkileri törpülemek içindir, samimiyet derecesi azdır...

Halkın tepkileri ortadadır. Bu PKK'ya bir uyarı olmalı, bir zamanlar Apo'nun kendi insanları için söylediği gibi 'Eline silahı alınca kendini şaşırmasınlar'.

■ Diğer sol güçlerin varlığı faşizme karşı bir başka cephe. Cephelerin çoğalması tüm sosyalist ve yurtseverlerin yararına.



Onbinlerce insan Gonzalo'yu selamladı

■ 13 yıl önce, Ayakuço'nun Şuşı köyünde seçim sandıklarını yakan eller, sadece sandıkları değil Peru bozkırlarını da tutuşturuyorlardı. Ellerindeki meşale MLM idi. Ve dün başta ABD ve Peru faşist rejimi tarafından "Bir avuç kan içici" diye adlandırılan PKP bugün dünyanın her tarafında, düşmanlarının gözünde bile haklı bir saygıya sahiptir.

22. Sayfa

TIKKO Karadeniz'de ilerliyor

■ "...Özellikle TC, ordumuzu PKK diye propaganda ederek bölge halkının olumsuz tavrı göstermesini sağlamaya çalışmaktadır. Ancak TC'nin bu politikasını bizler boşa çıkartmaktayız..."

4. sayfa

Somali'de Serhildan

■ Başkent Mogadişu'yu 28.000 asker bile denetleyemiyor. Şimdiye kadar halk tarafından 56 "Mavi Bereli" öldürüldü. Emperyalistler yaptıkları talanın diyetini ödüyorlar.

23. sayfa

Tuzla şehitleri mezarları başında anıldı

■ 7 Ekim 1988 günü dünya devrim tarihine bir katliam daha yazıldı. Daha sonra birçok sahnesinin yaşandığı filmin '80

sonrası gösterime giren ilk karesi, Tuzla Köprüsü'nde gerçekleştirildi. Dört karanfil koparıldı dalından.

10. Sayfa



Beşinci yılında mezarı başında anılan Tuzla şehitlerinin hesabı sorulacaktır.

Trabzon Tekstil'de patron attı, polis gözaltına aldı

■ İkitelli'de kurulu Trabzon Tekstil'de patronun attığı işçilerden üçünü polis gözaltına aldı.

8. Sayfa

Özgür Gelecek ve Partizan'a baskılar

■ Yazışları Müdürümüz Bülent Özdemir ifade için gittiği savcılık tarafından tutuklanmak istendi.

10. Sayfa

Okurdan

Özgür Gelecek'ten okurlarımıza

Çeşitli milliyetlerden halkımızın bu karanlıktan kurtulması, emperyalist zinciri kırarak tam bağımsızlığa kavuşması, halk demokrasisi, sosyalizm ve oradan da komünizm doğrultusunda ilerlemenin adıdır Özgür Gelecek.

Gazetemiz yayın hayatına başlayalı tam yedi ay geçti. Bu süre içerisinde çıkarılmış olduğumuz 13 sayımızın 10 sayısı DGM'ce toplandı. Sanki toplantılar otomatikle bağlandı. Toplatılmayan sayılarımız da dahil olmak üzere bütün sayılardan toplam yüzlerce yıla varan davalar açıldı. Yayın hayatı boyunca hemen bütün çalışanlarımız gözaltına alınmış, işçenceli sorgulara maruz kalmışlardır.

Biz biliyoruz ki toplumsal mücadelenin boyutlandığı ve insiyatifin devrimin lehine dönüştüğü zamanlarda egemen sınıflar, tüm demokratik hareketlere, demokrasi güçlerine ve beraberinde devrimci-demokrat basına da saldırılarını artırırlar. Sınıf mücadelesinin seyrinin artmasıyla birlikte bu saldırılar daha da artacaktır.

Düzenin buyundan pervasızlaşan demokratik uygulamalarına karşı her alanda tek vücut, tek yumruk olmak zorundayız. Egemen sınıfların beş vakit ağızlarına pelesenk ettiği, kırınmasının bile olmadığı demokrasi, basın özgürlüğü, hak-hukuk palavralarını boş çıkartmanın yolu özgürlük savaşçılarının ve Özgür Gelecek'in sesine kulak vermekten, ve omuz omuza olmaları geçtiğini unutmamak gerekir. Yayınlarımızın düzeni, bu derece tedirgin etmesinin nedenini görmek gerekir.

Hele ki Yeni Demokratik Türkiye mücadelesinin bir parçası olan, Özgür Gelecek'i yaşatmak ve geliştirmek başta yeni demokratların, devrimcilerin ve yüreğinde insan sevgisi taşıyan onurlu insanların görevidir.

Bugün kendi gücü oranında halka gerçekleri ulaştırmayı, onların sesi, solluğu ve sözcüsü olmayı sürdüren, yayın yaşamına başlamasıyla birlikte demokrasi mücadelesinin bir mevzisi olan gazetemize maddi ve manevi destek verelim. Okuyucularından ve halkından başka hiçbir güç ve kaynağı olmayan gazetemizin bu şartlarda yayın hayatını sürdürebilmesi daha da gelişebilmesi için desteğe, destekten de öte okuyucularıyla bütünleşmeye ihtiyacı vardır.

Unutulmaması ki yapılacak en küçük destek, gazetemizin gelişmesi, güçlenmesi ve bulunduğu mevziden daha da ileri fırlayıp güçlü, gur; halkın devrimci sesi olmasına hizmet edecektir. Küçük küçük derelerin birleşerek coşkun akan büyük nehirleri oluşturması gibi, küçük küçük katkıların da büyük bir güç haline geleceği gerçeği unutulmaması ve bölüseli bir devrimci görevi yerine getirme sorumluluğunu kendimizde hissetmeli

ve bilincimize kazınmalıyız.

Bu amaçla başlıca görevlerimiz;

— En geniş alanlara, en ücra köşelere sesimizi taşımak,
— Ulaşamadığımız alanlara ulaşarak, genişlemek, dallanıp budaktanmak ve kök salmak;

— Özgür Gelecek'i daha ileri kolektif çabanın ürünü haline getirmek,
— "Benim katkım az olabilir, bu nedenle işe yaramaz" mantığını söküp atmak,

— Cezaevlerinde bulunan tutsakların, şehit düşen mücadele arkadaşlarının ve diğer devrim şehitlerine ilişkin; anı, anlatı ve bütün yönleriyle onları tanıtan yazılar ile çeşitli konular içeren çalışmalarını göndermeleri, yaşanan devrimci değerlerden öğrenmek ve sahip çıkmak anlamında önemlidir.

Yayın ücretlerinin düzenli, disiplinli olarak gönderilmesi.

Ozellikle Yay-Sat bayilerinin denetlenmesi büyük önem arz ediyor. Her yeni sayımızın çıktığı günlerde bayilerde gazetemizin bulunup bulunmadığı kontrol edilmeli, bulunmuyorsa nedeni sorulmalı, ayrıca özellikle vitrinde teşhir etmesi istenmelidir. Olumsuzluk çıkarılan bayilerin isim ve adresleri merkez büro ve bürularımıza bildirilmelidir. Bu da yayınlarımızın dağıtımında yaşanan aksaklıkların azalmasına-neden olacaktır.

Özgür Gelecek

E.Kürkçü baklayı çıkart ağzından

12 Ekim 1993 tarihli Ö.Gündem gazetesindeki yazını senin adına utanç içinde okudum. Cesur bir yazı değildi, dostça da değildi. PKP ve Başkan yoldaş Gonzalo'nun olumsuz olmasını isteyen, bundan sevinç duyan/duyacak olan bir ruh halı yansıyordu yazından.

Faşist Fujimori'nin, Gonzalo'nun kendisine barış mektupları yazdığını açıklaması ve kaynağı belli olmayan "haberlere göre" Peru'daki bütün tüm kanallarında birden konuşma yaptığını duymasına üzerine MLM'ye karşı beslediğin gerçek duygularını açıklamak için birazcık cesaretin harekete geçmiş. "Birazcık" diyorum çünkü lafları geveleyip duruyor, cepheden saldırıyorsunuz.

Abimael Guzman'ın 24 Eylül polis merkezindeki konuşması nedense seni bu kadar sevindirmemiş. Yazık! Oysa orada "savaş devam" çağrısı vardı. "Sosyalist" bir yazar olarak bu çağrıyı sahiplenmen, dalga dalga yayılması için caba göstermen ve yine Yoldaş Gonzalo'nun yaşamının savunulması için çalışan gerekirken yapmadın, şimdi, kaynağı belirsiz-şüpheli bir haber için ve haber doğru olursa mutlu olacağın havasıyla yazıyorsun. Ve "Marksizm-Leninizmin dördüncü kılıcı" diyenlerle, Gonzalo'nun yaşamını savunan İnsan Hakları savunucularını kendince "sıkıştırmaya" çalışıyorsun. Dün nasılsık sen radikal çizgiden pasif

çizgiye kaydığında, radikalizm sorumlu olmadıysa ve neden senin için nitelermeler bulunduyorsa, herkes içinde, örneğin eğer Gonzalo için söylenler doğruysa, bunda da MLM'nin bir suçlu olmayacak ve onun için de uygun nitelermeler yapılacaktır. Sen narın kafanı yormal Fakat neden, bu iddia karşısında PKP'nin inanmadığı, yapmışsa bile ağır işkençe ya da uyuturucu vb. sonucu yapmış olabileceği ama kendilerinin "savaş devam" edeceği açıklamasını görmezden geliyorsun da, "salların epeyce çalkalanacağı" istek-beklentisine giriyorsun? Sen kimden yanasın? Rengini belli et!

Söylenecek çok şey var, ama sana kısa birseyden söz edeyim. Geçenlerde bir gazetede okudum. Fujimori'yle röportaj yapılıyor. Fujimori ülkesindeki "terör"ün ekonomik ve sosyal koşullardan kaynaklandığını söylüyor. Gazetecinin "ama çevresindeki diğer ülkelerin koşulları da böyle, onlarda neden yok? sorusuna şu karşılığı veriyor: "İyiye oralarda Gonzalo gibi birisi yok!"

Evvet, Sayın Kürkçü; düşmanın bile saygı duyduğu yoldaş Gonzalo gibi bir öndere en az faşist Fujimori kadar da sen saygı duymak ve böylesine saygın insanların Eger olumsuz düşmüşlerse-olumsuzluklarına sevinmemeli, üzülmemelisin. Zira sizi kurtaracak olan da MLM ve onun ısrarlı uygulayıcıları olacaktır.

Istanbul'dan
Özgür Gelecek okuru

Kültür ve Sanat dergisine kavuşmak umuduyla

"Hiçbir şey zor değildir bu dünyada, eğer dorukları fethetme cesaretin varsa"

Mao Zedung
Merhaba Özgür Gelecek Çalışanları! Öncelikle, okuru Özgür Gelecek gibi bir gazeteye kavuşturmanız ve bu gazete yoluyla halka doğru haber ve yorum iletmekle, sizi yürekte kutluyorum.

Gazete de haber ve yorum yanı sıra kültür ve sanatın da işlenmesi sevindiricidir. Ancak, bu alanda (kültür ve sanat alanında) işlenilenle yetinilmemesi, okuru geniş kapsamlı bir kültür ve sanat dergisine kavuşturmanız daha da sevindirici olacaktır.

Faşist-feodal kültür ve sanatına alternatif, enternasyonalist bir proleter devrimci kültür ve sanat dergisinin sınıf mücadelesinin gelişme seyrinde

yokluğunu hergün biraz daha yakıcı bir şekilde kendini hissettirmektedir.

Bugün faşist-feodal kültür ve sanatın kuşatması altındaki kültür ve sanatın sanatı, ancak, proleter devrimci politikaların öncülüğünde, proleter devrimci kültür ve sanatın kaleme, fırça, müziğe ve diğer kültür ve sanat dallarına ışık olması (yöneltilmesi), geliştirip, kök salmasıyla kırılacaktır. Bunun alanı da proleter devrimci kültür ve sanat dergisidir.

Bunun için, hayatın diğer alanlarında olduğu gibi, kültür ve sanat alanında da ağırlığımızı koyarak, birikim, sabir ve inatla okuru bir kültür ve sanat dergisine kavuşturmanız umuduyla...

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.
Almanya Honnover'den
M.Karabulut

Istanbul'da bir ses Mehmet Ali'ler ölmez

Sen dost can, can dostu kavuşmanın
En kırlı havasında İstanbul'un
Dağdan koparıp kekik kokusunu bize sunmadın mı?
Biz sana aşıkık, çekik gözlerinden öperken,
Kaç kez aşkın kör mantığını kıran elini sıkarken
Ve sen, işelerine aşık değil miydin?

Kavuşmanın bilgeliği nereden gelirdi
Fakülte kapılarında,
Ya da genç işçilerin torna tezgahında
Simdi senin karanfıllerin
Kavuşma nakışlarını yüreklerine

Ve sen başkan
Yüreğimizi oksamadın mı hiç?
Gözlerini gözlerimizle can eylemedin mi?

İçimiz bin öfke dost can
Ama "nasıl gidersin" demiyoruz
Çünkü o yansın;
Hünerlerden ve işçencilerden kopup gelen,
Ve asla boyun eğmeyen yaşamın,
Sımdı bilincimizin ve sevgimizin taa orta yerinde

Canları bayrağımızın o ses
Mehmet Ali'lerin sesi
Genç Maoistlerin sesidir.

I. Çetinkaya

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini.

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umud Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı: 3001530-5 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ekte.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ Yazışmaları Müdürü: Bülent ÖZDEMİR, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Hanbayat, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR: Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Özyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak Tel: 419 309, ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çikmak Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, MALATYA: Tabakhane Mah. Balırcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 No:64 Tel-Faks:22 08 04, KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 No:605.

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, Mark Hesabı: 3001530-5. Avusturya ŞİLİNI: 3001531-3, Baskıya Hazırlık: UMUT YAYIMCILIK, Basıldığı Yer:AYDINLAR MATBAASI, Dağıtım: YAY-SAT

Bir kez daha "PKK nereye?" diye sormak zorundayız... Türkiye'nin içte ve dışta iddiaları-başarısızlıkları-çifte standartları-çözülüşü üzerinde durmak; gerçekleri neden-sonuç ilişkisi içinde irdeleyip gelişmelerin yönünü göstermek uğrasına ağırlık vermek gerekirken; PKK'nın olumsuz yanının birdenbire hızlı bir artış göstermesi doğal olarak yöneleceğimiz konunun ağırlığını da değiştirmiş bulunuyor.

Biliniyor ki, iç düşman daima dış düşmandan daha tehlikelidir, daha tahripkardır. Ancak bu; iç muhalefet, ya da aralarında çelişki olan dost güçler konumunda olduğu süreçte değil, düşmanlaştığı süreçte böyledir. Her çelişki, her farklılık, her muhalefet, ya da farklı örgütlenmeler içinde olmak düşman olmak değildir. Düşmanlık; ideolojik-politik-örgütsel ve pratik halk düşmanlığı olduğunda, halkın çıkarlarına zarar verdiğinde sözkonusu edilebilir. Aksine; ideolojik-politik farklılığa, ayrı örgütlenmeler bulunmasına rağmen, bu düşmanlık niteliğinde olmadığı sürece ideolojik olarak o yönü bulsunsa ve ileride bu yönünün gelişme ihtimali olsa dahi bu güçleri halk safırlarındaki güçler olarak görmek, çelişkileri barışçıl yöntemlerle çözmek ve olabildiğince ortak hareket etmek gerekmektedir.

PKK ise, varolan farklılığı dönem dönem düşmanca karşıtık olarak ele almakta ve düşmanca yöntemlere başvurmaktadır. Kuruluşundan beri bu böyledir. Kendini güçlü hissettğinde, eğer diğer güçleri kuyruğuna takamamışsa, alanın tek hakimi olmaya yönelmiş, dost güçlere karşı da şiddetli bir yol olarak kullanmıştır. Dost güçler arasındaki çelişkilere Devrimci-Sol DK'nın mantığıyla PKK Apo'nun mantığı aynı şekilde işlemektedir. Kendisinden olmayan ya da kuyruğuna yamanmayan kendisine karşıdır ve susturulmalı, sindirilmelidir! Bu ortaklık kır ve tehlikeli küçük burjuvazisinin ideolojik ortaklığından dolayı böyle olmaktadır. Son günlerde geliştirilen akılalmaz olaylara bakın Geçmişte nasıl KUK'cular şiddetle yok edilme noktasına getirilmişse, bugün Dersim'de TKP/ML TIKKO'nun, TDKP'nin, Devrimci-Sol'un ve diğer devrimci yapıların üzerine aynı anlayışla gidilmektedir. TDKP'ilerin öldürülmesi üzerine ARGK'nın yaptığı açıklama inandırıcılıktan fersah fersah uzaktır. DS DK'nın, daha önce Gazi Mahallesinde iki devrimcinin öldürülmesi üzerine yaptığı, "onlar tuzak kurup bize saldırdılar, çıkan çatışmada öldüler" açıklamasını bugün PKK, TDKP'ilerin katledilmesi üzerine yapmaktadır.

Bölgeden gelen bilgilere göre, PKK; Dersim'deki diğer sol güçleri silmeye, Özgür Gündem dışındaki sol/sosyalist basın'da dahil yayınların bölgeye girmesini engellemeye, okulların kapatılmasına vb. karar vermiş ve bunu gerçekleştirmek için saldırılarını hızlandırmıştır. Söylemde "çatışmayı biz de istemiyoruz" açıklamaları tepkileri törpülemek içindir, samimiyet derecesi azdır... PKK, şunu bilmek zorundadır; eğer şiddet her şeyi çözeceydi geçmişin faşist diktatörlükleri hep yaşıyor olurdu! Halk üzerinde estirilen şiddete "haklı şiddet" diyemeyeceğimize göre bunu savunmanın ya da kılıfına uydurmanın mantığı yoktur. Nitekim Dersim halkı bunu PKK'ya da göstermeye başlamıştır, gösterecektir del Halka ve devrimci güçlere yönelik saldırıları protesto etmek için Tunceli, Pülümür, Ovacık ve Hozat'ta kenpenkleri kapatmış, protesto yürüyüşleri yapmıştır. Öğrenciler ve öğretmenler okullara gitmemiştir. Bu PKK'ya bir uyarı olmalı, bir zamanlar Apo'nun kendi insanları için söylediği gibi "eline silahı alınca kendini şaşırmamalıdır." Dersim halkının tepkisinin "nasıl faşizmin baskılarına karşı direniyorsak, PKK'nın baskılarına karşı da aynı şekilde direnelim" boyutunda olduğunu görmelidir. Böyle bir durumda "biz o halka gösteririz" mantığı vahim bir mantıktır ve sonunda sahibine zarar verecektir. Halkın, "TIKKO bizi silahlandırdın PKK'ya karşı savaşalım" istemi PKK için olduğu kadar TKP/ML TIKKO için de dikkatle yaklaşılması gereken bir noktadır. Dost bir kuvvet, bir bütün olarak (niteliğini belirleyecek düzeyde) halk düşmanı konumuna oturmamışsa, zaman zaman düştüğü bu konum karşısında esas olarak kazanıcı olmak gerekiyor. Halkın tepkisi de bu nitelikte bir rotaya sokulmak zorundadır. Aksi takdirde olumsuz sonuçlar doğacak ve bu da faşizmin işine yarayacaktır.

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasi için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okullarımız Özgür Gündem gazetesini sıkıca tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat ederek tavır alması" çağrısında bulunduk. Özgür Gündem, sadece "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallaştırdı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

Dostluk, düşmanlık ve PKK'nın tavrı

menler okullara gitmemiştir. Bu PKK'ya bir uyarı olmalı, bir zamanlar Apo'nun kendi insanları için söylediği gibi "eline silahı alınca kendini şaşırmamalıdır." Dersim halkının tepkisinin "nasıl faşizmin baskılarına karşı direniyorsak, PKK'nın baskılarına karşı da aynı şekilde direnelim" boyutunda olduğunu görmelidir. Böyle bir durumda "biz o halka gösteririz" mantığı vahim bir mantıktır ve sonunda sahibine zarar verecektir. Halkın, "TIKKO bizi silahlandırdın PKK'ya karşı savaşalım" istemi PKK için olduğu kadar TKP/ML TIKKO için de dikkatle yaklaşılması gereken bir noktadır. Dost bir kuvvet, bir bütün olarak (niteliğini belirleyecek düzeyde) halk düşmanı konumuna oturmamışsa, zaman zaman düştüğü bu konum karşısında esas olarak kazanıcı olmak gerekiyor. Halkın tepkisi de bu nitelikte bir rotaya sokulmak zorundadır. Aksi takdirde olumsuz sonuçlar doğacak ve bu da faşizmin işine yarayacaktır.

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasi için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okullarımız Özgür Gündem gazetesini sıkıca tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallaştırdı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasi için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okullarımız Özgür Gündem gazetesini sıkıca tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallaştırdı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasi için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okullarımız Özgür Gündem gazetesini sıkıca tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallaştırdı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasi için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okullarımız Özgür Gündem gazetesini sıkıca tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallaştırdı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

Olay üzerine TKP/ML TIKKO'nun PKK ile üst düzeyde görüşme kararı alıp harekete geçmesi olumlu bir girişimdir. Herkes bu girişimin sağlıklı ve halkın çıkarını, birliğini güçlendirici şekilde sonuçlanmasi için üzerine düşeni yapmak zorundadır. Konuyu geçerken bir noktayı daha belirtmemiz gerekiyor. Okullarımız Özgür Gündem gazetesini sıkıca tek yanlılık nedeniyle eleştirdiğimizi bilirler. Dersim'deki olaylar üzerine bir kez daha eleştirilmesi gerekiyor. Biz, Özgür Gelecek olarak olaylar üzerine bir basın açıklaması yaptık ve Devrimci-demokrat kamuoyuna "Provokasyon ortamı yaratılmamasına dikkat edilmesi gerektiğini belirtti"ğimizi yazarak çağrımızı topallaştırdı ve esasta "aman birşey yapmayın provokasyon olur" demiş gibi bir tavır yarattı. Bu doğru değildir. Şiddete karşı çıkarak olayın teşhiri yapılmalı, her yerde halka anlatılmalı, karşı çıkılması sağlanmalıdır.

TC. DOĞUM SANCILARI ÇEKİYOR BİR GUDUBET DOĞACAK

TC'nin tıkanıdığını artık egemen sınıf kliklerinin tamamı kabul ediyor. Başbakan, ucurum çizgisinde olduklarını ilan etti. Klikler arası, hatta klikler içi çelişkilerin çok daha boyutlanması gündemdedir. Devlet ne yapacağı sorusunu kısa zamanda yanıtlamakla yüzyüze kalmıştır. Bütün heybetli, güçlü, herşeye muktedir havasına rağmen devlet çözümsüzlük içinde çözüm aramaktadır.

Klikler arası çelişki, emperyalistler arası çelişkinin ülkemizdeki izdüşümü olduğuna göre; çatışan, tartışan, yarışan plan-programlar emperyalist programlardır. Ve gündemi belirleyen "Yeni Dünya Düzeni"nin programı olmaktadır. Adına "Bask Modeli" ya da başka birşey densenin önemli olan şudur; TC.yi kıvrandıran sorunlardan en önceli olan Kürt sorununda doğum sancıları gittikçe kendini daha sık hissettirmektedir. Nasıl bir

şey doğacaktır. Geline aşamada TC'nin politikası; "teröre taviz verildiği imajı yaratılmadan (terör yok edilerek ya da sindirilerek... Ama şimdi bir acıdan görmezden gelmekle yüzyüze kalmışlardır) bazı kültürel hakların verilmesiyle ve yerel yönetimlerin güçlendirilmesiyle "ulusal isyanın sona erdirilmesidir. Ancak burada şimdi bir farklılık doğmuştur. "Terör" yok edilmediğine göre var olan politika daha nereye kadar sürdürülecektir? Bir kesim eski anlayışta (önce ezli) ısrarlı olurken, bir kesim ise "bir acıdan görmezden gel" yönelimine girmiştir. Olayın nasıl bir gelişme kaydedeceği bunların hangisinin diğerine galebe çalacağına bağlıdır. Ve şu anda ikinci sık daha öne geçmiş gözükmektedir. Zira olayı düğümleyen ve bir an önce "çözümü" zorlayan yerel seçimler gündeme giriyor bulunuyor. Zemin kaygan, dengeler hassas noktadadır. Bu durum gözlemleyen PKK'da eylemlerine hız vererek ve faşist Muhsin Yazıcıoğlu ve Aydın Menderes'in partilerine işbirliği mesajları yollayarak ikinci sıkın kazanması için katkı sunmaktadır. Bu durumda doğum gerçekleşirse ortaya çıkacak şey, şimdinden de rahatlıkla söyleyebiliriz ki Kürt sorununu çözmüş demokratik bir toplum olmayacaktır. Pembe görüntüler egemen sınıfların çizdikleri tabloda ve ona inanıp "ileri bir adım; kazanılmış bir mevzi olacak" yanılgısına düşenlerin hayallerinde olacaktır. TC. devletin Anayasa ve Yasalarının; reformlarının ve iyileştirmelerinin ne olduğunu yaşamış olanlar bilirler ki yapılan iyileştirmeler üstü örtülü ve cıfalanmış olarak gerçekleşen halk güçlerinin getirilmesi ve kazanımlarının gasbedilmesidir. Zira demokratik bir toplumun yaratılması/dönüştürülmesi için egemen sınıfların ne ekonomik, ne politik, ne de felsefe ve kültürel güçleri/anlayışları yoktur... Ne Kürtler Baskılandır, ne Kürdistan Baskı'tır, ne Türkiye İspanya'dır, ne Ortadoğu Avrupa'dır ve ne de Baskıların sorunu gerçek çözümlüne kavuşmuştur. En önemlisi budur. En basit mantıkla

bile, Bask sorunu çözülmüş farzedilse de, aynı olmayan sorun ve koşullarda aynı yöntemle sorunun çözülemeyeceği anlaşılacaktır. O halde, eğer bir doğum olursa, ortaya çıkacak şey; anti-terör yasasıyla 141-142 gibi maddelerin kaldırılıp (!) getirilen demokrasi (!) gibi ucube bir "çözüm" olacaktır. Kürt halkının istediği de bu değildir.

KOKUŞMAYA GÜLSUYU'NDAN TAVIR!

"Temiz toplum", "temiz kalemler" çıklıkları ne kadar çok atılırsa, pislikler de o kadar paçalardan taşıyor. Çıkar çelişkisi olan her klik, tekeli, şirket, aile, bürokrat vb. işbirliği yapıyor ya da zaten kendisinin kurduğu tv-gazete aracılığıyla rakibinin kırılı çamaşırını ortaya döküyor. Ortaya dökülenlerin kırılığinden toplumsal zehirlenme geçirilmektedir... Kimilerinin bu pislik taşımını yine komple teorileriyle değerlendirip öcüler yaratmaları artık ciddiye alınır bile değildir. Ya da ancak düzene bir başka türlü hizmet düzeyinde ciddiye alınmakla anlamı olmaktadır... Toplum kokuşmaktadır, gerçek budur. Komprador kapitalizmin ve feodal kalıntıların emperyalizmin güdümünde yaşatılmasının sonucudur bunlar. Bu gerçeki teslim etmek zorundayız. Zorundayız çünkü halkların düşmanı bu düzenin tükenmiş ömrüne nokta konulmalıdır. Bu azim ve kararlılıkla olan gerillanın ateş gücüne Gülsuyu halkı da gücünü katmıştır. Egemen sınıfların aldıkları halk düşmanı kararlara, zamlara, yasaklamalara vb. karşı süreduran sessizliği Gülsuyu halkı eklemek zammına karşı yürüyüş yaparak bozmuştur. Bu tavır yaygınlaştırılmalıdır.

Gerillanın sırtından dökülen ter, namlusundan çıkan kurşun, şehirlerde, varoşlarda, nerede olursak orada sesimizi yükseltmekle daha da güzelleşecek, savaşım şenlenecek, arşa yükselen haklı ve onurlu ses, daha bir cümbeş ve daha bir renklilikle bütünleşecektir.



Ulusal bağımsızlık; devrimci-dost güçlere karşı şiddet uygulamakla elde edilemez.

PKK 6 TDKP'liyi öldürdü

Haber Merkezi- 9 Ekim günü saat 16.00 sıralarında Tunceli'nin Hozat ilçesine bağlı Tavuk köyünde, bir (TDKP) Türkiye Devrimci Komünist Partisi propaganda birimi ARGK gerillalarının saldırısına uğradı. Üzerlerine yayılım ateşi açılan TDKP militanlarından 6'sı öldü, 2'si PKK gerillaları tarafından "esir" alındı. Olaydan hemen sonra TKP/ML TIKKO'nun PKK ile merkezi düzeyde görüşme girişiminde bulunduğu söyleniyor.

Olayın duyulmasından sonra Hozat'tan hareket eden 25-30 minibüsler bir konvoyun Tavuk köyüne geldiği, Hozat Sağlık Ocakı'na götürülen cesetlerin üzerinden çok sayıda mermi çıktığı bildirildi.

6 TDKP militanının PKK tarafından katledilmesinin protesto etmek için 11 Ekim'de Mazgirt, Pülümür, Hozat ve Ovacık esnafı kepenk ve kontak kapatma eylemi yaptığı, Ovacık'ta ise sabah saat 09.00 sıralarında, yaklaşık 1000 kişilik bir kitlenin yürüyüş yaparak halkı TKP/ML TIKKO saflarına çağırarak sloganlar attığı, yürüyüş sırasında asker, polis ve timlerin yoğun önlemler aldığı ve kitlenin, havadan helikopterlerle sürekli olarak kontrol edilmeye çalışıldığı gelen haberler arasında. Ovacık'ta kepenk kapatma eylemi öğlene kadar sürerken, Hozat'ta gün boyu devam etti.

Bu arada 6 TDKP'nin katledilmesini üslenen ARGK Ana Karargâh Komutanlığı: "Olay 8 kişilik bir grubun, Tunceli belediye başkanına sahip çıkarak birliğimize saldırması üzerine çıktı" (!) iddiasında bulundu.

KURD-HA tarafından geçilen haberde, 2 TDKP'nin de ARGK tarafından "esir" (!) alındığı bildirildi.

TDKP Merkez Komitesi ve Kürdistan Komitesi ise, 13 Ekim günü yaptıkları, "Kürt Ve Türk Halkına ve Herici Kamuyuona" başlıklı açık

la.nada şu belirlemelerde bulundu: "...Kürdistan'da ve Dersim'de, giderek artan oranda cinayetler işlendiği ve katliamlar yapıldığı kamuoyunca bilinmektedir. Kürdistan'daki cinayet ve katliam çeteleri bilinmektedir. Ne var ki, bu katliamı yapan ne kontr-gerilla, ne Hizbullah, ne de devletin öteki cinayet örgütleri oldu. Kendilerini, Kürt halkının özgürlük ve Türk ve Kürt halkının kardeşliğine adanmış bu on devrimciyi pusuya düşürerek yayılım ateşine tutan, altısını katleden ve döndüğü yaralayan örgüt, Kürt ulusunun özgürlüğü için mücadele ettiğini öne süren PKK Dersim Örgütü oldu. PKK Dersim örgütünün silahlı bir timi, kendilerinin görüşme talebinin kabul eden, ağırlayan ve içtenlikle konuşan bu on devrimci halk adamını, aniden bastırarak, pusuyla katletti ve yaraladı".

Olay gecesi Ovacık muhabirimiz Ferhat Eren ARGK tarafından kaçırılarak tehdit edildi. Daha önce de ARGK tarafından kaçırılan Eren, "Türk Solu'na hizmet etmemesi, bölgedeki TKP/ML TIKKO eylemlerini yanzaması ve PKK'ya katılması için tehdit edilmişti.

Olayın gelişimi şöyle oldu: Ferhat Eren'in evine gelen PKK gerillaları, anne ve babasını götürerek "Ferhat bize gelmezse zararını siz çekersiniz" diyorlar. Muhabirimiz gidince, anne ve babasını serbest bırakıyorlar. Muhabirimizi ormanlık bir araziye götürerek, hâlâ muhabirimiz olup olmadığını soruyorlar.

Muhabirimizin "istifa ettim" demesi üzerine PKK komutanı "Eğer istifa etmemiş olsaydın seni şimdi öldürcektik" diyor ve bundan sonra gazetemize en ufak bir ilişkiyi öğrenilirse kendisini kesinlikle öldüreceklerini söyleyerek serbest bırakıyor. Henüz muhabirimiz ellerindeyken PKK komutanına telsizle gelen bir talimata tanık oluyor. Talimatta,

ARGK gerillalarının TKP/ML TIKKO ve taraftarlarına yönelik operasyon yapmaları ve hepsini tutuklamaları emrediliyor.

Gazetemize ulaşan haberlere göre 5-6 Ekim arası Ovacık / Işıkvuran köyüne ARGK tarafından yapılan baskında "askerlik çağına geldikleri" gerekçeyle kaçırılan 6 gençten 4'ü kaçarak TIKKO birliklerine sığındı. Bu olay üzerine misillemeye giren ARGK gerillalarının Işıkvuran köyünü, aynı köyün Aktaş mezrasını, Yakatarla Köyü Mansuran mezrasını basarak 4 evi yaktığı ve diyet olarak her evden iki kişiyi kaçırdığı bildirildi. Bu arada Mansuran köylüleri direnerek iki evin yakılmasını engellediği gelen haberler arasında. Daha önce PKK tarafından kaçırılan 2 kişi de kaçarak TIKKO birliğine katıldılar.

17 Eylül'de Ovacık / Yeşilyazı Karakolu ARGK tarafından basılması esasında silahlarını bırakarak kaçan askerlerin 13 tüfeğini duyarlı insanları toplayarak TIKKO birliklerine teslim etmesi ve "adamlarının" kaçarak TIKKO'ya katılması içinler ve silahları isteyen ARGK gerillalarının, halka karşı "Ya herkes bize katılır, ya da burayı kan gölüne çeviririz" şeklinde konuştuğu da gelen bilgiler arasında. ARGK, son olarak 11 Ekim akşamı Yenişöğüt köyünden Hasan Kaçar, Murat Kaçar, Bülent Menteş ve Erkan Karaca isimli gençleri kaçırdı.

Ote yandan PKK televizyon izlemeyi ve gazete okumayı da yasakladı ve PKK'nın Tunceli'de sınırları içerisinde "Özgür Gündem hariç hiçbir gazete satılmayacak!" şeklindeki kararı üzerine Tunceli başbanyı ve diğer banyoların bu kararı protesto ederek Özgür Gündem'de dahil hiçbir gazeteyi satmama tavırına girdiler. Gerici-faşist basın ile devrimci-demokrat basın arasında hiçbir ayırım yapılmaksızın koyulan bu ya-

sak, halk arasında tepkiyle karşılandı.

2 Ekim günü yayınladığı bir bildiriyle Tunceli'deki bütün okulların kapatılmasını ve öğretmenlerin görevlerini bırakmalarını; bu karara uymayanların cezalandırılacağını açıklayan ARGK, 4 ekim günü görüşme giden iki öğretmeni Ovacık yolunda kaçırarak ölüme cezalandırmış, iki gün sonra Pertek / Piriçli ilköğretim lojmanlarını basan ARGK gerillaları 4 öğretmeni daha MHP'li oldukları gerekçeyle öldürmüştü. Malatya muhabirimizin bildirdiğine göre; öldürülen öğretmenlerden Malatya'nın Pötürge ilçesine bağlı Mamurek köyünden, Kürt bir ailenin çocuğu olan Orhan Bakış'ın ailesi, çocuklarını MHP'li olmadıkları, aksine PKK haraketine yakınlık duyan yurtsever bir insan olduğunu biliyorlardı. Bakışın ailesi ve köylüleri, böylesi bir eylemi PKK'nın değil ancak kontrgerillanın yapacağına inanarak cenazeye sarılı Türk bayrağını yırttı. Ancak daha sonra eylemin PKK tarafından yapıldığı öğrenilince, Bakış'ın ailesi ve köylüleri büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Bu olaylardan sonra Tunceli'de 400'e yakın köy okulu kapatılmış ve bütün öğretmenler merkeze alınmıştır. Tunceli merkezinde bulunan 7 lise ile 8 ilkokulun öğretmenleri, bağlı buldukları Eğitim-İş ve Eğitim-Sen sendikalarının aldığı PKK'nın bu eylemlerinin protesto kararı doğrultusunda 11-12 Ekim günlerinde derslere girmeme eylemi yaptılar.

PKK tarafından devrimcilerin öldürülmesi, köylülerin kaçırılması, bölgeye sosyalist basının girmesini engellemesi vb. zora dayalı tavırlarından dolayı 12 Ekim günü Tunceli'de kepenk, kontak kapatma eylemlerinin yanısıra bir protesto yürüyüşü yapıldığı bildirildi.

TKP/ML TIKKO'dan bir atak daha

Haber Merkezi- İstanbul Alibeyköy'de, TKP/ML TIKKO bir dizi eylemle Baba Erdoğan'ı andı.

Baba Erdoğan'ın üçüncü ölüm yıldönümü olan 17 Eylül'e denk getirilen eylemler dizisi, çevrede yoğun asker-polis yığınağı olmasına rağmen başarıyla gerçekleştirildi. Bildiri dağıtma, atışma ve altı adet elektrik trafosunun imha edilmesiyle başlayan eylemler İSKİ ve belediyeyle ait araçların motoflanmasıyla sürdürüldü. Her taraftan alevler yükselirken yapılan yazılamalar halkın oldukça fazla ilgisini ve yoğunluğunu topladı. Yeni yapılan PTT'ye atılan bir bomba ise patlamadı.

Eylemler sonunda o kadar önleme rağmen başarısız kalan ve şaşırın TC, çareyi ertesi gün halktan rastgele insanları tutuklayarak, karakollarda sorgu ve işkencelerden geçirmekte aradı. Alibeyköy Sekt Komitesi'nin gerçekleştirdiği eylemlerde yapılan yazılamalardan birkaçı şöyle: "Tokat'ta Bir Ses-Babalar Ölmez", "Yaşasın TKP/ML TIKKO", "Komünist Önder Baba Erdoğan", "Kavgamızda Yaşıyor".

TKP/ML TIKKO Şavşat'ta TC'nin Rambo'larını vurdu

Haber Merkezi- Üç yıldır Karadeniz Bölgesi'nde faaliyet yürüten TKP/ML TIKKO, birçoklarının "Dersim'e sıkışıp kaldılar" söylemini dillerine sardıği bir ortamda, yeni bölgelere açılma politikasını başarıyla yürütüyor. Komünist Önder Baba Erdoğan'ın "Bir Dersim Yetmez! Hedef Bin Dersim!" şiarını hayata geçirmede ileri adımlar atan TKP/ML TIKKO, 9 Ekim Cumartesi günü Artvin'in Şavşat ilçesi kırsal kesiminde gözle timlerden Seccattin Özlük'ü öldürdü; Fatih Özdi ve Bayram Sağır'ı yaraladı.

Gazetemize PTT kanalıyla gelen TKP/ML TIKKO Karadeniz Bölgesi Alt Bölge Komutanlığı imzalı bildiri, olay şöyle anlatılıyor:

"Özellikle TC, ordumuzu PKK diye propaganda ederek bölge halkının olumsuz tavır göstermesini sağlama çalışmaktadır. Ancak TC'nin bu politikasını, bizler boşa çıkarmaktayız. Bölge halkı PKK ile TKP/ML TIKKO arasındaki farkı görmektedir. Halk, bizlerden kendilerine zarar gelmeyeceğini çok iyi bilmekte birlikte, partimizin ve ordumuzun güven duymaktadır. Buna, bölgedeki üç yılın faaliyetimiz açık bir örnektir.

9 Ekim'de, saat 15.00-16.00 arası mevziler alınmıştır. Düşmanın üzerimize, ormana doğru patikadan geldiğini saptık ve 5 metre yaklaştığı sırada ateş açtık. Bu esnada, düşmanın kufürle birlikte, korkudan olsa gerek "Polisi!", "Polisi!" diye bağırdığı duyuldu. Saldırı 10 dakika sürdü. Eylemi başarıyla gerçekleştirdiği gerici-köpekçilik. Yapılan telsiz konuşmalarında, düşman "Telsiz bağlantısı kuramıyoruz!", "İşaret vermeniz gerekirken neden vermediniz?" diyerek paniğini açığı vurdu. Düşman yaralılarını toplayarak şehre doğru kaçarken, gerilla karşısındaki aczleri ve halkın gözündeki güçlü olduklarına dair imajın yıkıldığı açığı çıktı. Bunu gizlemek için şehre vardıklarında karısının ve çocuğunun yanında olduğu halde Askerlik Şubesi Yüzbaşı'nı ve İlçe Kaymakamı'nı tartakladıklarını öğrendik".

Devrimci-demokrat kamuyona

Faşizmin devrimci-demokratlara, sosyalistlere ve yurtseverlere azgınca saldırdığı bir dönemi yaşıyoruz. Topyekün saldırdı herüz sonuçlanmıyış değil. Her gün çatışmalar, gerilla ölümleri, köylülerin katledilmesi, sosyalist ve yurtsever basın mensuplarının kaçırılması, katledilmesi vb. faşist saldırı haberleri alıyoruz. Aynı zamanda buna karşı direniş haberleri de bir onur olarak kendini gösteriyor.

Böylesi bir dişe dişe çatışma ortamında kötü haberler de oluyor. PKK'nın son zamanlarda köylüleri topluca katletme haberleri bunlardan birisidir. Daha önce özeleştirsel tutum alınan bu olgu yeniden canlanmıştır. Yine Dersim'de diğer sol/sosyalist güçlere, taraftarlarına karşı, sosyalist basın mensuplarına ve yayınlara karşı aldığı tavır aynı şekilde vahim bir olgu olarak yaşanmaktadır.

6 TDKP'nin öldürülüp 2'sinin "esir alınması" olayın vehametini göstermektedir.

Halktan 15-20 TKP/ML-TIKKO taraftarlarının kaçırılması diğer bir örnektir.

Geçenlerde gazetemiz Özgür Gelecek'in Ovacık/Dersim muhabiri Ferhat Eren'in kaçırılması ve ardından ikinci bir kez (9.10.93 günü) kaçırılıp tehdit edilmiş, muhabirlikten vazgeçmeye zorlanması; Özgür Gündem gazetesi dışında kalan devrimci-demokrat ve sosyalist basın organlarının bölgeye girmesinin cezalandırılması, satacak bayilerin cezalandırılacağı belirtilmesi ile faşist TC'nin genelde sol basına, özel-

de Özgür Gündem gazetesine karşı uyguladığı baskı, yasaklama ve çalışanlarının katledilmesi arasındaki farkın ne olduğunu herkesin sorması ve buna karşı tavır alması bir zorunluluktur.

TDKP'lilerin öldürülmesi kime hizmettir? Sorulmalı, yanıt istenmelidir!

"Güçlü olduğum yerde kimseyi yavaşlatmam, var olanları da yok ederim" anlayışı devlete hizmet eden bir anlayıştır. Diğer sol güçlerin varlığı faşizme karşı bir cephe oluşturür. Cephenin çoğalması tüm sosyalist ve yurtseverlerin yararına olur. Bunları yok etmek ise faşist TC'ye hizmettir.

Devletin, sol güçleri birbirine kırdırma oyununa gelinmemelidir. "Benden olmayan kontradır" anlayışı subjektiftir ve vahim bir yanıdır. Böyle bir anlayışla hareket etmek objektif olarak kontrol yapmak anlamına gelecektir. Bundan derhal ve mutlaka vazgeçilmelidir. Sol güçler ve sosyalist basın üzerindeki baskılara son verilmelidir.

Tüm devrimci-demokratları, yurtseverleri ve halktan yanayım diyen güçleri bu soruna karşı duyarlı olmaya, provakasyon ortamı yaratılmamasına dikkat ederek tavır almaya çağırıyoruz.

Halk güçlerine karşı şiddet TC'ye hizmettir!

Yaşasın devrimci dostluk ve dayanışma!

Özgür Gelecek
11.10.1993

TKP/ML'den çağrı ve uyarı

Haber Merkezi- TKP/ML TIKKO Sivas İl Komitesi, 27.9.1993 tarihli iki bildiri yayımlayarak, Sivas halkını ve orta öğretim gençliğini Allevi-Sünni, Türk-Kürt ayırımına karşı kendi bünyesinde birliğe ve faşist-feodal eğitim sistemini yerle bir etmeye çağırıyor.

Komite'nin "Yoksul ve Emekçi Sivas Halkına" başlıklı bildirisinde, "TC devletin kuruluşundan günümüze dek gerek tek parti diktatörlüğü sürecinde, gerekse 1950'den sonra hayata geçirilen çok partili sistemde; İktidara gelen her siyasi partinin yoksul, ezilen, ücretli işçi ve köylünün yanında olacağını bilince kezi dinledik. Ve sonunda gördük ki nafille! Her gelenin devletin tepesine çöreklenmiş bir avuç teceli-tüccarın, komprador burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin temsilcisi olduklarını, defalarca utanmaz bir yüzle kamitama çabası içinde olduklarını gördük ve yaşadık" deniyor. Bildiride; bir avuç para babasının çıkarlarını savunan devlete uygulanan zam, sömürü ve katliamların halkın kendi payına düşen fazlasıyla aldığı, yıllardır birarada kardeşçe yaşayan halkımızın arasına devlet tarafından nifak tohumları ektildiği, Allevi-Sünni, Türk-Kürt ayrımının bizzat devlete hizmet ettiği, yakın zamanda yine devlet destekli gerici-faşistlerin Sivas'ta 37 insanı katlettiği vurgulandıktan sonra,

"Bölgemizde, devletin son günlerde geliştirdiği silahlanma ve çabaları silah almaya teşvik etme çabalarını görüyoruz. Faşist devletin bu teşviklerini ilk olarak; geçmişte ve günümüzde sermayedarların köpekliğini yapan faşist zihniyetli, halk düşmanı MHP'lilerin sahip çıktığını görüyoruz. Bizim onlara önerceğimiz tek şey: Derhal almış oldukları silahları devlete teslim etmeleridir. Şayet aldıkları silahları halka yöneltilirse anıcamız şekilde partimiz TKP/ML önderliğinde Halk Ordusu TIKKO tarafından cezalandırılacaklarını belirtiyoruz" şeklinde bir uyarı yapıyor. Aynı şekilde bölgede koruculuğun geliştirilmeye çalışıldığı belirtirken "... faşist TC devletine uşaklık edenleri ve buna yetenlenleri tanıyoruz, biliyoruz. Onlara bundan vazgeçmelerini tekrarlıyoruz. Aksi takdirde Halk Ordusu TIKKO bu konuda acımasız davranacaktır!" deniliyor.

"Gençlik Gelecektir, Gelecek Elterimizdedir!" başlıklı ikinci bildiri de ise; faşist, feodal, şöven bir ideolojiyle kafaları biçimlendirilmek istenen ve düşünün kendi ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde insan dışındaki büyük çoğunluğu doldur-boşalt sistemiyeli tezahtan geçirilen orta öğrenim gençliğine seslenilerek: Eğitim, öğretimin parasız olması, polis-idare işbirliğinin son verilmesi ve gerici-faşist kadroların dağıtılması, faşist disiplin yönetiminin kaldırılması, öğrencileri tek tiptişlerin baskılarının kaldırılması, her ulus ve azınlık milliyetlerden öğrencilerin ana dille eğitim hakkının tanınması, kurum çalışanı emekçilerin, öğretmenlerin ve öğrencilerin örgütlenme hakkının tanınması, ders programlarının yaşama biliminin bağıntılı çerçevesinde olması demokratik talepler olarak konuluyor. PTT kanalıyla gazetemize ulaşan her iki bildiri de, Sivas halkını ve gençliğini TKP/ML TIKKO ve TMLGB'de örgütlenmeye çağırarak sona eriyor.

Ne dediler:

Ahmet TÜRK (DEP Mardin Milletvekili): Söyleyecek birşey yok. Hiçbir insanımızın öldürülmesini istemiyoruz. Belirli bir düşünceye sahip insanların bu

biçimde öldürülmesi yanlış birşey. Hoş karşılamıyoruz.

Mahmut KILINÇ (DEP Milletvekili): Olayla ilgili fazla bilgimiz yok(!). Kimin yaptığını da tam olarak bilmiyoruz (?!). O tür örgütlerin arasında silahlı mücadele olmamalıdır.

Sinan YERLİKAYA (SHP Milletvekili): PKK'nın halka karşı şiddet uygulaması kabul edilemez. Bu tür hareketlerin kime hizmet edeceği bellidir. Devletin de zaten yapmak istediği budur. Olayda yaralanan 3 kişi halen Dev-Sol gerillalarının elindeymiş. O yüzden PKK'nın

olayı sahiplenmesi olanaksız. Hiçbir şekilde devrimci kanı dökülmesi açıklanamaz. Bunu Tunceli halkı da biliyor.

Zübeyr AYDAR ve Hatip DİCLE (DEP Milletvekilleri): Olay hakkında bilgileri olmadığını söylediler(!).

Demokratik Haklar Derneği'nde Gonzalo Belgeseli

İstanbul/Özgür Gelecek-4 Ekim günü Demokratik Haklar Derneği, Dr. Abimael Guzman'ın Hayatını Koruma haftasına katkı olarak, Peru Komünist Partisi'nin mücadelesini ve Başkan Gonzalo'nun "Kafesten Konuşması"ni konu alan bir video gösterimi düzenledi. Katılımın oldukça yüksek olduğu gözlenen etkinlik devrim selahitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Peru Komünist Partisi'nin lideri Başkan Gonzalo'nun geçtiğimiz yılın 12 Eylül'ünde ele geçmesinin hemen ardından, PKP'nin de üyesi olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket, bütün dünya halklarını uyarak harekete geçirdi. Kurulduğundan bu yana en büyük uluslararası kampanyasını örgütleyen DEH, Dr. Abimael Guzman'ın Hayatını Korumak İçin Acil Enternasyonal Komite'yi kurdu. Komite bu yıl dünya halklarına 12-24 Eylül tarihleri arasında "Uluslararası Eylem Çağrısı" yaptı. Dr. Abimael Guzman'ın hayatını koruyalım!" "Fujimori rejiminin Peru'daki siyasi tutuklulara karşı caniyane çabalarını geri püskürtelim!" sloganlarıyla ifade edilen kampanya son zamanlarda Peru'da yeniden yürürlüğe konulan ölüm cezasına karşı Gonzalo'nun ve siyasi tutukluların hayatlarının korunması gerektiğine inanan herkesi dünya çapında sesini yükseltmeye çağırıyor.

Bu çağrıya yanıt ve kampanyaya katkı olarak DH'd'nin düzenlediği oldukça etkinliğinde "Uluslararası Eylem Çağrısı" okunduktan sonra dernek başkanı Hasan Erdem bir konuşma yaptı. "Başkan Gonzalo hayatı korunacak sıradan bir insan, bir parti lideri değildir. Kampanya ilk başladığı andan itibaren bunu herkes hissedebiliyordu. "Aydınlık Yol"un efsanevi lideri Başkan Gonzalo'dur bu insan! Bilinen "Latin Amerika Devrimleri"nde köktü değişiklikler yaratan ve yeni bir öz ve soluk getiren yeni bir devrim dalgalanını lideridir O!.. Başta ABD olmak üzere emperyalistlere korkusuzca meydan okuyan, sosyal emperyalizmi amansızca teşhir eden ve Çin'deki Deng Siao Ping'in karşı devrimci darbmesine, Lima'daki Çin elçiliği önünde Deng'i izafeten daragacına bir köpek asan Peru Demokratik Halk Devrimi'nin önderidir O!" diyerek başladığı konuşmasında Başkan Gonzalo'nun nasıl ve neden sağ yakalandığını anlattı. Başkan Gonzalo'nun hayatını korumamızı proleter enternasyonalizmin bir gerekliliği olduğunu belirterek, "Başkan Gonzalo'yu kurtaracak olan şey Peru devrimidir" sözleriyle konuşmasını noktaladı. Coşkuyla karşılanan konuşmadan sonra, Sağlıkçılar Cezaevi'nden gönderilen TKP/ML tutsaklarının "Yoldaş Gonzalo'nun tutsak düşmesi gerçekten büyük bir tahsilsizliktir. Ama yiğit Peru halkı, egemenlerin zafer sarhoşluğu yaşamalarına bile izin vermezsiniz, halk savaş yolunda ilerlemeye devam etmektedir." dediği mesaj ile SA-DER'in mesajı da okunduktan sonra video gösterimine geçildi.

Belgeselde Peru Komünist Partisi'nin devrimi nakış nakış işlemesi ve faşist Peru hükümeti ile Amerikan askerlerinin yaptıkları vahşet anlatılıyordu. "İnsan haklarını en üst boyutta ihlal eden ordu" olarak tanımlanan Peru ordusu ve Amerikan askerleri 12 yılda resmi rakam-

lara göre 25 bin insanın katili durumundalar.

Her karesinde PKP'nin oluşturduğu güçlü ve disiplinli örgütlenişini izlendiği belgeselde konuşan herkesin ortak kullandıkları "eskiden" ve "şimdi" kelimeleri izleyen devrim olmuş kanısı uyandırıyor. Halk savaşının stratejik denge aşaması basamağında bulunan Peru devrimi sürecinde safılar her geçen gün hızla netleşiyor ve halk üst boyutlara ulaşan rakamlarla PKP'nin yanında yer alıyor. "Biz zafer kazanmaya mahkumuz" sözleriyle Başkan Gonzalo devrimin kaçınılmaz zorunluluğunu belirtirken, belgeselde konuşan bir gerilla bu durumu Mao'nun bir sözleriyle açıklıyor: "Ayakkabın eskimişse ne yaparsın? Yenisini alırsın. Eskiğini ne yaparsın? Tabii çıkarırsın".

Peru'nun en büyük hapisanesi olan Canto Grande Hapisanesi PKP özgürlük tutsaklarının eğitim kampı. Orada ayakkabı, elbise yapımı, oluşturulan müzik ve tiyatro gruplarının çalışmalarından tutun, siyasal eğitim çalışmalarına kadar sağlık taramalarını dahi kendilerinin yaptığı, yaşamın her alanında üretken, çalışkan kısaltıcı yeni toplumun yeni insanı olma çabası mevcut. Koşu temsilcileri halka yük olmamakla birlikte, her yerde ve her koşulda yeni toplumu inşa etmelerini anlatıyor. Bunları sindiremeyen faşist rejimin burada yaptığı katliam görüntüleri izleyicilerde büyük nefret yaratıyor.

"Göğün yarısını kucaklayan kadınlardır" şiarını yaşama geçiren PKP, kadınların örgütlenmesi ve devrim mücadelesinde görevlendirilmesine büyük önem veriyor. "Kadınlar katılmadan devrim olmaz" şiarını en güzel şekilde somutlayan PKP'nin saflarında savaşan kadınların oldukça fazla olduğu belirtilen belgeselde kadınlar zamlara karşı sokak gösterileri yaparken görüldü.

PKP'nin dünyanın Peru olarak tanımlanan topraklarında verdiği dev-

rim mücadelesi emperyalistlere korku salarken, halklara ümit ve güzel bir gelecek müjdeliyor. Bir saatte fazla süren belgesel, izleyenlerde coşku, heyecan, hayranlık ve isyan duygularını uyandırırken, halkın kahreden ve yaratan gücünü, öncünün MLM ışığındaki çelikleğin önderliğini somutluyor.

Kasetin sonunda Peru ve Enternasyonal Proletaryanın komünist önderlerinden Başkan Gonzalo'nun 24 Eylül '92 tarihinde yaptığı tarihi "Kafesten Konuşması"nda şöyle haykırıyordu: "Bizim içinde savaşmışız siperler bu siperlerdir. Çünkü bizler komünistiz. Çünkü biz halkın çıkarlarını savunuyoruz. Bizim yapmakta olduğumuz ve yapmaya devam edeceğimiz şey de budur. Bırakın rüya görmeye devam etsinler. Bugün bu durumun bizim volumuz üzerinde sadece bir büküntü olduğunu ilan ediyoruz. Bundan fazla bir şey değildir. Yol ortasında sadece bir büküntü. Yol uzundur ve biz bu yolu kat edeceğiz. Hedefe erişeceğiz. Biz muzaffer olacağız! Göreceksiniz!"

Bugün yalnızca Fujimori hükümetini değil, bütün emperyalistlerin canını sikan ve onları korkutmaya devam eden konuşma dünyanın birçok yerinde işitiliyor, işitilecek.

Büyük bir merak ve dikkatle gösterimi izleyen kitle, gösterim sonunda kasette çalınan ve PKP'li tutsaklar tarafından söylenen Enternasyonal marşı yumruklar sıkılı olarak ayakta dinledi. Ardından TKP/ML Enternasyonal Büro'nun Peru'ya ilişkin yayınladığı bildiri okunduktan sonra, Aydınlık Yol'u inceleyen Amerikalı iki terör uzmanının Peru devriminin kaçınılmaz olduğuna dair yaptıkları itirafı kitleye aktarıldı.

Demokratik Haklar Derneği'nin düzenlediği bu etkinlik kitleler üzerinde oldukça olumlu bir etki bıraktı.



Dolaysızca

Ferhat Ali

Rusya'da yeni burjuvazinin iç hesaplaşması

At iziyle it izinin birbirine karıştığı cebelleşme ve bu da-
laştı öne çıkan üç isim: Yeltsin, Rutskoy ve Hasbulatov.

Yeltsin parlamento'yu feshediyor. Buna karşılıklı parlamento hemen toplanıyor ve Rutskoy'u devlet başkanlığına atadığını ilan ediyor. Her iki kanatta birbirini yasal saymıyor. Ve bir bakıma "ikili iktidar" oyunu oynanıyor. Bu uzun süremezdi. Öyle de oldu. Rutskoy ve Hasbulatov yanlıları ve bu arada Yeltsin iktidarına tavir içinde olan yığınlar-sınırlı da olsa- sokaka döktüler, parlamento'yu kuşatan askerî birliklerin çemberini yaralarlar. Yeltsin boş duramazdı tabii... Parlamento binasını tanklarla sarar ve ağır silahlarla ve toplarla döver. Sonuç: Rutskoy-Hasbulatov ikilisi teslim olur.

Önce bir saptama: Rusya'da her şey hareket halindeydi; ne saflar yeterince belirgindir ve ne de istikrarlı bir denge tuturabilmiştir. Şeyler oynak zemin üzerinde yol alıyor.

Sonra bir analiz gereksinim var: Rusya'daki dalama, kanla "sonuçlanan" cebelleşme yeni burjuvazinin kendi içindeki iç hesaplaşmasıdır. Yeni burjuvazi'nin iki kanadı arasında yıllardır sürüp gelen anlaşmazlığın patlama noktasına varışdır son yer sarımsı. Bazılarının sandığı gibi, Stalin yanlılarıdır, Yeltsinler arasındaki bir savaşım değildir. Bir şey'in iki kanadı arasındaki iç hesaplaşmasıdır bu.

Netleşmek gerekir.

Yüzeysel, kaba bir değerlendirmeye gerekler yakalanamıyor.

Yeltsin'de, Hasbulatov ve Rutskoy'da Rus Yeni Burjuvazisinin temsilcileridir. Farklı kanatları temsil etmektedirler. Yeni burjuvazinin bir kanadı, yani şu an esasta gemileri elinde tutan kanat-reformcular diye anılan, serbest piyasa ekonomisinden yanadır. Yeni burjuvazinin bu kanadı, kapitalizmin o vahşi ormanında, serbest pazar mekanizmalarını tüm hızıyla ve deyim yerindeyse "bugünden yarına" uygulayan kanattır. Klasik kapitalizmin serbest piyasaya bu kanadı geçişin işletme yöneticiliği zemininden sürgün veren bir süreçte bugüne gelmiştir. Diğer kanat, çıkarımı geçmişin parti ve devlet aygıtı içindeki yerinden sağlanan, kumanda ekonomisini toptan terk etmekten yana olmayan ağır aksak bir reformdan yana olan kanattır. Bu kesim, devletin merkezi-bürokratik yönlendiriciliğini serbest piyasa ile harmanlamaktan yanadır.

Birinci kanat, bütünüyle Amerikan emperyalizmine dayanmaktadır. Umudu ABD ve Batıdır. Uluslararası kapitalizme dizginlerce bir bütünleşme, bu kanadın tek amacıdır. Uluslararası kapitalizmin temsilciliğini ve özellikle de Clinton'un hemen Yeltsin'den yana tavir takınması bu saptamamızın yeterince doğrulamaktadır. **İkinci kanat**, yani "muhafazakar" olarak adlandırılan kanat, belli çerçevede, ölçülü bir tavirle ABD'ye yaklaşmaktadır. Dizginlerce ve oblatidincine hızlı bir süreçle ve merkezi-bürokrasinin az çok bir yönlendirici denetimi olmayan bir reform hareketine sempatiyle bakmaktadır. Devletin serbest piyasa üzerinde denetiminin tümüyle kalktığı bir mekanizma ile çatışma içindeydi bu kanat. Anlaşılrki, böyle bir durum ABD ve emperyalist ağababaların işine gelmez.

Rusya'daki son olaylarda, kanlı çatışmada, çatışmalı taraflardan Yeltsin'in yanında ABD'nin saf tutmasının temelinde yatan bu realitedir.

Özetle, işte, ekonomik zorlu idari zorun yerine geçiren, dışta, kapitalist-emperyalist dünya pazarlarıyla bütünleşme çizgisine sınırlı yaslayan çizgiyle, bu çizgiden öde pek farklı kulvarda yol almayan ama ekonomik zorlu idari zorla malgalayan bir rotaya dayanan çizgi Rusya'da cephe cephe gelir.

Bu bir hesaplaşmaydı. Eninde sonunda şöyle ya da böyle çözümlenmesi gereken bir çelişmeydi. Güdümlü devlet içindeki mevkiisinden, merkezi-bürokrasinin alan kanat bilmekeçiydi ki, Yeltsin'i kanatın katışıksız ABD'ye endeksi politikacı **bütünüyle** piyasa mekanizmaları tabanında yaşam hakkı bulurşa, bu elinde bulundurdukları mekanizmadan gücünü alan ve bu güçle sömürdün pay alan kendilerinin sonu olacaktı. Bu son bir karşı ataktı; bir bakıma belkide son bir kuvvet denemesiydi.

Rusya'daki bu son güç gösterilerinde özellikle üzerinde durulması gereken çok önemli ve hatta "aydınlanma"nın kendisinden de önemli bir kilit nokta var. Yeni Burjuvazinin iki kanadı arasındaki bu güç denemesinde yığınların oynadığı rolüdür. Çeşitli örgütlenmeler, partiler vb. bu harekette Yeltsin'e karşı öfkeyle ayağa doğruldular ve silaha sarıldılar. Yığınların tabandan gelen dolaysız zoru, Hasbulatov güzergahında yol alıyorsa da, bu zor Hasbulatov-Rutskoy önderliğini de bir yana itip "ayaklanma"da yer yer önderliğe yerleşebildi. Stalin'in resimleri ellerde bayraklaştırdılar. Her ne kadar saflar yeterince belirgin değildiyse ve her ne kadar ittifaklar ince bir iple birbirine bağlanıyorsa da halk yığınlarını Sosyalizm ve Stalin öncüsü simgeleyen flamaların ve en önce büyük bir Stalin resmiyle ayağa doğrulmaları fevkalade önemlidir.

Şeyler, karşısına döndüyseniz. Sosyalizmi bir kaç yıl önce "öldürenler", gördükleri, sosyalizm halâ halkların istegidir, gereksinimidir.

Sentez: Bu sınırlı "ayaklanma" Rus Yeni Burjuvazisinin iç hesaplaşmasıydı. Özde çıkar hesaplarını dayanıyordu. Bu işte saptama. İkincisi, her iki burjuva kanadı da burda aynı güzergahı kullanmaktadı. Ama bütünüyle değil. Bu farkı farkedin. Bu önemli. Üçüncüsü, bu harekette, halk yığınları kendisi göstermiş, Rusya'nın işçi ve emekçi kitesine oranın bu sınırlı da olsa yığınların aşağıdan gelen dolaysız zor'u, harekete görelide olsa egemen olmuştur. Dördüncüsü, ABD ve Batılı emperyalistler ve diğerleri halkın bu gücü karşısında cınnet geçirmişlerdir. Fena halde uykularını kaçırmış. Beşincisi, bu harekette, Rusya'da işçi ve emekçi biogunun yolu açılmıştır. Altıncısı, bundan sonra sahne işçilerinin önünde sınıfların titizliği görünmektedir.

Ve nokta: Proletarya ve komşuları, sosyalizm aracıyla emeği Rus Yeni Burjuvazisinin boyunduruğundan kurtarmak için silahlanmayı ve savaşmayı ve Yeni Ekim'leri yaratmayı mutlak biçimde basaracaktır. Farih, Yeltsinlilerin, Rus Yeni Burjuvazisinin proletarya tarafından infazına tanık oımadı geçilmeyecektir. Rus tiftanlarının soluğu Rus Yeni Burjuvazisinin ensesindedir!

Acil Enternasyonal Komite'nin imza kampanyası

İstanbul/Özgür Gelecek- Acil Enternasyonal Komite'nin içinde yer alan Ragıp Zarakolu, 29 Eylül'de 68'li'er Vakfı'nda bir basın açıklaması yaparak, Peru'da Gonzalo ve tüm siyasi tutsaklara karşı girişilen hak ihallerini engellemek amacıyla imza kampanyası başlattıklarını açıkladı.

Zarakolu imza kampanyasını, PKP önderi Dr. Guzman'ın yakalanmasının 1. yıldönümü ve bu arada Peru'da ölüm cezasının rejime kabul edilmiş nedenlerinden dolayı başlattıklarını belirtti.

Zarakolu Peru'daki insan hakları ihalleri ile 12-24 Eylül arası gerçekleştirilen Acil Enternasyonal Komite kampanyaları çerçevesinde dünyada ve Türkiye'de gerçekleştir-

tilen eylemleri kısaca özetledi.

AEK'in "Peru'da Ölüm Cezasına Hayır - PKP Önderi Dr. Abimael Guzman ve Diğer Tutsaklara Özgürlük - Savunma Hakkına Saygı" başlıklı imza metninde şu istemlere yer veriliyor: "Biz Türkiye'li insan hakları savunucuları olarak, Peru yönetimine ve OAS İnsan Hakları Komisyonu'na şu noktaları iletmek istiyoruz: 1) Peru'da adil olmayan yargılamalar son verilerek, bütün davalar normal mahkemelere devredilmeli, 2) PKP önderi Dr. Guzman ve diğer siyasi tutukluların can güvenliği teminatı verilmeli, yeni cezaevi katliamları engellenmeli, 3) Savunma hakkına saygı gösterilmelidir. Avukat Dr. Crespo ve diğer avukatlar derhal serbest bırakıl-

malıdır, 4) Peru'daki siyasi tutukluların haklarının inkarı endişe verici boyutlardadır. Siyasal tutukluların tüm haklarının idadi derhal sağlanmalıdır".

Bu metinden de anlaşılacağı üzere AEK için sadece hukukî yanıyla, insan hakları ihalleri yanıyla uğraşmaktadır. Geçtiğimiz ay Peru Halk Hareketi önemli bir dizi karar almıştı. Tamamen katıldığımız bu kararlardan birine göre: "Hukukî kampanyalar önemlidir ancak esas değildir. Peru'ya gönderilen delegasyonlar da Halk Savaşını desteklemelidir ve insancıl yöntemler Peru hükümetini caydırarakları hayalinden vazgeçmelidirler".

Kamer Özkan PKK tarafından öldürüldü

Haber Merkezi- Tekoşına Sosyalist örgütü liderlerinden Kamer Özkan, 30 Eylül'de Dersim merkezde bağlı Gömemiş köyünde PKK militanları tarafından öldürüldü. Tekoşın tarafından yapılan açıklamada "Zamanlama tesadüfi değildir... Kamer yoldaşın bölgede asker çalışmaları örgütleyecek bir kişi olduğunu bilen PKK, onu ortadan kaldırıp, devrimci sosyalist hareketlerin gelişmesini engellemeye çalışmıştır. Meselenin özü budur... Biz bu provakasyonu boşa çıkaramayız esas alıyoruz. Kesinlikle PKK'ya karşı silahlı bir eylemimiz olmayacaktır" denildi.

Kamer Özkan'ın cenazesi, 600 kişinin katılımıyla Gevrek köyünde toprağa verildi.

PKK Kamer Özkan'ın katledilmesini üstlenerek "Kamer Özkan resmî MIT üyesidir. Onun suçlarından sadece bir-iki bile onun defalarca idamı için yeterlidir"

açıklamasında bulundu. Kürdistan Haber Ajansı (KURD-HA)'nın geçtiği haberde, PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi, Özkan'ın "suçlarını" açıklarken Tekoşın'ı "MIT tarafından kurulan ve yönlendirilen ajan örgütü" olarak tanımladı. Ayrıca Özkan'ın 2 PKK'lıyı öldürdüğü ve PKK'nın ölümüne sebep olduğu da PKK tarafından iddia edildi.

Ote yandan ARGK Dersim Eyalet Komutanlığı, yaptığı bir açıklamayla Tunceli Bağimsız Belediye Başkanı Mehmet Kocademir'in, üç gerillanın ölümünden sorumlu olduğunu iddia etti. Açıklamada Kocademir'in, "Halkın Kurtuluşu adlı provokator örgütün temsilciliğine dayandığı" belirlenmesi yapıldı.

KURD-HA'nın geçtiği haberde, başta Mehmet Kocademir olmak üzere tüm "Kontralar" a yaşam hakkı tanınmaması istendi.



30 Eylül'de PKK tarafından öldürülen Kamer Özkan.

Halkımız devrimci kanı dökenleri bağışlamaz

Haber Merkezi- İsviçre'nin St. Gallen kantonunda, Dursun Karataş yanlıları, Bedri Yağan yanlıları Ahmet Hozer'i katlettiler. 29 Eylül günü akşam saat 19.00 civarında Bedri Yağan yanlılarına ait bir evi basan saldırganlar, evde bulunan çocukların gözleri önünde ve türşüzca ateş açtılar. Saldıırı sonucu Hozer ölenken, ev sahibinin eşi ağır yaralandı.

Olay, Bedri Yağan yanlıları tarafından, "Tasfiyeci D. KARATAŞ cesetinesine ve bu gürüha bağlı devrimci katillerine aktif tavır alma zamanı çoktan dayatılmıştır. Görev devrimci değerleri korumak ve bu

saldırlara 'DUR' demek, bizzat pratikle engellemektir" şeklinde protesto edilirken TKP/ML (YDB), TKP/ML Hareketi (YDK) ve Devrimci Sol Güçler (Avrupa) örgütleri, "Devrimcileri Katledilen Er Ya Da Geç Halkımıza Hesap Vereceklerdir" başlıklı bir bildiri yayınladılar. Bildiride, Hozer çevresinde çok sevilen, sayılan bir devrimci ve yılların emeği olarak nitelendirildi. "Halk" diyerek "Vatan-millet" diyerek pekçok şey yapılabileceğini, halk için, emekçi insanları için, yurtseverlik ya da sosyalist davası için insanların kendilerini feda edebileceğini ancak

bunların kimileri tarafından çeşitli nedenlerle, değişik biçim ve düzeylerde kötüye kullanıldığını tarihin gösterdiğini belirten bildiride, bir devrimcinin "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" sloganlarıyla katledilmesinde devrimci değerlerin kötüye kullanıldığı açıklanıyor. Bildiride, "Oysa kimse bunları devrimcilik adına savunamaz. Kimse kamuoyunu bu yönde aldatamaz. Ve kimse döktüğü devrimci kanına rağmen halkımız tarafından bağışlanamaz" denilerek devrime zarar veren bu tür anlayış ve yaklaşımların mutlak suretle terk edilmesi isteniyor.

Devrimciler arası şiddete tavr

Haber Merkezi- Nevşehir Cezaevi'nde bulunan PKK, TKP/ML TIKKO ve TDKP tutsakları, bir süredir Devrimci Sol içinde süren çatışmalarını tamamiyle özel savaş rejiminin ve onun kirli savaş politikalarının devrimci güçleri üzerinde daha rahat yürütülmesinin zemini sunduğunu kamuoyuna ve devrimci demokrat güçlere duyurdular. Duyuruda, "Bizler Nevşehir Cezaevi'nde bulunan PKK, TKP/ML TIKKO, TDKP tutsakları olarak taraflar arası çatışmaları bu şekilde sürdürdükçe Devrimci Sol Dursun Karataş taraftarlarıyla da, Devrimci Sol Bedri Yağan taraftarlarıyla da ortak platformda olmayacağımızı, bir süredir farklı platformlarda hareket ettirmişti kamuoyuna duyuruyor; her iki tarafı da doğru devrimci yöntemlerle çözüm bulmaya, devrimciler arası şiddet kullanılmayacağı çağırıyoruz" denildi.

Öğretmen katline protesto

Mersin/Özgür Gelecek- Eğitim Sendikası Mersin Şubesi, son dönemlerde meydana gelen öğretmenlere yönelik saldırıları protesto etti. 25-26 Eylül günleri Sendikamızın Mersin Şube binasında gerçekleştirilen açık grevi ile Diyarbakır'da Ahmet Akyürek, Ali Şahap, ve Pülümür'de Ahyan Kural adlı öğretmenlerin katledilmesi protesto edildi.

Yaklaşık 20 öğretmenin katıldığı açık grevinde Eğitim-Sen Mersin Şube Başkanı bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında faili meçhul cinayetler ve öğretmenlerin anayasal hakkı olan sendikallik örgütlenmelerine yönelik engellemeler kınandı. Şube başkanı "Devlet bir yandan öğretmenleri diyor, bir yandan da öğretmenleri cezalandırıyor, en küçük demokratik istemleri dahi şiddetle bastırıyor" sözlerinin de yer aldığı basın açıklamasını gelen ziyaretçilere okudu.

Özgür Gündem'e eleştiri

Haber Merkezi- Sağmalcılar Cezaevi'nde kalmakta olan TKP/ML davası tutsakları, Özgür Gündem gazetesini verdikleri ilan içeriğini değiştirdiği için eleştirdiler.

TKP/ML davası tutsakları adına Cemal Rakıp, gazeteye yazdığı bir mektupla durumu şöyle değerlendirdi: "17 Eylül'de gazetesize gönderdiğimiz komünist önderlerimizden Baba Erdoğan'ın 3. ölüm yıldönümü ile ilgili ilanımız, 19 Eylül'de, içeriği kısıtlanarak çıkmıştı. İlanımızın aslı "Komünist önderlerimizden Baba Erdoğan'ın 3. ölüm yıldönümü vesilesiyle: O, 'Bir Dersim Yetmez, Hedef Bin Dersim Olmalıdır' şiarıyla Tokat, Artvin, Ordu, Amasya, Sivas, Maraş ve Toros'larda bize ışık olırken, tomurcuk tutan filizi kanyula suladı. Andı, Andımız; mirası Türkkiye halkınıdır. Anısı MLM ile daha anlamlıdır. '72 atılımının devamı olan '87 ruhu ile anısı önünde saygıyla eğiliyoruz" şeklindedir. Gazetenizde görüldüğü gibi 'mira-

sı Türkiye halkınıdır" ve '72 atılımının devamı olan '87 ruhu ile' anlamları kaldırılarak, ilan basılmıştır... Bu tutumunuzun demokrat-yurtsever basın anlayışınız ve kimliğinizle bağdaşmamaktadır.

İrademizi çinçeyerek yetki kullanıp, gönderdiğimiz ilan içeriğini değiştirmenizi esefle karşılıyoruz. Maddi kaygılar ön planda tutularak kırmaları yerine hiç basmanız çok daha yerinde olacaktı. Ya da, gönderilen şekilde basıp geriye kalan borcumuzu talep edebilirdiniz, doğrusu da bu olacaktı. Bu aşamadan sonra, demokrat-yurtsever yayın anlayışınıza uygun olarak, bu özürünüzü düzelten bir açıklama veya aynaya uygun olarak ilanımızı yeniden basmanızın umuyor, yayın hayatınızda başarılar diliyoruz, yayınıza yönelik tüm faşist baskılar karşısında yanınızda olduğumuzu belirtiyoruz."

21 Eylül'de yazılan bu mektubu, Özgür Gündem gazetesine dikkate alınmadı ve gerekeni yapmadı.

Belediye Başkanı'na komplo

Haber Merkezi- 27 Eylül'de saat 02.00 sularında kimliği belirlenemeyen bir kişi, Belediye Nöbetçi Zabıta Bürosu'na girerek elektrikli silahla öldürdüktan sonra orada bulunan görevliyi silahla tehdit etti. Tunceli Belediye Başkanı Mehmet Kocademir'i telefonla çağırması için görevliyi silah çeken saldırgan, görevlinin direnişiyi karşılaştıktan sonra olay yerinden uzaklaştı.

Aynı gün saat 14.00'da, İHD Şube Başkanı Mehmet Gülmez, DYP İl Başkanı Veli Yeşil, SHP Belediye Meclis Üyesi Aydın Karataş ve Belediye Başkanı Mehmet Kocademir valliliğe gittiler. Ancak vali bulunmadığı için vekilli Adnan Kurtipek'e görüldüler. Kurtipek'e; Zabıta Bürosu'na 10 metre mesafede bir polis ekibi, belediyenin 40 metre sağ tarafında ve vilayetin

önünde sabit polis noktası, yine belediyece 50 metre mesafede Özel İdare'nin önünde sabit polis noktası olmasına rağmen sözkonusu kişinin belediye binasına nasıl gelebildiği, nasıl 1 saat süreyle görevliyi rehlin alabildiği ve elektrikli silahla öldürdüğüne ilişkin sorularla, Ayrıca olayda, mutlaka "emniyet görevlileri"nden birinin himayesi olduğu vurgulandı.

Bağımsız Belediye Başkanı'nın aynı zamanda İHD üyesi olmasının dolaylı, Tunceli İHD şubesi, Cumhurbaşkanlığı'na bir dilekçeyle durumu bildirerek: "İHD olarak bizim inancımız KONTR-GERİL-İLA denilen karanlık örgütün bir komployla Mehmet Kocademir'i yoketme yönünde olup, bu düşüncemizi Vali Yardımcısına da açıkça ifade etmiş bulunmaktayız" şeklinde görüş belirtti.

Özgürce

İsmail Yıldız

Dostluğun biri diğerine ram olanı değil, "Kavgalı" olanı güzeldir!

Nazım Hikmet'in halkı betimleyen "onlar" şiirini son zamanlarda daha sık anıyorum. Ne kadar gerçekçi söylemiş olan. "Korkak, cesur, cahil, hakim ve çocuklar... / Ve kahreden / yaratan ki onlardır... / Onlar ki uyup hainin iğrasına / sancaklarını elden ele düşürürler / ve düşmanı meydana koyup / kaçarak evlerine / ve onlar ki bir nice mürfede hançer üstürler / ..."

Şiirin bunca sık dileme dolanmasının nedeni, PKK'nın yine yanlış eylemlerine hız vermiş olmasından kaynaklanıyor. Geçmiş yıllarda, korucularla birlikte tüm alle fertlerinin öldürülmesinde, önce "kurşun adres tanınmaz" gibi, tamda adres tanınması gerektiği yerde ve doğru siyasetin önderlik etmesi olgusunun inkarı diyocemimiz savunma kabası, süreç içinde sessizliğe gömülmüştü. Hedef dışındaki insanların öldürülmesinden vazgeçildiği gibi bir izlenim yaratılmış, hatta, yer yer "denetim dışı bazı unsurların suç işlemeleri, hatta, kaçamak "özeleştiriler" verilmişti. Ancak bunun pragmatist bir gerileme olduğu şimdi çok net anlaşıyor. Devlet kirli savaşı boyutlandırırken, haklı savaş olması gereken karşıtı da lekelemelere aldırılmaksızın yanlışlıklar yapmayı hızlandırıyor, benimsiyor, daha kötüsü bunun teorisi yapıyor. Anlayış olarak savunuluyor. Faşizmin karşı-devrimci savasına pis-kirli vb. sınıfları yakıştırma nedenlerimizden bir kısmı giderek daha çok taşınmaya yöneliyor. Haklı savaşla haksız savaşın uygulandığındaki farklılıklar-ki, bunlar arasında çok net ve kalın bir çizgi vardır- gözardı ediliyor. "Biz köy basılmış, bilmem kaç bebe-çocuk ölmek üzere insanlar öldürülmüş, evler yakılmış vb..." şeklinde haber duyulduğunda halkın ve kitlelerinin kafasına hiçbir soru işaret atılmadan "bu faşizmin katliamıdır!" demesi gerekirken böyle olmamakla, "acaba bu katliam devlet mi, PKK mı yaptı?" sorusu zihinleri bulandırmaktadır. Bu, PKK açısından iyi bir şey değildir.

Bunca yanlışla rağmen PKK'nın halk içinde taban bulması, bir zamanlar, Kürdistan'daki feodal değer yarğalarının yoğunluğuna bağlanmıştı. Kimilerinin zaten orada herkesin çok çocuğu var, önemli görmemesi anlayış vardır. vb., tahjillerle açıklamaya çalışmıştı.

Nedeni ne olursa olsun, ya da yanlışlara rağmen halkın katılımı/desteği şimdiki artırsın, bu durum uzun ömürlü olmayacak ve muhatapları diyetini er-geç aç bir şekilde denecek, halkın tepkisiyle karşılaşmaları kaçınılmaz olacaktır. Toplum bilimi bunu böyle tanımlamaktadır. Dün feodal değer yarğalarının yoğunluğu buna hazmettiriyorsa eğer, bizzat edilen savaşın kendisinin yarattığı/yaratacağı bilinç ve feodal değer yarğalarının çözümlüyle kitleler bir süre sonra bu yanlışları hazmedemeyecektir. "Düşmana bizi bu konularda ayıran özellikler nelerdir?..." Sorusu bilinçlenmiş, devrimci-demokrat duygu ve düşüncelerle tanışmış insanların sormaktan ve yanıtını istemekten kaçınmayacağı sorular olacaktır. İşte o zaman kitlelerin gazabı hatanın diyetini de güdüme getirecektir. Hatasında ısrar eden anlayış kitlelerden soyutlanmış bir şekilde başarısızlığa doğru yolacaktır.

Uzun devrimci savaşımın, dostu düşmanı ve onlara karşı uygulanacak politik/pratik tavrıların daha doğru ayırma yetisi ve tercihe kazandırma ortamından yararlanmak ve dolayısıyla, birleşilebilir tüm güçlerle ve birleşilebilir yönleriyle düşmana karşı birleşim ayrımında bulanımlıklar doğuyorsa başarısızlık kaçınılmaz hale gelecektir. Bugünkü "başarı" görünümü aldatıcı olmalıdır.

Vietkongların direniş savaşına bakın. Ya da daha güncel olan Somali'deki "aç"ların direnişlerine bakın. Acaba diğer ılgal güçlerinden çok ABD askerlerine yönelik eylemlere daha ağırlık vermelerinin anlamı nedir? Ve bu dünya halkları üzerinde, oradaki diğer düşman askerleri üzerinde nasıl bir etki yapmaktadır? Vietnam'da, Vietkonglar neden saldırdılar da ABD askerlerini ilk ateşte hedef alırken Vietnam ordusu askerleri esir alınma çabasına giriliyor ve neden silahlansızdırıldıkları ve propaganda yaptıkları sonra serbest kalacakları, isterlerse de kendi saflarında savaş katılabilecekleri teklifinde bulunuyorlar? Yani birakılmış dostlarla düşman ayırımı noktasında kalın çizgilerle ayırım yapmayı, düşman kamp içinde de ayırım yapmak becerisini gösterebilmek gerekiyor ve ona uygun pratik tavrı alışları...

PKK dışındaki örgütler ve siyasal anlayışlar kendilerine devrimci-demokrat, yurtsever, komünist vb. deselerle PKK nezdinde bölücü olarak algılanmakta ve düşmana hizmet etkilileri şeklinde değerlendirilmektedir. "Düşmana bir başka cepheden darbe vuran, mütefiklik yapılabilecek güç" olarak değil de, "benden olmayan düşmanım" anlayışıyla hareket edilmektedir.

"Tarafsızlık özünde faşizme hizmet etmektedir" anlayışla çıkararak ayırmaları uyandırmak kazanmaya çalışmak gerekirken, tarafsız insanları bu objektif konularını nedeniyle ölümlü cezalandırmak anlayış; açıktır ki, tarafsızlığın objektif düşmanlığı, subjektif düşmanlık boyutuna sıracacaktır. Bu büyük bir tehliktir.

Sivil, silahlı askerlere esir muamelesi yapmak varken cezalandıran; gençleri zorla ordusuna alan, bir kısım insanları korku belasına savuştur; örgüt işlerini halka baskı ve korkutmayla yaptırın; tarafsızları zorbalıkla tercihe zorlayan; Eğitim-Sen gibi demokrat, bir kuruluş ve üyelerini pervagızca katleden ve tehditlerle susturmaya çalışan; öldürdüğü çeşitli insanlara "ajant" vb. etiketleri kolayca takan; saldırdıkları hedef netliğini önemsemeyip, "çocuk olayına gelince, bu savıştır, savaş acımasızdır. Ailesi bu kişilerle karşı karşıyaydı" diye ayırmaya savunan; dostça ve cesurca yapılan eleştirilere tahammül edemeyen ve bunu "iç işlerine müdahale olarak değerlendirip, kabul etmeyen" politik çizgi açtıkları ki yanlış bir yoldadır. Kibirli davranmakla da hatalardan arınmanın önüne engel olmaktadır. Kuskusuz tarihin yarğası bunu gösterecektir; ancak, eleştirileri dikkate alarak müsibete uğramamak herhalde daha kazançlı olacaktır.

Özgür Gelecek'in geçen sayısında okuduğumuz TKP/ML-PKK görüşüne her ne kadar PKK açısından yanlış olan arınma izmi yanıtıyorsa da, böyle bir yönleme girilmesi ihtimalini de tamamen ortadan kaldırmıyor. Dileğim, bu ihtimalin güçlenmesidir.

Sey-Der'den Son Uyarı

Mersin/Özgür Gelecek- Çevre İl Kurulu'nun seyyar satıcılığı yasaklayan kararı ve insanlık dışı uygulamalar dolayısıyla kısa adı SEY-DER olan Mersin Seyyar Satıcılar Derneği 22 Eylül'de bir basın açıklaması yaparak seyyar satıcıların sorunlarının çözülmesini istedi. Açıklamada "Üç ay öncesinden bu yana Çevre İl Kurulu'nun almış olduğu karar doğrultusunda seyyar satıcılara yönelik yoğun baskılar sürmektedir. Seyyar satıcılar, kendilerini açlığa mahkum eden bu karar sonucu zaman zaman polis ve zabıta saldırılarına hedef olmuş; birçok seyyar satıcının terazileri gaspedilmiş, tablaları kırılmıştır. Sayıları üç bini bulan seyyar satıcılar SEY-DER'i kurup bu dağılmışlığı önlemiştir. Seyyar satıcılık insanın kendi tercihi değildir. Herhangi vafsi ve sermayesi olmayan bu insanların başka seçenekleri yoktur. Bu insanların ekmeğini ellerinden almaya hiçkimsenin hakkı yoktur ve buna kimsenin gücü yetmeyecektir. Bizler seyyar satıcılığın kendisine karşılık. Kaldırımı ve yolları ısgal etmek, halkı ve esnafı rahatsız etmekten hoşnut değiliz" demilide devamlı Mersin Belediye'si de yararlanarak, bütün mahallelerde dengeli, trafiğe engel olmayan, halka ucuz ve kaliteli satış yapabilen, haftanın 7 günü sabit kalabilen elektrikli, suyu, tuvaleti olan pazar yerleri kurulmasını talep ediyor. Seyyar satıcıların resmi esnaf statüsüne kavuşturulmasını, böylece kaldırım ve yolların ısgalının olmayacağına belirten satıcılar, "Bu taleplerimiz aynı zamanda Belediye ve ilgili kurumların talepleri değil midir? Pekli sorun nedir? Muhataplar cevap verme zorundadırlar. Sorun ve taleplerimizi Çevre İl Müdürlüğü'ne, Belediye'ye, Valiliğe rapor halinde cevap. Bir ayı aşkın bir zamandır cevap alamadık. Sonuçta adım atılmamasından, Mersin Belediye Başkanı Kaya Mutlu sorumludur. 15 gündür görüşme taleplerimizden bir sonuç alamadık. İnsanların ekmeke parası umudu üzerine hiç kimsenin politik oyunlarına izin vermeyeceğiz. Bu son uyarımızdır" dediler.

Hem işçi düşmanı, hem belediye başkan adayı

İzmir/Özgür Gelecek-İzmir İskikent'te kurulu bulunan DEPA ayakkabı Fabrikası'nda sendikalaşma nedeniyle 40 işçi atıldı. DİSK'e bağlı Laspetkim-İş Sendikası'nda örgütlenmek isteyen kundura işçileri, Temmuz ayında örgütlülüğe soyundular. 40 işçinin bulunduğu fabrikada, 31 işçi üyelik fişlerini doldurdu. 17 Temmuz'da çoğunluğun Laspetkim-İş'e üye olmasından ardından, Bölge Çalışma'ya yetki tesbiti için başvuruldu ve Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin belirlemesi sonucu, sendikaların çoğunluğu aldığı, işverene tebliğ edildi. 15 Eylül'de sendika, yetki tesbit belgesi ile toplu sözleşme masasına oturmak üzere iken, patron lokavt ilan etti, işçileri attı ve fabrikayı kapattı. "DEPA Kauçuk Sanayii A.Ş.'nin sahibi Fuat Akdoğan Anavatan Partili. İşçi düşmanlığı tesicili Anavatan Partisi'nin üyesi olan patron, Kuşadası Belediye başkanlığına da oynuyor. Sendikayı duyar duymaz DEPA'nın kapısına 1 Ekim'de kilit vuran Akdoğan'a işçiler direnişle yanıt verdiler. 1 Ekim'de fabrika önünde beklemeye başlayan DEPA çalışanları, "Henüz çıkış tebliğati elimize ulaşmadı" diyerek beklemeye sürdüreceklerini açıkladılar. Ancak 7 Ekim'de tebliğat adreslerine ulaşınca direniş bitirdiler. Eylem sırasında birçok kez polis engellemesiyle karşılaşan eylemciler, buna rağmen fabrikanın önünden ayrılmadılar. Bu arada Laspetkim-İş Sendikası İzmir Şubesi, 8 Ekim'de DEPA aleyhine bir dava açtı. Bu davada, işverenlerin işçilerin kırım ve ihbar tazminatları ve maaşları isteniyor.

Trabzon Tekstil'de kıyım, direniş ve gözaltı

İstanbul/Özgür Gelecek- Tekstil işçileri ağır sömürü koşullarını değiştirmek için örgütleiyor. Bu örgütlenme sırasında birçok engellemelerle karşılaşılıyor.

Kitelli'de kurulu Trabzon Tekstil bu fabrikalardan biri. İşçiler uzun süredir sendikalaşma yürütüyorlardı. Çoğu işçinin sendika kavramından habersiz olduğu Trabzon Tekstil'de, birkaç öncül işçinin çabalarıyla örgütlenme başlamıştı.

Trabzon Tekstil, Öksüzözü denilen bir şirketin fabrikası. Toplam 160 işçi çalışıyor. Patron Mehmet Öksüzözü işçilere asgari ücret gibi bir kölelik ücreti ödemesi yetmiyor gibi, onları ayda 5 gün sigortalı gösteriyor. Bunun dışında işçilere insanca davranmayan, onları aşağılayan müdürler ve şefler de, işçilerin kınını iyice biliyor. Ve altı ay önce işçiler kendi aralarında toplantılar yapıyorlardı. Daha sonra DİSK Tekstil'e üye olan işçiler bu olayı büyük bir gizlilik içinde sürdürürken, patron toplantıyı duyuyor ve öncül işçileri işten atıyor.

6 Ekim'de 5 işçi, 7 Ekim'de de 12 işçinin atılması üzerine Trabzon Tekstil işçileri iş yavaşlatıyorlar. Atılanlar ise fabrika önünde beklemeye başlıyor. İşten atılanlar son olmayacak. Çünkü "ellerinde uzun bir liste var".

Atılan işçiler fabrikanın karşısında geniş bir çayırda oturuyorlar. İçerde çalışan işçiler de öğle tatilinde eylemcilerin yanına alkışlarla gelip alkışlarla gidiyorlar. Bu, atılanlara büyük bir moral veriyor.

İNANSKANA YAŞAMAK

7 Ekim günü işçilerin toplandığı yere gittiğimizde 3 ekip otosu ile karşılaştık. İşçiler "Bunlar kimin güvencesini sağlıyor" diye soruyorlardı. İlk kez sendika kavramı ile tanışan işçilerden N. bize düşüncelerini şöyle anlatıyordu: "Dürüst insanları tüm sosyal hakları verilmiş, kölelik durumu kalksın!". İşçiler insanca yaşamak için sendikalaşma gerektiğini söylüyorlardı. "İnanska yaşamak nedir?" sorusuna da şöyle yanıt veriyorlar:

"Dürüst olan insanların tüm sosyal haklarını almaları. Kölelik durumunun kalkması".

"Enayi olarak görülmemek, bu yüzden haklarını savunmak".

İşçilerin en zoruna giden şey de "enayi yerine konmak". İşçiler sendikalaşmak için de bir komite kurmuş. İşçi Mustafa Altuparmak daha önce işçilerin Öz İplik İş'de örgütlendiğini, ancak daha sonra buradan istifa ederek "devrimci" olarak düştüklerini DİSK'e geçtiklerini anlatıyordu. Ancak şimdi, DİSK'in de sorunlarına sahip çıkamayacağını düşünün "sınıf perspektifi" ile hareket etmenin en doğru davranış olacağını düşünüyorlar.

Yaptıkları toplantılarda arkadaşlarına sendikaların ne olduğuna anlata-



İşçiler, teslimiyetin müdâdelelerini yıkıntıya uğrattığını kavrayarak hareket ediyorlar.

ıyorlar. Sömürüyü ilk farkedenden beri şöyle diyor: "Senin kaderin bu. Az parayla çalışacaksın!". Patronların "Geberlin" demesine dayanmadığını anlatıyorlar bir başka işçi. Bunun üzerine Renault fabrikasında çalışan bir arkadaşımız danışmış. Renault'daki işçi ise "Fabrikadaki 5 bin işçinin örgütlenip işten atılmama garantisini aldıkları" nı anlatınca "Biz de yapabilir miyiz?" diye sormuş. Arkadaşı sendikalaşma oldukları için Renault patronuna karşı güçlü olduklarını ve onların da patronları gibi örgütlü olması gerektiğini anlamış ve yardım edeceklerini söyleyince "Tamam" demiş. Gidip arkadaşlarının durumunu anlatmış.

Bir başka öncül işçi sendikalaşma müdâdelelerini mahalledeki arkadaşlarına anlatmış. Mahalle arkadaşları "Bizi de bu olaya katabilir misiniz?" demişler. Örgütlenme çalışmalarını devam ederken patronun olayı duyması ve işten atılmaları durumunda nasıl davranacaklarını hesaplamışlar. "Eğer atılırsak bütün işçilerimiz gibi direneceğiz". Direnişçilerden M. şimdiye kadar 7 kez işten atılan bir işçi: Her seferinde sendikalaşma yapmaktaki atılıyor. Bu kez de "uslanmamış". Trabzon Tekstil direnişini annessine şöyle anlatmış: "Anne, kömür parasını istedik, vermeyince attılar". Diğer işçiler "Niye annessine öyle anlattın?" diye çıkınca, M şöyle diyor: "Ne yapalım? 85 yaşındakı annem 'direniş yapıyoruz' diyemem ya?"

"İÇERDEN HABER VAR!"

Trabzon Tekstil işçilerinin ilk kez yaşadığı bu direniş onları birbirleri-

ne daha çok bağlamış. Bir kere, atılanların fabrika önünden ayrılmaması bilimsiz işçilerde duygusal bir tepki oluşturmuş. Sınıf bilinçli işçiler ise "Onlar direniyorlar, biz de iş yavaşlatalım" diyerek tepkilerini somutlaştırmaya çalışıyorlar. İçerdeki işçilerin aklı direniş yerinde. Dışarıda ne olup bittiğini öğrenmek, "Bakkala gidiyorum" diyerek fabrikadan çıkmakla mümkün. 17 yaşlarında bir delikanlı böyle yapıyor ve arkadaşlarının yanına yaklaşıyor. Direnişçi işçiler hemen el-kol hareketleriyle "gelme, git gelme!" diye genç işçiyi uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Genç işçi durumun vehametini anlayıp işaret ediyor: "Biri bakkala gelsin". Bakkala gerçekleştiren bilgi alışverişinin ardından, direnişçilere haber ulaşıyor. "Arkadaşlardan haber var. Üretim tamamen durdurmuşlar!".

Eylem sürerken DİSK Tekstil 2. Bölge Başkanı Kâzım Doğan'ın patronla görüşmeye gelmesiyle olay değişik bir boyut alıyor. Sendikacının atılanların geri alınması noktasında patronla görüşmesini düşünen işçiler sonradan yamıldıklarını anlıyorlar. Doğan, patronun şöyle bir yazılı belge almış: "Sendikayı muhatap kabul ediyorum. Pazartesi saat 14.00'da Genel Başkan Kırtın Budak'la görüşeceğim".

Sendikacı eylemci işçilerden bu belgeyi imzalamalarını istiyor. "Bak-kim" diyor "Bu olumlu birsey. Biz muhatap kabul ettiğini söyledik. İmzalamayalım". İşçi önderlerinden biri şöyle yanıtlıyor: "Topluluğumuzun imzalamadan hiçbir yere imza atmaz!". Burada ince bir aldatma var. Patron, sendikayı sadece Pazartesi günü toplantı için muhatap

kabul ediyor. İşçiler, kendilerini doğrudan ilgilendirmeyen metne imza atmamakta haklıydılar. Çünkü daha sonra onlara "Tamam. Pazartesi görüşme yapılıncaya kadar buradan çekin gidin" denecekti. Daha önce çalıştığı fabrikalarda benzer şeyler yaşamış işçi önderi, bunu kabul etmemekte direnince sendikacı isradan vazgeçti.

"BİRBİRİNİZE KÖPEKLİK YAPMAYIN!"

Trabzon Tekstil direnişçileri fabrikanın karşısındaki çayırda bir daire oluşturarak oturup, direnişin değerlendirilmesini yaparken, patronun koruması olan polislerin gözü de işçilerin üzerinde. Polisler, yoldan geçen diğer fabrika işçilerinin de dikkatini çekiyorlar. Bu arada ineklerini otlatan yaşlı bir adam da merakla yaklaşıyor. O'nun İhsal Döküm'den emekli bir işçi olduğu anlaşılıyor. Direnişçilerle diyalog geliştiren işçi 77'li yıllarda İhsal Döküm Fabrikası'nda yaşanan grevi hatırlatıyor. İşçiler eskilerden parça parça bir şeyler anlatıyor. "Ne zaman greve gitssek karşımıza askerler, panzerle çıkıyorlar. İşçiler o müdâdeleyi vermeseler aç kalırlar". Patronlara karşı kınını hala sıcak tutan ihtiyar, gideyarak işçilere su öğütü veriyor: "Birbirinize köpeklik yapmayın!".

İşçilerin fabrika önündeki bekleyişleri sürerken, 11 Ekim Pazartesi günü Tekstil İşçileri Sendikası 2. No'lu Bölge Şubesi'nden bilgi almak üzere telefon ederek soruyoruz: "Trabzon Tekstil'deki eylem yerine bugün Genel Başkan Kırtın Budak gidecekti. Gitti mi?". Sert bir erkek sesi "Eylem diye birşey yok!" diyor.

"İşçiler eylem olarak değerlendiriyor" şeklinde vurgu yapmamıza çok sinirlenerek "Bize göre değil!" yanıtı veriyor. Eylem yerine gitmek isteğimizi ise "Gitmeseniz iyi olur" diyerek engellemeye çalışıyor. Çünkü "Basının karışması iyi değil" miş! "Ancak sizi engelleme şansımız yok" diyor.

DİSK Tekstil bölge yöneticileri, geçen sayımızda kendilerinin sarı-bürokrat çehresini sergilememizden oldukça rahatsız oldular. Bu nedenle bilgi vermek istemedikleri zaman yüzümüze telefonu da kapatıyorlar. İşçi müdâdelesinin önünde engel teşkil eden sendika ağaları, yüzlerini teşhir olmasından çok korkuyorlar. Ancak korkunun ecele faydası yok.

NOT: Gazetemiz baskıya girdiği 11 Ekim günü eylem polislerin saldırılarına uğradı. Polis, Mustafa Yüksel ve Sakine... adlı işçileri "örgütleyici" diye gözaltına aldı. Bu saldırı üzerine dışarıdaki 17 işçinin yanına içerdeki 140 işçi de geldi. Bu olaylar patronu oldukça tedirgin etti. İşçilerin tepkileri ve protestoları sonucu atığı işçileri geri aldığı açıklandı...

Sümerbank işçileri köleliği kabul etti

Haber Merkezi- Sümerbank Bakırköy Konfeksiyon Fabrikası işyeri sendika temsilcileri ile işletme müdürleri 6 Ekim günü "Verimlilik Toplantısı" yaptılar. Toplantıdan bir süre önce Sümerbank Bakırköy Konfeksiyon Fabrikası İşletme Müdürü Seyfettin Çelik, işçi temsilcilerine "Genel müdürlük; işletme kârı olmayan fabrikaların yaşama şansının olmadığını söyledi. Biz de Nisan ayına kadar sipariş aldık. Gelin bu fabrikayı nasıl kâra geçirebiliriz, hep birlikte tartışalım. Karşılıklı gereken fedakârlığı yapalım. Kapanma dışındaki alternatifler de böylece gündeme gelsin" dedi. İşçiler ve temsilcileri, emek-sermaye ilişkisinde karşılıklı fedakârlığın olmayacağını, "fedakârlık" denen şeyin işçileri daha çok sömürmek anlamına geldiğini düşünmediler. Toplantıyı kabul ederek, sermayenin sözcüsü ile 6 Ekim'de biraraya geldiler. İşyeri Baştemsilcisi Çetin Yelken, "Biz de fabrikanın kapanmasını ve taşınmasını istemiyoruz. Bunun için üzerimize düşeni yapmamız gerektiğini düşündük ve öneriyi kabul ettik" diyerek, işçilerin kı-

karlarını ne kadar güzel (!) savunduğunu ortaya koydu.

"Verimlilik Toplantısı" sonucu anlaşma sağlanan maddeler yazılı hale getirildi. Buna göre işçilerin ve sözümona işverenin yapacağı fedakârlıkların bazıları şöyle:

- Üretim artışı için işçi ile konuşulsun, hedef verim % 90-95 olarak istensin ve prim sistemi kalsın (yani işçi çalıştığı sürenin ücretini bile talep etmesin).

- Pahalı yemek maliyetinden kâcınılsın (yani daha az yemek veya besleyici olmayan yemek verilsin).

- İşçi servis sayısı azaltılmsın (ama kurum arabalarının yöneticilerce nasıl kullanıldığı sorulmasın).

- Modelhanede dikilen özel işlerin ücreti bağlanmsın. İşletmede görevli müdür ve şeflerin, kendi özel ihtiyaçları için fabrikanın kumalarını çalarak yine işçilere ücretsiz dikirildiği işçiler tarafından belirtirne, bu ihtiyaçlar ücretle bağlandı. (1 kuyup 3 almak diye buna denir).

Fabrika işçileri görüş birliğine varılan bu yoğun sömürü anlaşmasını olumlu karşıyorlar. Yani işyeri Baştemsilcisi Çetin Yelken'e ve patronlara koz verenler bizzat işçi-



Birkaç ay önce direnen ve kazanan Sümerbank işçisi deneyimlerini unutmamalıdır.

"Biz fabrikanın ne zarar etmesini, ne de kapanmasını istiyoruz. Elimizden gelen fedakârlığı yapmaya hazırız" diyor işçiler. İşçiler, özelleştirmeden kurtulmamaçaklarını bilmelidirler. Çünkü özelleştirme politikası ABD vatan-dışı Çiller'e bizzat IMF tarafından getirilmiştir ve sonuna kadar uygu-

lanacaktır. İşçiler, sermayeye taviz vermenin yeni tavizleri getireceğini kavramalıdır. Kendi direnişini bunu göstermemiş midir? Taviz vermeye devam ederlerse giderek daha fazla sömürülecekler ve yaptıkları "fedakârlıklara" rağmen birçoğu işten atılacak.

Alibeyköy Deresi, insan sağlığını tehdit ediyor

İstanbul/Özgür Gelecek-İstanbul'un sorunlarını dile getirmek isteyen biri haber yazmaya kalksa ve bunu "halkın diliyle" anlatsa Alibeyköy deresi ile Koçak ve Besen taşocaklarından daha iyi "kent sorununu" bulamazdı.

Bu sorunların yaşandığı yer olan Gaziosmanpaşa; kentleşme dönünün yarattığı kaçınan bir köy durumunda olan İstanbul'un, nüfusu hızla artan bir ilçesi. "Yüksek tabakadan insanları" barındıran birkaç semtin dışında kalmış, bu yüzden devletin hizmet götürmekte güçlük çektiği (!) ve her adımda bir halkı sorunlarla sarılmış birçok beldeden sadece biri Gaziosmanpaşa...

Bir yanda Validesuyu'ndan başlayıp Haliç'e kadar uzanan, Küçükköy ile Gazi Mahallesi'nin suları ve fabrikaların boya atıklarını yataklık yapan Alibeyköy deresi... Diğer yanda Yaz - Kış demeden lağım suları ve boya atıklarını Haliç'e taşıyan bu derenin kenarında sıralanan gecekondular... Gecekonduların Hamam Caddesi, Emek, Mezarlık, Papatya sokaklarında "ikamet eden" Tokatlılar, Malatyalılar, Sivaslılar, Karşılar ve Afyonlulardan oluşuyor. Sağlıklarını tehdit eden, lağım sularının aşıktan aktıldığı dere; gecekonduların arasından kapkara süzülüyor.

Mahalle sakinlerinden İbrahim Altındal, dere için şikayet dilekçesi verdiğinde, Sözen; Dünya Bankası'ndan finans sağladığını söyleyip en kısa sürede derenin kapatılacağına dair söz veriyor. İki ay geçmesine rağmen hiçbir girişim yok. Belediye sokak sakinlerine diğer hizmetleri de götürmüyor. Belediyenin çöp kamyonları sokağa hiç uğramıyor. Günlerce bekleyen çöpler kokmaya başlayıp, yolları pislik kaplayınca halk kızıp çöpleri dereye döküyor. Kadınların arasına topluca yaptıkları belediye baskınlarının, kısa bir süre çöp kamyonlarının düzenli gelmesini sağlamak için bir kazanımı yok. Osman Gürgen, "Herşey yine eski haline dönüyor" diyor.

Mezarlık Sokak'ın ortasında, aşıktan lağım suları akıyor. Şikayetlerinin bir değişiklik getirmediğini söyleyen mahalle sakinlerinden Ali Samur'un dilinden "Künelere yine ihtiyaç duyunsunlar ki?" sorusu kızgınlıkla karışık bir eziklikle dökülüyor.

Mezarlık Sokak sakini Cevdet İbisoğlu "Başvurularımıza ve kadınların belediye baskınlarına rağmen bu pislik hiç durmadı. Çektığımız hisesap. Çocukların yüzlerini de hep yaralar çıkıyor" diyor. Ay-

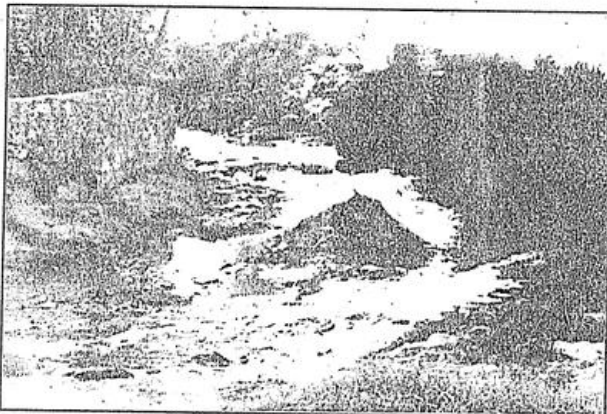
ten Çelebi "Evimiz şimdi bile sinek dolu. Bir de lağım fareleri..." diyor yüzünü buruşturarak.

Ahmet Can'ın evi derenin hemen yanında. Kışın yağmur yağdığı zaman gelen selin evini basacağı kaygısıyla yaşadıklarını anlatıyor: "Yağmur gece yağmaya başladığında sabaha kadar bekliyoruz". Dere yalnızca kokusu ve mikrobuyla insan sağlığını tehdit etmekte kalmayıp, yağmur sularıyla taşarak evlere de giriyor. Fatma Uzun'un evini geçen kişi su basmış. Evini ve eşyalarını ancak temizlediğini söyleyen Uzun, yağmur yağdığı zaman uyarılarının gelmediğini belirterek "Çektığımız sıkıntıları yine saymıyoruz. Keşke şu dere temizlense ve kapatılsa" diyor içini çekerek.

TAŞOCAKLARI UYUTMUYOR

Alibeyköy gecekondular halkının bir de taşocakları ile ilgili sıkıntıları var. 30 yıllık geçmişine sahip bu taşocaklarından asfalt ve inşaatlarda kullanılan micir çıkarılıyor. Taş çırkama çalışmalarında kullanılan dinamit patlarken binalar sarsılıyor. Birçok evin duvarları çatlamış durumda. Savrulmuş tozlar bir duman perdesi gibi kaplıyor evlerin üstlerini ve sokakları. Bir de gece taş çırkattırırken "uyku uyutmayan" gürültü olayın ayrı bir boyutu.

Hamam Caddesi'nde bulunan Birlik Kiraathanesi'ni işletenler içinde birkaç kez kahvenin içini süpürdüklerini ama yine de toz olduğunu söylüyorlar. Mahalle sakinlerinden Osman Gürgen ile Cevdet



Alibeyköy Deresi pislik ve hastalık saçarak akıyor. Tıpkı bu düzen gibi...

Demirci '92 yılında 300'e yakın imza toplayarak Valiliğe başvurmuşlar. Valilik müfettiş göndermiş. O günden sonra taşocaklarında dinamit kullanımı durdurulmuş. Ama Osman Gürgen'e göre, "Bunun bize pek faydası dokunmadı. Taşkıma makinasının çıkardığı gürültü eksilmedi". İbrahim Altındal'a göre ise, "Gece demeden, Cumartesi, Pazar demeden çalışıyorlar. Uyumuyoruz!".

Koçak ve Besen adlı taş şirketleri, taş çırkattıkları tepenin hafriyatını yolun hemen kenarında yığıyorlar. Erdan Kanat "Bu hafriyat tepesinin üzerimize yıkılma tehlikesiyle her an karşılaşıyoruz" diyerek kaygılarını belirtirken Osman Emici de "Kışın camurdan, yazın tozdan dışarda durulmuyor" diyor.

Alibeyköy'den Küçükköy'e kadar olan güzergâhta yaşayan yaklaşık 250 bin gecekonduluyu etkileyen bu sorunlar için İbrahim Altındal "Yine imza toplayarak başvuru yapacağız" derken Osman Gürgen, 12 Eylül'den sonra insanların vurdum duymaz olduğunu, korkutulan insanların "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyerek yaşadığını anlatıyor. "Halkın korkusunu atmasını sağlamak için ön ayak olacak birileri lazım. Üç beş insanın çabasıyla sorunlarımız çözülmez. Halkı harekete geçirecek insanlara ihtiyaç var" diye ekliyor.

Mahalle'de bitmek bilmeyen imza toplamlar ve yürüyüşler de sürece benziyor. Ancak onlar bunu kanıksamışlar... Altındal bunu şu sözle somutluyor: "İnsan mücadeleye yaşar. Zaten yaşam mücadelesi."

Yeni Dünya

Prof. Dr. Jens Scheer

Açıklama

Tekelci Alman burjuvazisine karşı verdiği kararlı mücadelenin yansısı Abimael Guzman'ın hayatını koruma komitesinin koordinatörlüğünü de yapan yazarımız Maoist Prof. Dr. Jens Scheer 29 Eylül günü geçirdiği kalp krizi nedeniyle hâla hastanede yoğun bakımda bulunuyor. Bu yüzden okularımıza bu köşeden bir süre yazılarını sunamayacağız. Değerli dostumuza geçmiş olsun diyor yeniden birlikte olmayı ümit ediyoruz.

ÖZGÜR GELECEK

Geçmiş olsun dileği

Gazetemiz Özgür Gelecek'in köşe yazarlarından, Abimael Guzman'ın Hayatını Koruma Komitesinin Almanya kordinatörü, Maoist Prof. Dr. Jens Scheer 29.9.1993 tarihinde bir kalp krizi geçirdi. Hayatı tehlikeye atılan ve halen hastanede tedavi görmekte olan Scheer'e mücadele arkadaşları ve Özgür Gelecek okurları olarak geçmiş olsun diyor, yorulmak bilmeyen fedakar dostumuzla yeniden birlikte olmayı ümit ediyoruz.

Bremen-ALMANYA'dan bir grup Özgür Gelecek okuru

Sümerbank Holding'in Yavuz hırsızlığı

Malatya/Özgür Gelecek-Sümerbank Holding A.Ş. işçileri; 1992 yılına ait toplu sözleşme farkının ve 1-30.9.1993 arasında ödenmesi gereken işyeri ikramiyesinin ödenmemesi nedeniyle 6.10.1993 günü sabah saat 7' de iş çıkışında fabrika önünde toplanarak işverenine protesto ettiler.

İşçilerle yaptığımız görüşmede bir işçi, "Eylemimiz haklı bir eylem ancak sendikayı eylemliliğe çekmek için bir çaba olmadı. Eylem, sendika örgütünden kopuk, salt ekonomik temelde ortaya çıktığı için başarısız kalacaktır. Asıl olan Sümerbank işçilerinin Türkiye genelinde Sümerbank müesseseleri üzerinde oynanan oyunlara, devlet sendikası olan Teknis Sendikası'nın işverene teslimiyetçi politikalarına hedef olmaması; mevcut iktidarın ve gerici sendikacıların ortak çıkarları karşısında, işçisiyle, memuruyla tüm demokratların sendika içerisinde nispide olsa varolan demokrat işyeri temsilcilerinin önderliğinde bilinçli bir mücadele vermesidir. Bu olmadıkça süreç iki yıldır zaman zaman başvurduğumuz eylemlilikler

gibi bu eylemlilikler de hiçbir kesim tarafından duyulmadığı gibi, başarıya da ulaşamayacaktır" diye kaygılarını ve tepkilerini dile getirdi.

Bir başka işçi de, 1993'ün ilk aylarında işyeri kârdadır diye işçilere işveren tarafından ödül dağıtılması olayına değinerek "Aynı işveren Tansu gözdesinin iktidar koltuğuna oturmasından sonra, özelleştirme kampanyasının başarıya ulaşabilmesi için çok geçmeden fabrikamın zarar ettiği şeklinde mahalli gazetelere yer yer beyanlarda bulunmuştur. Bu olay düşündürücüdür. Teknis Genel Merkezi'ne soruyoruz: Kârda olan Malatya Sümerbank'ın işverene teslimiyetçi politikalarına hedef olmaması; mevcut iktidarın ve gerici sendikacıların ortak çıkarları karşısında, işçisiyle, memuruyla tüm demokratların sendika içerisinde nispide olsa varolan demokrat işyeri temsilcilerinin önderliğinde bilinçli bir mücadele vermesidir. Bu olmadıkça süreç iki yıldır zaman zaman başvurduğumuz eylemlilikler

İşçiler, başının kendilerini yalnız bıraktıklarından, eylemliliklerine şimdiye kadar yer vermelerinden yakınarak kendilerine eylemliliklerine sahip çıkılmasını istedikler.

Diplomalar açık pazara çıktı

Ankara/Özgür Gelecek- Bu yıl ortaokul ve liseyi dışardan bitirenlerin son sınav hakkıydı. Artık Amerika (kredili) sistemine geçilecekti. Özellikle işsizlerin sınavlarda karşılaştıkları etiket sorunu formalite gereği de olsa bir engel teşkil ediyordu.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın dışarıdan bitirmelerin bu yıl son olduğuna açıklaması üzerine; devlet daireesinde çalışıp kademe yükseltmek isteyenler, belki iş bulurum umuduyla işsizler ve üniversitenden umut bekleyen lise mezunları; etiket edinme fırsatından biz de yararlanalım diyerek başvurularını yaptılar. Ortaokul ve lise diploması'nı kısa bir süre içerisinde alma fırsatı yoksullara pahalıya mal oldu. Bütün bu "iyilikleri" yapanları şimdi işsizler: Diplomalar nasıl olsa bir işe yarayıyor ve insanların boş yere umutlandırmak sömürü düzeninin devamı açısından yararlıdır.

Birçok bilinçsiz insanın umut olarak baktığı diploma bir kez daha pazara çıktı. İyi pazarlık yapanlar ucuzca aldılar, yapamayanlar da çok para ödediler ve "yetkililer" e karar kaynağı oldular.

Abidin Paşa Lisesi'nden bir öğrenci; diplomayı bir yolu bulup bedavaya alanları görünce isyan etti. 1 milyon lira diploma parasını ödemeyip, "Diplomayı alın, duvarına asın. Toppili olanlar bedavaya alıp çıkarken ben bu diplomayı almam" dedi. Bunun üzerine idarenden Ekrem Öztürk ile Kenan Çağlayan isimli öğretmenler, kendilerinin cazip buldukları "İsterseniz sizinkini 200.000.-TL'ye indirelim" teklifinde bulundular. Fakat öğrenciyi ikna edemediler.

Atatürk Lisesi'nden de bir idareci, "Niye bu kadar fazla para alıyorsunuz?" sorumuza, "Biz yine bir milyon alıyoruz, 2-3 planlar da var" cevabını vererek kendilerini haklı çıkarmaya çalıştı. Daha sonra bu lisenin diploma parasını 500.000.-TL'ye indirdiğini öğrendik. Ankara Eğitim-Sen'den Alper Öztürk ile görüştüğümüzde ise "Bize gelen şikayetleri biliyoruz, bazıları diplomalarını almışlar" demekle yetindi.

Daha önce de el altından parası olanlara satılan diplomaların şimdi "yasal" bir zemine "tedavül" imkanı buluyor

İzmir Tarım İl Müdürü nereye koşuyor

İZMİR/Özgür Gelecek-Tarım-Sen İzmir Şubesi, Tarım ve Köyişleri Bakanlığı İzmir Tarım İl Müdürü M. Cemil Sarıfakioğlu hakkında suç duyurusunda bulundu. 1 Ekim tarihinde yapılan suç duyurusu üzerine İzmir Cumhuriyet Savcılığı hazırlık soruşturmasını başlattı. Tarım-Sen İzmir Şubesi'nin yaptığı araştırmaya göre; İzmir Tarım İl Müdürü M. Cemil Sarıfakioğlu, hem koyu bir emekçi düşmanı hem de gözüdoymaz bir vurguncu. 1986-1993 yılları arasında yöneticilik yapan Sarıfakioğlu hakkında sendikarın yaptığı araştırmaya ve suç duyurusunun temelini teşkil eden bilgiler şöyle: "Anarşi ve talan söz konusu olduğunda M. Cemil Sarıfakioğlu ve Zeytinçilik Araştırma Enstitüsü Müdürlüğü akla gelebilecek iki isimdir.

Zeytinçilik Araştırma Enstitüsü Müdürü iken;

- İşçileri tokatlayıp ana-avrat sinkef eden,
- İşçileri dama taşı gibi sürgün ettiren,
- Özel çıkarları ve siyasal tercih-

leri doğrultusunda işçi çalıştıran,

- Sürgün edilen işçilere harcırahlarını vermeyen ve mehil müddetlerini kullanılmayan,
- Akdeniz ülkeleri Zeytinçiler Birliği Konseyi'nce gönderilen dolarıları amaç dışı kullanan ve zimmetine geçiren,
- Kömür alımında, demirbaş alımında ve fidan satışında yolsuzluk yapan,
- Salamurahanede işlenen zeytinleri özel çıkarları için peşkeş çeken,
- Müessese laboratuvarında kullanılan malzeme tamiri için sigorta şirketince ödenen 11.5 milyonun hesabını vermeyen,
- Yurt dışı çıkışlarında keyfiyat kullanan,
- Makam imkanlarını kullanarak bilim hırsızlığını yapan,
- Bu konularda üst makamlara yanlış bilgi vererek, üst makamları yanıltan,
- Sendikal örgütlenmeyi baltalayan ve sendika yöneticilerini sürgün ettiren,
- M. Cemil Sarıfakioğlu'nun bu

uygulamaları adli ve idari suç oluşturmuştur. Cemil Sarıfakioğlu;

1- Yasaların öngördüğü esaslar dahilinde kullanmadığı için **usulsüzlük suçu,**

2- Kamu yararını korumadığı, kollamadığı ve devleti zarara uğrattığı için **adli suç,**

3- Yetki ve makamını kullanan özel çıkar sağladığı ve zimmetine para geçirdiği için **zimmet suçu** işlemiştir.

Cemil Sarıfakioğlu'nun bu uygulamaları adli ve idari suç teşkil ettiğinden kapsamlı bir soruşturmanın derinleştirilerek yürütülmesi ve bu soruşturmanın esaslığının sağlanması amacıyla Tarım İl Müdürü Cemil Sarıfakioğlu'nun soruşturma sonucuna kadar görevinden alınması yasal bir gerekliliktir.

Bu anlamda sorumluluk alanı içinde tüm kurum ve mercilerin doğrudan suç ihbarı olarak değerlendirmeleri gereken bu konunun açıklığa kavuşturulmasında görev yapmalarını, yasal talebimiz olarak belirtiyoruz.

Tuzla şehitleri mezarlarını başında anıldı

İstanbul/Özgür Gelecek-

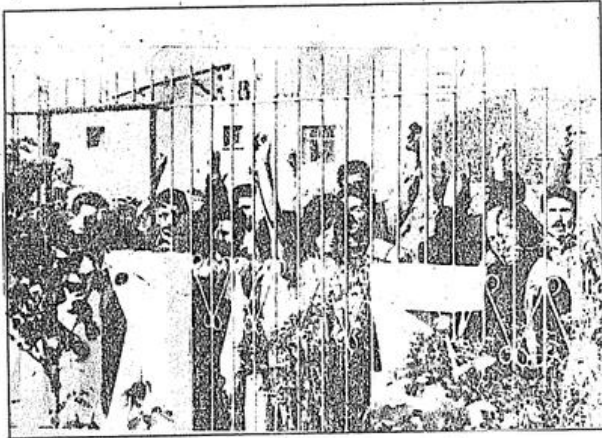
*Onlar ölmediler yok!
Ateş fitiller gibi:
Dimidik ayakta,
Barut ortasındalar!*

İnsanın yüreğine işleyen Neruda'nın bu dizelerinin kazındığı mezar taşı, Sarıgazi Mezarlığı'nda "7 Ekim" yazılı tarihi bir anıt. Birer mermerle isimleri sıralanmış başvuçları; Fevzi Yalçın, İsmail Hakkı Adalı, Reha Şen, Kemal Soğukpınar. Yüreği susturulan dört kardelen.

Yaklaşık 70 kişiden oluşan dostları 7 Ekim günü mezarları başında anıldılar bu dört güzel insanı. Tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı anında "Ağa-patron devletini yıkacağız; halk iktidarda kuraçız!". "Biz biz için köylünün yiğit sesiyiz, namluyla sürülmüş halk mermisiziyiz!". "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları haykırıldı.

Demokratik Haklar Derneği adına yapılan açıklamada "devletin acz içinde olmasından kaynaklanan infazları ve kaybolmaları protesto ettiklerini belirtilerek, infazlara, katliamlara karşı sessiz kalınmaması vurgulandı.

İsmail Hakkı Adalı'nın kardeşinin de bir konuşma yaptığı anında, Tuzla Şehitleri'nin anısına bestelediği türküyü söyleyen Grup Münzur'a İsmail Hakkı Adalı'nın anısına eşlik etti. Anmaya katılanlara "İsyan Ateşi"ni söyleyen Grup Münzur; "Onların anısını yaşatmak, mücadele etmektir" dedi. Alkışlarla sona eren anımdan sonra Tuzla Şehitleri'nin yanında bulunan Zeki Peker ile Haydar Doğan'ın mezarları ziyaret edilerek



4 Karanfil'in katilleri, er ya da geç halkın adaletine hesap vereceklerdir.

dağıldı.

İLK SAHNE: TUZLA KATLIAMI

7 Ekim 1988 tarihinde dünya devrim tarihine bir katliam daha yazıldı. Daha sonra birçok sahnese nin yaşandığı film "80 sonrası gösterime giren ilk karesi, Tuzla köprüsünde gerçekleşti. "TKP/ML militanları eylem hazırlığı için heydeler" iddiasıyla Tuzla'da polis in kurduğu, önceden planlanan kanlı pusuda dört devrimci katledildi. Engin Kaya denilen bir ajanın MIT'e verdiği bilgi üzerine Tuzla köprüsünde trafik kontrolü süsü verilerle durdurulan yaklaşık 300 kurşunla kalbura çev-

riyen arabada katledilen dört güzel insanla ilgili olarak dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Arda'lı "vur emri ben verdim", "dört dörtlük bir operasyon" vs. diyerek tününe ün katmaya çalıştı.

Olayın ardından desifre olan iki ajandan biri olan Mustafa Curnaz'ın itiraflarında bulunmasıyla Tuzla katliamının perde arkasın da MIT'in oynadığı rol açıklık kazanırken, Engin Kaya adlı ajan daha sonra Devrimci Sol Güçlerce açıldığı davada katliama katılan 28 kişilik llet mangelarının yargılanmalarına 24 Kasım 88'de başlandı. Olay sonrası yapılan incelemelerde ilk verilen otopsi raporunda, öldürülen dört insana 35 santimetre

ile bir metre arasında ateş edildiği belirtilmişti. Mahkemeye sunulan bu rapora sanık polislerin avukatlarının itirazı üzerine hazırlanan ikinci raporda "atışların tümünün uzak mesafeden yapıldığı" belirtilmişti. Beş yıldır süren davanın 28 Eylül'deki mahkemesinde "faili belli olmayacak şekilde adam öldürme" suçuyla yargılanan polis sayısı 16'ydı.

28 Eylül günü Kartal 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmada, sanık polislerden Celal Demirtaş, Bayram Kartal, Enver Aslan, Mehmet Kuluç, Taki Süme, Ali Cetkin, Enver Aytemür, Fahrettin Meral, Fikret İşınkaralar, Metin Öztürk, Abdullah Süzer, İsmail Alıcı, Efrahim Erkek, Abuzer Fidancı, Hüseyin Demir, Halil Yalçındağ hakkında savcı mütelaasını verdi.

Hukukçular bu maddelerin kapsamına sokulan yargılama sonucunda sanık polislerin iki yıl gibi bir cezayla kurtulabileceklerini belirtiyorlar.

1988 Tuzla katliamıyla başlayan ve kamuoyunun gündeminden çıkmayan İstanbul'daki operasyonlarda öldürme eylemlerine ilişkin açılan davaların iddianamelerinde hep aynı polislerin isimleri geçiyor. Bayram Kartal, Fikret İşınkaralar, Abdullah Süzer, vs.. Buna rağmen katiller görevlerini hâlâ sürdürüyorlar.

Sarıgazi Mezarlığı'ndaki "7 Ekim" Tuzla Şehitleri'nin anısına mezar taşında şu sözler yer alıyor: "Onlar 7 Ekim 1988'de Tuzla önlerinde faşizmin kurşunlarıyla katledildiler. Ne 283 kurşun yararı, ne de barbarların kan kusan çığlıkları ayıramaz sizi, sevdiğiniz şevdamızdır şimdi."

Newroz toplatıldı



Haber Merkezi-Modern medya destanı, "Ve Ateş, Ve Uğultu, Ve Sevda"nın romanı Newroz toplatıldı.

İstanbul Devlet Günvenlik Mahkemesi'nin; "bölge farklılığı gözeterek halkı suça teşvik ettiği" ve "TC. devletin milli ve ülkesi ile bölünmez bütünlüğünü hedef alan propagandaların yer aldığı" şeklindeki gerekçeleri ile toplatıldı. İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Yazılar-1 adlı kitabından sonra şimdi de Newroz toplanıyor/toplanıp bu zihniyet bizi durduramayacaktır. Kitaplarımız halkın sesidir. Halkı susturamazsınız.

Besikiçi'ye ceza kesinleşti

Haber Merkezi-Şimdiye kadar 22 kitabı hakkında dava açılan sosyolog-yazar İsmail Besikiçi'ye, İstanbul 2 No'lu DGM tarafından verilmiş 1 yıl 8 ay hapis ve 42 milyon lira para cezası kararı, 6 Ekim'de Yargıtay tarafından onaylanarak kesinleşti. "PKK Üzerine Düşünceler" isimli kitabı nedeniyle cezası kesinleşen Besikiçi hakkında, çeşitli gazete ve dergilerde yazdığı yazılar ile yaptığı konuşmalardan ötürü açılmış 60 dava hâlâ devam ediyor.

Özgür Gelecek ve Partizan'a baskılar sürüyor

Haber Merkezi-Sosyalist basın üzerindeki baskılar içinde bulunmuş süreçte kapatma, toplatma vb. şekilde uygulamalarla birlikte daha farklı bir boyutta giderek siddetini artırmaktadır. İşte bu yeni tip baskılardan biri de alelacele toplatma kararlarının çıkarılmasıdır ve gazeteler ile dergilerin daha matbaalardayken toplatılması politikası devlet tarafından oturtulmaya çalışılmaktadır.

Sorumlu yazarları müdürlerinin ise ifade vermek için DGM'lere gitmesiyle beraber hemen gözaltına alınarak hakimliğe sevk edilmeleri bu baskıların daha üst bir boyutunu gösteriyor.

Gazetemiz Özgür Gelecek'in 13. sayısı 1 Ekim Cuma günü bayilere dağıtılmıştır.

2 Ekim Cumartesi günü ise (şim-

diye kadar tatil günleri toplatma kararı çıkmadığı halde) DGM tarafından toplatma kararı çıkarılmış, karar, Basın Masası ekiplerince aynı gün uygulamaya konulmuştur. DGM'nin "çağımıza uygun" bu hızı dikkat çekicidir.

Yaynevimizin Sorumlu Yazışmaları Müdürü Bülent Özdemir, 6 Ekim günü son toplatmalara ilgili olarak İDGM'ye ifade vermeye gittiğinde, görevli savcı tarafından dergimiz Partizan ve gazetemiz Özgür Gelecek hakkında açılmış iki ayrı dayanağı dolay gözaltına alınarak, tutuklama istemiyle hakimlikçe sevk edilmiştir. TKP/ML TIKKO'nun propagandasının yapıldığı gerekçe gösterilerek verilen tutuklama istemi, hakim in delilleri değiştiremeyeceği, Müdürlüğümüz ikametgâh adresinin bilinmiyor olması vb. nedenlerden dolayı redded-

ilerek Yazışmaları Müdürümüz serbest bırakılmıştır.

Bülent Özdemir konuyla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında, sosyalist basın üzerindeki baskıların toplatma, kapatma vb. davalarını sürmeyeceğine, bu baskıların tutuklama, hapsedme ve hatta daha üst boyutlara sıçrama eğilimi gösterdiğini/göstereceğine dikkat çekerek olayı kınadı.

Dünya kamuoyuna şirin görünmek için 141, 142 vb. maddeleri kaldırmış gibi yaparak aynı yasalara daha katı biçimlerini Anti Terör Yasası vb. yasalara devam ettiren TC, demokratik bir devlet olduğuna milyonlarca kez iddia ediyorsa da, halkımıza ve bu temelde halkın çıkarlarını savunulara dizginsiz bir şekilde yaptığı saldırılar, onun gerçek yüzünü gizleyemeyecektir.

Yeni Demokratik Kadın Derneği "beraat" etti

İSTANBUL/Özgür Gelecek-18 Temmuz '92 tarihinde Yeni Demokratik Kadın Derneği (YDKD) açıldığında; dernek başkanı kuruluş amaçlarını şöyle açıklamıştı: "Derneğimiz, toplumumuzda kadının ikinci sınıf insan olarak görülmesine, kadınların uğradığı cinsel, mesleki, kısıncas her türden baskılara karşı mücadele etmek amacıyla kurulmuştur. Ancak bizler kadının kurtuluşunu mevcut siyasal düzenden ve erkeklerden ayrı olarak ele alıyoruz. Kadın sorunu özünde insan sorunudur. Biz demokratik bir kadın derneği olarak, ilke mizdeki demokrasi mücadelesinde yerimizi alırken, her türlü demokratik hareketi desteklemekle birlikte, anti-demokratik uygulamaların karşısında sessiz kalmayacağız."

Bu amaçlarla açılan dernek tam da o tarihte gözaltına alınarak kaybedilen Hasan Gülünay'ın ailesine sahip çıkarak, ailenin yaptığı açıklık

grevine destek vererek ve bir dizi basın açıklamalarıyla olayı kınamış ve Gülünay somutunda kayıp ve infazlara karşı tavrını koymuştu.

Bu arada her geçen gün gelişmelerin ilgiyle karşılanması ve dernek çalışanlarına katılanların sayısının artması egemenleri epeyce rahatsız etmişti. Devletin demokrasi yeminleri, demokratik haklar bahsinin bir düzmeden ibaret olduğunu, YDKD'ye saldırılarıyla bir kez daha kanıtlanmışlardı. 4 Kasım '92 günü demeye gelen polisler, orada bulunanlara "Burası kayıplar derneği mi?" diyerek derneğin açılışından itibaren baskılara, infazlara karşı açık ve net tavır almasını ve bunu basına açıklamaları, açık grevleriyle desteklemesini hazmedemediklerini ifade etmişlerdi. En ufak bir demokratik-hak istemine tahammül edemeyenler, çözümlü derneği kapatmakla bulmuşlardı. O sırada dernekte bulunan siyasal

dergi ve kitaplara el koyan polisler daha sonra bunları suç unsuru olarak mahkemeye sunmuşlardı.

Partizan, Emeğin Bayrağı, Serketin, Özgür Halk dergileri ile İsmail Beşikçi'nin Devletlerarası Sömürge Kürdistan adlı kitabını göstererek; bunların örgüt yayınları olduğunu ve bunları bulundurarak örgüt propagandası yapıldığını iddia etmişlerdi. Bu iddialarla 30 Eylül günü yargılanan dernek yöneticileri savunmalarında; bu dergilerin yasal olduğunu, toplatılan dergi ve kitaplardan birer adet bulundurma hakkına sahip olduklarını, ayrıca toplatılan dergi ve kitapları araştırma gibi bir yükümlülükleri olmadığını belirterek suçlamaları kabul etmediler. Mahkemeye duruşma sonunda "beraat" kararı verdi. Dayanaktan yoksun sudan bahanelerle kapatılan dernek tam 11 ay sonra beraat etti.

Hatice Dilek'in mezarı açıldı

İstanbul/Özgür Gelecek-20 Mayıs 1991 idi "Ölüm timi ele geçti!", "Çatıştı öldü!", "Polis katili kari-koca öldürüldü!", "Hücre evinde büyük çatışma" manşetleri attılar kuduz çirpimçileri boyalı sayfalara. Silahsız savunmasız insanların verdiği korkuyu, sekipli süntünlarn arkasında gizlemeye çalıştılar.

Ve iki ateş parçası daha düştü en derin yerine yüreğin: iki kor daha düştü... İsmail Oral ile Hatice Dilek devletin infaz timleri tarafından katledilmişlerdir artık. Ve acıyla beraber zihinlerde kalan sakallı bir gülümseyişe hülyalı gözlerden başka sınıf kinidir.

Katiller, tıpkı uyuturucu düşkünlere gibi, etini pazarlayanlar gibi yüzlerini gizlediler. Korkuyorlardı. Ama olayın yaşayan tanığı (ki kanıt bıraktıklarını anlasalar onu da katledeceklerdi), Hatice Dilek'in 8 yaşındaki oğlu, Özgür Cihan'ın anlattıkları, onların suratlarını fotoğraflara gerek bırakmayacak şekilde yansıttı: "Aksam ben uyuyordum. Silah sesleriyle uyandım. Yataktan kalkıp diğer odaya geçince, bir polis annemin başına avayağıla bastrıyordu. Annem bana "Babam arı" dedi. Annem o sırada sağdı ve yaralı değildi!"

Kafasına kurşun yiyen, çatışarak ölen bir insan nasıl konuşabilirdi? Evin camları sağlamdı ve bir tek kurşun izi dahi yoktu. Hatice Dilek evi, işyeri belli olan ve oğlu Özgür Cihan'ı büyütmeye çalışan bir anne, demokrat bir insandı. Evi, örgüt evi değildi. Ayrıca ilişkisi olduğu iddia edilen TKP/ML, daha sonra yaptığı yazılı basın açıklamalarıyla, Hatice Dilek'in örgütle ilişkisi olmadığını açıklamıştı. Ama düzen, kan istiyordu ayakta biraz daha durabilmek için...

Olay yerinde incelemelerde bulunan Kadıköy Cumhuriyet Savcısı Yavuz Berberoğlu, daracak olan evde çatışmanın mümkün olmadığını, çevre araştırmasında da çatışma olduğuna dair bir iz rastlanmadığını tespit etmişti.

Olaydan sonra, Kadıköy Cumhuriyet Savcılığı 23 Ekim 1991 günü İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polislerden Abdullah Dindar, Vaşi Kara (Başkomiser), Ayağın Özkan, Nizamettin Özoğlu, Ozer Şahman, Hikmet Taşdelen, Süleyman Polat, Mustafa Ahtok, Hasan Erdoğan, Mehmet Düzgün, Rıhı Farı, Şefik Kul hakkında "kasten adam öldürme"den dava açtı.

Yapılan duruşmalarda avukatlar Hatice Dilek ile İsmail Oral hakkında düzenlenen birleşik raporunun birçok şeyi açıkık getirmediğini belirtmişlerdi. İsmail Oral ile Hatice Dilek'in eylemlerinin nerede olduğunu sordukları mahkeme heyeti, avukatların herşeye itiraz ettiklerini öne sürerek kimden yana olduklarını gösterdiler.

Savcı Yavuz Berberoğlu'nun daha sonra Gaziantep'e "tayini çıktı".

Süren duruşmalarda avukatlar mahkemeden kurşunların atış istikameti ve atış eğilimlerinin tespitini istedi. Adli Tıp Kurumu, İsmail Oral'ın hareket halinde vurulduğunu, atış eğiliminin bu sebepten tespitinin yapılamayacağını belirtti. Hatice Dilek'in kemik parçalarını incelemek için mahkemeye başvurdu. Olaydan sonra yapılan incelemede İsmail Oral'ın vücudunda birçok kurşun yararı mevcut olduğunu "tespit edildi". Ama kurşunların atış mesafesi ile atış eğiliminin kolayca tespit edileceği deliller, yani elbiseler, cesetler hastaneye götürüldükten sonra "kaybedilmişti".

8 Ekim günü Maltepe Gülsuyu Mezarlığı'nda yargıcı Fuat Kıncı, İsmail Oral ile Hatice Dilek'in avukatları Mihriban Kırdoğ, M. Ali Kırdoğ, Emel Aktürk ile sanık polislerin avukatı Güzin Köprülü'nün gözetiminde açılan mezar da Hatice Dilek'in kafatası ve kaburga kemikleri çıkarılarak Adli Tıp Kurumu'na gönderildi. Davayla ilgili son duruşma 8 Aralık günü Kadıköy 1. Ağır Ceza Mahkemesinde saat 9.30'da yapılacak.

Analar da bu düzene karşı örgütleniyorlar

İstanbul, Özgür Gelecek Merkezi Aksaray'da bulunan Demokratik Haklar Derneği yeni açılan bir dernek. Halkın demokratik haklarını yaşamın her alanında savunmak, yürütülen demokrasi mücadelesindeki yerini almak amacıyla kuruldu. Demek başkanı; İnsan hakları kavramının genelde tek tek birey haklarını aklı getirdiğini, bu nedenle; 'Demokratik haklar' kavramını kullandıklarını, bu kavramın kolektivistliği çağrıştırdığını, mücadelenin birlikte verileceğini, bunun insanların ortak sorunu olduğunu vurguluyor.

Demokratik Haklar Derneği'nde yeni bir komisyon oluşturuldu. Şehit ve Tutuklu Aileleri Komisyonu. Komisyon başkanı Pınar Akpınar bu örgütlülüğü gerektiren nedenleri şöyle anlatıyor: "Yeni Demokratik Kadın Derneği'nde oluşturduğumuz bu komisyonun işlevini gören bir çalışmamız vardı. Şehit ve tutuklu olan devrimci insanlara ailelerinin sahip çıkmaları ve ortak hareket etmeleri, haklarını ortak savunmaları için bir örgütlülük oluşturmak şarttı. Bunu koşullar dayatıyor. Günümüzde katliamlar, yargısız infazlar artık günlük yaşamın hale geldi. Buna karşı güçlü bir şekilde tavır almamız gerekiyor. Zaten varolan çalışmamızı Şehit ve Tutuklu Aileleri Komisyonu olarak resmileştirdik."

Oluşturulan bu komisyonun toplantısına katıldık. Anaların devlete bakiş açları, polis hakkındaki düşüncelerini, devrimciler, çocuklarının devrimci olmasından sonra değişen yaşamları, eşleriyle olan ilişkileri, devrim ve örgütlenme üzerine konuştuk. Anaların anlatacakları çok şey vardı. Söyleşimiz onların devlet hakkındaki düşüncelerini açmalarıyla başladı.

Selvi Gülmez; "Devlet ne yapıyor? Polisleri var sözde bizi koruyorlar. O ne biçim koruma ki öyle? Yasaları var sözde. Nerede yasalar? Kendi koydukları yasaları kendileri çiğniyorlar..." diyerek söze başlıyor. Devletin insanları öldürdüğünü, sonra da nasıl masum rolü oynadıklarını, televizyon haberlerini izlerken tanık olduğu sahnelerin sahtekarlığını anlatıyor: "Everlerine girip 'Terörist' diye öldürdükleri insanların çocuklarına sözde sahip çıktıklarını anlatarak göz boyamaya çalışıyorlardı. Kim inanır köpeklerle? Madem çocukları düşünüyorlar, niye annesini babasını öldürüyorlar?" diyor Selvi ana çocuklarıyla gurur duyduğunu, onların onurlu yaşamlarını, onurlu mücadelelerini sahteleştirdiğini söylüyor. Selvi ananın çocukları devrimci. Oğlu Ali Gülmez tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Cezaevi'nden firar ettiği duydugu sevinci anlatırken gözleri ışıltıyor. O sırada yaşadığı bir olayı aktarmadan geçemiyor. Selvi ana sevincini paylaşmayan bir komşusuyla tartışıyor ve "Benim oğlum devrimci. Bunu bütün dünya duysun... Sen devrimcileri sevmiyorsan benim evimde ne işin var?" diyor. Olumludan yana tavır almanın gururu mevcut bunları anlatırken...

Kibriye Sarıkaya komisyonun bir elemanı. Hapishanede yada içerde çocuğu yok... Ama çevresinde devrimci insanların olduğunu, devrimci insanları tanıdığını anlatıyor. Devrimcileri sahiplenmenin gerekli olduğunu, bunun önemini bildiğini söylüyor. Komisyon çalışmalarını önemli bir girişim olarak değerlendiriyor. Devrimcileri



Analar, topluca Tuzla şehitlerinin anmasında görülmüyorlar...

anlatırken; "çok söze gerek var mı? Devrimciler birer çiçektir. Bir çiçeğin güzelliğini düşün?" diyor sevgiyle... "Bize dayatılan yaşam acıverici... Dayatılan yaşam baskıcı... Bu dayatmalarda ancak devrimle biter".

Sazimet Yalçın, 1988'de katledilen Tuzla şehitlerinden Fevzi Yalçın'ın annesi. Mahsun, dinliyor komisyon arkadaşlarını... O da düzenden iğrençliğini kendi kelimeleriyle birkez daha anlatıyor. Oğlunun çevresindeki insanlardan farklı olduğunu, farklı davrandığını anlatırken, bir anısını aktarıyor diğer analara... "Fevzi çocukken okulda yapılan bayramlara katılmıyordu. Bir gün yine okulda bayram vardı... Herkes bayram sevinçiydi dışarda gülüyor eğleniyordu... O Mahir Çayan'ın ölümünü duymuş, oturup ağlamıştı. Fevzi hapisteyken yine bir gün ziyareti gittiğimde, ilkokul öğrencisiyken yaşadığı bu olayı anlattık birbirimize" diyor ve devamla "Fevzi çok ince düşünürdü. O evdeyken evimizin havası değişirdi. O'nun sözleriyle evimize dünya, evimize güzel olan herşey dolardı. Devrimcilik hakedilmeli... Devrimciliğin onurunu hakeden taşımalı" diyor. Ve devamla; "Fevzi şimdi yok. Ama diğer çocuklarda benim... Onlara sahip çıkmak bizim görevimiz"

Bütün analar bu devletten nefret ediyorlar. Sözlerine önce devlete olan nefretlerini dile getirerek giriyorlar. Çünkü yaşanan olumsuzlukların en büyük payı onlardı. Toplumumuzda en ağır yükü omuzladıkları taşıyan kadınlar... Analar... İyiden, güzelden, doğru dan yana istemleri olduğu için işkence gören, öldürülenlerin anaları... Bunlardan biri **Hüsnüye Adalı**. Oğlu İsmail Hakkı Tuzla önderinde katledilen dört devrimciden biri. Hüsnüye anada devletten yana dertli. "Bu devlet rezil bir devlet. Önce çocuklarımızı katlatılar, sonrada mahkemelerde kendilerini haklı çıkarmaya çalıştılar. Görevlerini yapıyorlar... Görevlerinde suçsuz çocuklarımızı öldürmek... Bu devlet bizim dostumuz değil." diyor ve oğlunun kalbinin hep devrim için çarptığını, arkadaşlarını çok sevdiğini, herkesin onun için değerli olduğunu anlatıyor ve "Öğlum sevgi dolu bir insandı" diyor Hüsnüye ana.

Cocukları şu an hapiste olan, gerilla olan bir anada Güzel Şahin. "Çocuklarımı ben devrimci yaptım" diyerek söze giriyor. Gülsuyu gecekondularının mücadelesinde buldum. O zamanlar hepside

inçanlarını veriyorsa, bizde kendi köşemizde oturup yılanın bize dokunacağı günü beklememeliyiz" diyor.

Gülizar Aslan oğlu Hasan Hayri'nin Diyarbakır zindanlarında geçirdiği on yılı anlatıyor. O kırk kişinin ölümüne tanık olan, duyanın tüylerini ürperten Diyarbakır zindanları. Gülizar ana; "Hasan Hayri'nin Diyarbakır Cezaevi'nde çektiği sıkıntılarını hesabı yapmaz. Tam beş yıl hücrelerde kaldı. Buradan kalkıp gidiyorduk sadece iki dakika görüşmek için. Birçok kere açlık grevine girdi. Bir keresinde tam 55 gün açlık grevi yaptı. O ölümden korkmuyordu. Açlık grevi bittiği gün cezaevinde görüşme gittik. Benden bir subaydan kendi adına özür dilemeni istedi. Grevin son gününde kendisini kaybettiğini, o sırada subaya küfredtiğini, ama küfretmemesi gerektiğini söyledi" diyor ve oğlunun hapse girmesinden sonra yaşamının değiştiğini, olaylara daha duyarlılaştığını, özellikle bu konuda eşinin kendisine çok yardımcı olduğunu anlatıyor.

Fatma Şimşek, Zöhre Dil, Rahime Tepeli, Selvi Gülmez, Hakime Reber anaların çocuklarını babalarından daha fazla sahiplendiklerini anlatıyorlar. Toplumumuzda çocukların yetiştirilmesigörevi, varolan sosyo-kültürel yapının sonucu daha çok analara düşüyor... Bu durum analarla çocukları birbirine daha fazla yakınlaştırıyor. Bu da anaların çocuklarını daha fazla sahiplenmelerini getiriyor. Cezaevi kapılarında vs. bunun birçok örneği yaşandı. Seza Mis Horoz'a Selvi ana bir ane olarak aynı şeyleri yaşayacağını söylüyor düşüncesini güçlendirmek istercesine... Seza; "Bir devrimci anayla baba arasında fark yoktur. Onlar çocuklarına ortak sahip çıkarlar" diyor.

Analar eşlerinin çocuklarına kötü davrandıklarını, kendilerinin çocuklarının yanında yer almalarını engellemelerinden yakınıyorlar. Ama bunu aşmaya çalışacaklarını söylemeden geçmiyoruz.

Birşen **GÜLÜNAY**'ın eşi Hasan **GÜLÜNAY** geçen yıl gözaltında kaybedildiğinde sadece çocuklarına bakan bir ev hanımıydı **GÜLÜNAY**; "o zamanlar dünya yalnızca evimle ve çocuklarımla sınırlıydı ama şimdi arkadaşların yardımıyla çok şey öğrendim, değiştim şimdi kendi kendime bir çok konuda ka-

rar verebiliyorum. İnsanların sorunları beni ilgilendiriyor hepimiz dışarı çıkmalıyız, ancak böyle dünyayı öğreniriz diyor."

Analar çocuklarının devlete askerlik yapmaması noktasında da hemfikirler. "Bu devlete asker verilmeyecek. Çocuklarımız birbirlerine kırdırıyorlar. Çocuklarımızı asker göndermeyiz" diyerek devletin halkı halka kırdırma politikalarına alet olamayacaklarını açıklıyorlar.

Analar nasıl bir dünya istediklerini anlatırken, hepsinin ortak anlamı şu: bu düzen herkese yetecek kadar büyük. Devrimciler eşit, özgür güzel fakir ve zenginin olmadığı bir düzen istiyorlar bizim devrimden anladığımız budur diyor, **Rahime TEPELİ**.

Bütün kadınların ortak çağrısı ezilen her kesin bu örgütlülüğe katılması. Herkes sahiplensin güzeli onurlu olanı. Güzel Ana bu çağrıyı şöyle diyor: "Diyeceğim o ki bütün halk birleşsin devrimcileri sahiplensinler mücadele versinler. Çünkü köpeklere gücümüz böyle yetir. Komisyon bizi bir araya getirecek bu iyi bir şey. Haklarımızı faşistlerden almak bizim işimiz" diyor.

Demokratik Haklar Derneği oluşturdukları komisyonlar ve kültürel çalışmalara, çalışmak isteyen herkesi bekliyorlar.

Analar, bütün anne ve babaların çocuklarını sahiplenmelerini, onların haklıdan, doğrudan yana olan kavgasını güçlendirmek için omuz vermelerini istiyorlar. Mesajları bu noktada ortak. Bir ana; Gelsinler derneğe, çalışmalarımızı sahiplensinler. Burayı Kızılay olarak gömsinler. İhtiyaçları olduğunda koşup olmadığında da kapısına bakmazlar etmesinler. Bu çocuklar hepimizin. Biz onları ne kadar sahiplenirsek, biz cenazelerimize ne kadar katılırsak, acımızı, sevincimizi ne kadar paylaşırsak, o kadar kazançlı çıkarız, diyor.

Demokratik Haklar Derneği çalışanları; derneklerine daha fazla destek beklediklerini, yarını bugünden yaratmanın bir aracı olan demokratik kitle örgütlerini demokrat, duyarlı olan her insanın sahiplenmesi gerektiğini söylüyorlar.

Ve "çalışmak isteyen, bu demokratik platformda yer almak isteyen herkesi aramıza bekliyoruz" diyorlar.



Şehit ve Tutuklu Aileleri Komisyonu'nda bir araya gelen analar; duyarlı olan herkesi dernekte çalışmaya çağırarak; "Haklıdan yana, doğrudan yana olan; zengin fakir ayrımının olmadığı, insanların rahat ve özgür yaşadıkları bir dünya mücadelesi veren çocuklarımızı sahip çıkalım" diyorlar.

Başkan Mao'nun 100. doğu

Başını Rus Sosyal-emperyalistlerinin çektiği revizyonizm dalgası, 1970 ve sonraki yıllarda kendilerine bağlı uydu kontra örgütler aracılığıyla darbe, işgal ya da entrikalar yoluyla birçok yerde iktidarı ele geçirmiş veya ahlaklıdırı yöntemler kullanarak (halkları birbirine düşürme, parayla satınalma vb.) iktidarlara ortak olmuştur.

Dünya halklarının kanını, işgalci "kızıl ordu"su, sosyal-faşist diktaları ve sosyal-faşist kontra örgütleri aracılığıyla bir kené gibi emen sosyal-emperyalizm bir yandan diğer bir süper güç olan ABD ile arasındaki pazar savaşına kıyasıyla devam ederken ideolojik olarak da ML bilimine saldırısına amansızca devam ediyordu. Bunu Maoçuluğa karşı savaş maskesi altında hızlandırıyor. Zira bu, işlerini bir nebze olsun kolaylaştırıyor. Çünkü kendileri büyük bir mirasın sahipleriydiler ve isimleri bile hala "Sovyetler Birliği" olarak anılıyordu. Dünya halklarının, ML bilimine duydukları sempati-den mahrum kalmamak için doğrudan bu isme saldırı onlar için mümkün değildi. Ancak bilimin beşinci klasığı olan Mao'nun şahsında saldırı daha kolaydı. Böylece ML biliminin adını unmadan fakat Mao Zedung'u bundan soyutlayarak yapacaklardı. Ideolojik olarak Maoçuluk çığ gibi büyüyordu. Dünya halkları nezdinde Maoçizm ML'nin bir üst aşaması olduğu bilince çıkmaya başlamıştı. RSE'nin ideolojik olarak en çok kekindiği akım böylesine kıyasıyla büyükren mücadeleyi gevşetmek pek akil kârı değildi. Bu saldırı kampanyası özellikle 1970-80 arasında doruğuna çıktı.

Yazının ilk bölümünde de belirttiğimiz gibi Mao Zedung'un aleyhine derme çatma faaliyetlere giriştiler. Sözgelemi bugün Rus aydın ve demokratlarının Mao Zedung'tan haberleri bile yok. Ve her aşamada Mao'nun keşfedilmesi için ancak şimdi imkan bulabildiklerini tekrarlıyorlar. Zira son 30 yıldır "Sovyetler Birliği"nde yayınlanan hiçbir yayında Mao'nun lehine bir kelime dahi okuyamamışlar hatta ansiklopedilere bile girmemiş Mao Zedung.

1970'li yıllara kadar Türkiye Devrimci Hareketini adeta felç eden modern-revizyonizm, dünyanın her yerinde olduğu gibi Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra Türkiye'de de geriliyor. 1966 yılında başlayan BPKD, bütün dünyada etkisini gösteriyordu. Uzak doğuda gerilla hareketleri olarak yansımaları gösterirken özellikle Avrupa ve diğer ülkelerde gençlik hareketleri olarak ortaya çıkıyordu.

Dünya çapında kıpırdanmalara şu veya bu şekilde yansyan, onları saran hareketler yoluna iten, Çin'de ise tamamen bir altüst oluş yaratan bu devrim nasıl bir devrimdi?

Onaltı-onyedi yıl öncesine kadar büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfını tasfiye etmiş, emperyalizmi kovmuş bir halk demokrasisinde yeniden bir devrim niçin ve kime karşı yapılabiliirdi?

SOSYALİZMDE SINIF MÜCADELESİ VE DEVRİM

Mao Zedung, sosyalizmin "onbin fersahlık bir yürüyüşün ilk adımı olduğu

dolayısıyla proletaryanın iktidarı olmasıyla sorunların hemen çözülemeyeceği, ancak çözüm için yeni bir başlangıç olduğu iddiasındaydı. 1957 yılında ÇKP MK'sı konuya ilişkin görüşlerini şöyle ifade ediyordu: "Proletaryanın iktidarı almasından sonra çok uzun bir tarihi süre boyunca sınıf mücadelesi insan iradesinden bağımsız, nesnel bir yasa olarak sürer. İktidarın alınması öncekinden yalnız biçimsel olarak ayrılır."

Bu tespit, tabii ki Marksizm-Leninizmde bir tabu, Marx ve Lenin'in eserlerine birer "kutsal kitap" gibi bakanların kafasını allak bullak edecektir. İnsan için "sığır gübresinden daha az yararlı olan dogmatizm" böyle bir şeyi kabul edemezdi. Çünkü ne Marx'ta ne Lenin'de ne de diğer bir klasikte böyle bir şey yoktu. Geriye dönüş tabii ki mümkündür, ama bu dışsal bir müdahale ya da mezarından hortlayacak ölülele mümkün olabilirdi. Yani emperyalist bir işgal ve darbe olmaksızın sosyalizmden geriye dönüş ancak küçük üreticinin yeniden palazlanması ve iktidarı ele geçirmesiyle mümkün olabilirdi. Oysa Mao Zedung bambaşka bir şeyden söz ediyordu, burjuvaziyi ülkenin dışında ya da küçük üretimin ilerki evrelerinde aramayı, daha yakın bir yerde, burnunuzun taa dibinde, yönetiminizde, KP'nin bizzat içinde arayın diyor.

Geriye dönüş gerçeğini görememiş ya da sosyalizm pratiğini yeterince yaşayamamış Marx ve Lenin'den bunu beklemek oldukça fazla bir iyimserliktir. Bunun aksini tespit etmelerini Mao Zedung hem sosyalizmin anavatani sayılan bir ülkede nasıl yok edildiğini

Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki bu mücadelede sosyalistler elbetteki eleştirimücadele-dönüştürme ilkesini kitlelerle kaynaşarak hayata geçirmişlerdir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, ezilen yoksul kitlelerden alır gücünü. Ve kitlelerle bütünleşemeyen bir doğru, ne kadar canalıcı olursa olsun hiçbir anlam ifade etmez. Kolektif çalışma bütün komünist partilerin ve sosyalist demokrasilerin vazgeçilmez ilkesidir.

görmüş hem de yaşam pratiği bakımından daha uzun bir sosyalizm pratiğine sahip olmuştur.

Üretim araçlarını ortadan kalktırmayacağına, kapitalizmin geri dönüşünününden yok edilemeyeceğine işaret eden Mao Zedung, kafa ile kol emeği, kent ile kır, yöneten ile yönetilen diğer bir deyişle parti-devlet ile yığınlar arasındaki çelişki ve ücret dağılımında sosyalizm çatısı altında devam eden burjuva hukuk vb. çelişkileri çözümü için BPKD misali devrimlerin bir veya birkaç kez değil belki günlerce kez yapılması gerektiğini belirtiyordu.

Devrimin, Kültür Devrimi, olarak adlandırılması adının yaptığı çağrışımından dolayı hep üstyapısal bir dönüşüm olarak beyinlerde yer etmiştir. Oysa BPKD'nin bu yönü ikincidir. BPKD incelendiğinde görülecektir ki asıl işlevi ekonomik altyapının canalıcı yanı olan

üretim ilişkilerini sarsmak; onun kabalaşan, uyumsuzlaşan yönlerini yeniden düzene sokmaktır.

Mao Zedung Kültür Devrimini değerlendirenken şöyle diyor: "Kızıl muhafızların devrimci eylemleri toprak ağası sınıfına, burjuvaziye, emperyalizme, revizyonizme, aynı zamanda da işçileri, köylüleri, devrimci aydınları, devrimci grup ve partileri sömüren, onlara karşı çıkan çakallara karşı duyulan öfkeyi ve suçlamayı dile getiriyor." (abc)

Görüldüğü gibi Mao Zedung BPKD'nin öncü olan Kızıl Muhafızların eylemlerinin hangi sınıflara yöneldiğini ve devrimin nitel yanını değerlendiriyor.

Gene aynı talimatta Halk Kurtuluş Ordusunun çalışma tarzına ilişkin yönler belirtiliyor: "Ordu içindeki her birim şu üç alandan bir ya da ikisini kendi içinde uygulamalıdır: Tarım çalışması, sanayi çalışması, siyasi çalışma (...). Bu, kendilerini öncelikle öğrenime vermeleri gereken ve aynı zamanda başka türden bilgiler de edinen öğrenciler için de geçerlidir."

BPKD öncesi ÇKP içinde birçok mevkide etkinliği ele geçiren Liu Şao-Şi çizgisinin üretim sürecini doğrudan etkileyen birçok görevi şöyle sıralanıyor: "Karar verme yetkisini idareciye teslim etmek", "üretici güçlerin herseye kadir olduğu teorisi", "kara öncelik tanımak", "primlere öncelik tanımak", "işçilerin uzmanlara boyun eğmesi ve uzmanlara öncelik tanımak"...

Liu Şao-Şi bu yöntemle Çin'e birçok "özgürlük" kazandırdığını iddia ediyor. Kişiyi özel mülkiyeti ve serbest pazarı yücelten Liu Şao-Şi çizgisinin sosyalizme yukarıdaki yöntemlerle "kazandırdığı özgürlükler", "kredi alma özgürlüğü, faizle borç verme özgürlüğü, toprak alıp satma özgürlüğü, tarım işçileri kiralamaya özgürlüğü, pazar özgürlüğü, kafa emeğinin kol emeğine egemen olma özgürlüğüdür." Ve bütün bu "özgürlükler" partinin devrimci disiplini ile sağlanıyor.

BPKD'de ise fabrikaların yönetiminden, üretimin planlanmasında ve ücret dağılımına kadar her şeye sınıf bilincli kitleler katılıyor, üretimin örgütlenmesinde söz sahibi oluyor. Hayatın hemen her alanında yönetime katılan kolektif örgütler, devrimci komiteler devrimci kitlelerden, devrimci kadrolardan, Halk Kurtuluş Ordusunun üç temsilcisinden bileşik bir yapı olarak kurulur; buna genç, orta yaşlı ve yaşlı kadrolardan oluşan başka bir üçlü bileşik de katılır.

Komünist Partisinde ya da devletin herhangi bir kademesinde yönetimi ele geçiren revizyonistler, proletaryanın aksiyoner burjuvaziye karşı kullanması gereken diktatörlüğünü artık karşılarında proleter ideolojiyi savunan unsurlara karşı kullanmaya başlarlar ve yönelmiş olunan yanlış adımların eleştirisini sözde "proletaryanın jopuyla" susturmaya çalışırlar. BPKD öncesi birçok Maoist aynı "demir disiplin" gerekçesiyle partiden uzaklaştırılmıştır.

BPKD ise bu anlamda, ML kadro yaratıcılığının bütün yönleriyle doğu işiğna çıkabilmesi için en uygun ortamı hazırlamıştır. "Yüz çiçek yan yana açsın ve yüz düşünce akımı birbirleriyle yarışsın!" şiarı, her şeyden önce Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmış tek bir komünistin dahi, emperyalist burjuvazinin bütün ordularından ideolojik olarak daha güçlü olduğunun ifadesidir. Proletarya ideolojisinin savunucuları hiçbir burjuva akımı karşısında kendilerini fade etmekten ve doğruyu savunmaktan aciz kalmazlar. Ideolojik olarak proletaryanın bilimini savunamayan, her düşünce akımını, her yanlış düşünceyi zaptırapta susturmaya çalışanların zaten proletaryayla bir ilgileri olamaz. İşte BPKD'ne ilişkin alınan 17 kalem-



lik kararın 6. maddesi: "... tartışma sırasında her devrimci, konuları kendisi iyice düşünmeli ve bir komünistin konuşmaya cesaret, düşünmeye cesaret, hareket etmeye cesaret ruhunu geliştirmelidir." (abc)

Bu konuda iktisatçı Jack Gray'in görüşlerini aktarmadan geçemeyeceğiz. Yazar BPKD'yi yakından izlemiş ve bir karşılaştırma yapmış. Mao'nun iktisad düşünçesinin temel özelliklerinden bir de atılım ruhuna... "göze alma" cesareti ne verdiği önemlidir. Maoçu çizginin

Yılında yaşasın Maoizm!-2



yürürlükte olduğu işletmelerin çoğunda, yeni bir fikir ve onu ilkin kendi başına deneme riskini göze aldıktan sonra kolektifi de onu benimsemeye ikna eden bir kişi ya da küçük bir grup vardır. Şurası kesindir ki, Maoocu bakış açısı kolektif sanayi örgütü içindeki atılım ruhunu hızlı kalkınmanın anahtarları olarak görür; Maoocu eğitimin esaslarından biridir bu.

"Bununla Sovyet Stahanovçuluğu arasındaki farkın altını bir kere daha çizmekte fayda var. Stahanov eşi görülmemiş bir hızla çalışıyor, fakat hiçbir

zaman gözlerini kaldırmıyor ve yanında çalışan yoldaşlarına ya da fabrikanın nasıl yönetildiğine bakmıyordu. Kendini bir birey olarak işine adanmış, ama aynı zamanda kendini topluluktan tamamen koparmıştı. Çin'de ise tam tersine bireysel çalışma ile kolektif çalışma sınırsız kaynaşmış bulunmaktadır.

ELEŞTİRİ-MÜCADELE-DÖNÜŞTÜRME

BPKD boyunca Kızıl Muhafızlar örgütünü oluşturan grupçukların aykırı-

lıkları, "sol"culukları olmamış mıdır? Buna hayır demek mantık dışıdır. Milyonlarca, on milyonlarca insanın katıldığı bir halk hareketinde, devrime katılan yığınların bütün hareketlerinin tek bir kalıptan çıkar gibi programatik olacağını öne sürmek hayalciliktir. Her halk hareketinde ya da her devrimde olduğu gibi BPKD'de de bu tür "sol" sapmalar ortaya çıkmıştır. Ama yanlış olan bunları devrimin genel çizgisine mal etmemektir. BPKD bütünlüğü olarak ele alınıp incelendiğinde şu gerçek görülecektir ki, bütün Çin tarihi boyunca hiçbir halk ayaklanması ya da devrim, bu denli kanısız ve yapıcı geçmemiştir. Örneğin bütün BPKD süresinde partiden tasfiye edilenlerin oranı yüzde 1'i geçmemiştir.

Mao Zedung'un "karargahları bombalayın!" önermesi tabii ki bizzat KP'ye yöneliktir. Bu herşeyden önce kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki ideolojik mücadelelerin birinci plana çıkması anlamına gelir. Ve yöntem daha başından tespit edilmiştir. Eleştiri-Mücadele-Dönüştürme.

İşte Mao zedung yoldaşın Kızıl Muhafızlara gönderdiği bir mektuptan bir pasaj: "...Bizler, sizleri desteklerken aynı zamanda da kendileriyle birleşebilecek herkesle birleşmeye özen gösterilmesini isteriz. Ciddi hatalar yapmış olanlara gelince bu gibi kimselere de hataları gösterildikten sonra çalışmak, hatalarını düzeltmek, hayata yeniden başlamak fırsatı verilmelidir. Marx, proletaryanın, yalnızca kendisini değil, bütün insanlığı kurtarması gerektiğini söylemişti. Proletarya bütün insanlığı kurtarmazsa o zaman kendisi de kesin kurtuluşu kavuşamayacaktır. Sizin bu gerçeğe önem vermenizi özellikle istiyorum yoldaşlar."

Önce kapitalist yolcu/yolcuları kıyasıyla bir eleştiri bombardımanına tutmak, bunları kitleler içinde teşhir etmek ve kitlelerle olan ideolojik bağlarını tımden ya da çoğunlukla koparmak... Fakat bununla yetinmemek eleştirinin yerine yeni çalışma ve yönetme anlayışını tesis etmek ve bürokratslaşmış kapitalist yolcu/yolcuları üretimine sokmak, bu şekilde kendi hatalarını telafi etmesi, onlardan kurtulabilmesi için fırsat tanımak.

Dönüştürmenin biricik yöntemi pratiktir. Bu sınıf mücadelesi olacağı gibi aynı zamanda üretim mücadelesi pratiğidir de. BPKD'nin ilk günlerinden başlayarak sonuna kadar, müdürlerin kalifiye olmayan en alt kademelerde kol emeği ağırlıklı işlerde görevlendirildiği, belediye başkanlarının temizlik işlerine personel olarak verildiği ve üniversite profesörlerinin dönüşümlü olarak tarım sektöründe çalıştırıldığı görülecektir. Fakat bunun aksine yeniden oturtulmaya çalışılan sistem eskinin bir tekrarı olmamıştır. Kafa emeğini ağırlıklı olarak kullanan unsurlar nasıl kol emeği sarfetmeye yönlendirilmişse, kol emeğini kullanan işçi sınıfına felsefe okullarının kapıları açılmıştır, tarlada çalışan köylüye üniversitelerin yolu açılmıştır.

Uzman ile uzman olmayanın arasındaki farkı çözmeyi köreltmenin asgariye indirilmesini yöntemi, birini masaya bağlayan diğerini de tarlaya bağlayan prangalarından azat etmektedir. Yönetilen yönetime katılabilmeli, yöneten ve planlayan da üretime katılabilmelidir. Böylesi bir mücadelede sebat edilmediği müddetçe evrimci tarz devrimci tarza baskın olacaktır. Kafa ile kol, kent ile kır arasındaki çelişmeler an be an farklılaşmayı yaratır ve büyütür.

Mao Zedung'un bu konuya ilişkin bir açıklaması şöyle: "Yüksek aylıklar hiçbir zaman küçük bir gruba hasredilmemelidir. Parti, hükümet, sanayi ve halk komünleri personelinin aylıkları ile halk kitlelerinin aylıkları arasındaki uçurum yavaş yavaş ve akla uygun bir biçimde kapatılmalıdır. Personel, yetkilerini kö-

tüye kullanmaya ve özel ayrıcalıklara sahip olmaya teşvik edilmemelidir.

Sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki bu mücadelede sosyalistler elbetteki eleştiri-mücadele-dönüştürme ilkesini kitlelerle kaynaşarak hayata geçirmişlerdir. Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi, ezilen yoksul kitlelerden alır gücünü. Ve kitlelerle bütünleşmeyen bir doğru, ne kadar canalıcı olursa olsun hiçbir anlam ifade etmez. Kolektif çalışma bütün komünist partilerin ve sosyalist demokrasilerin vazgeçilmez ilkesidir.

KİTLELERDEN KİTLELERE

Marksist bilgi kuramına, yaptığı çözümlemelerle önemli katkılarda bulunan Mao Zedung çalışmalarını entelektüel bir tasarım olarak bırakmamış; bunları toplumsal yaşamın içine aktararak kitlelerle bütünleştirmiştir.

BPKD, on yıllık tarihi boyunca kitlelerden kitlelere teorisinin denektaşı olmuştur. Böylece kitleler proletarya diktatörlüğünde kolektif örgütleriyle bizzat toplumsal yaşamın idaresine katılmakla kalmıyor ve düşünceleriyle, öngörülerleriyle sosyalizmin bilgi hazinesini de zenginleştiriyordu.

"Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, 'kitlelerden kitlelere' ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkı sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sinamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helazon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak işte Marksist bilgi teorisi budur."

Sanat ve edebiyattan, toplumsal idareye kadar hayatın her alanında gerçekliğini yitirmeyen, biz farkına varmasak da kendisi işleyen bir yasa. Tarihsel olarak konu irdelendiğinde görülecektir-ki kitleler nezdinde maddi bir güç haline gelen bilgi, ne onların anlık duygusal tepkimelerinin uzantısı olan populist bilgidir ne de kendisinden on adım uzakta ilerleyen ütöpik bilgidir. Kitleler özlem ve istemlerinin derli toplu hale getirilmesi, sistemleştirilmesi, fazla değil kendisini sadece bir adım önünde olan, kendisinden kopuk olmayan tasarım ya da programları maddi bir güç haline dönüştürürler.

Mao Zedung, "Ben partili bütün diğer yoldaşlarla birlikte kitlelerden öğrenen bir öğrenci olarak kalmak istiyorum" diyerek kitlelerin yeri göğü sarsıp yıkan ve muazzam bir şekilde yapan gücüne hayranlığını dile getirmiştir.

BPKD sırasında bir işçi güncel pratiğini anlatıyor: "Öğretmenlerin toplumun çeşitli kesimlerinden araştırma yapmak üzere üniversiteden çıkabilmelerini sağlıyoruz. Sonuçlanan deneyleri, yenilikleri ve bulgularını inceliyoruz. Yaptığımız inceleme ve araştırmadan sonra, mahalli işçiler, köylüler ve askerler tarafından önerilen yeniliklerin ya da bulguların ışığında dersleri değiştiriyoruz, sonra da bunların öğrencilere bütün ayrıntılarıyla açıklanması ve öğretilmesi için yeniden derslere katıyoruz."

Böylece kültür halkın malı haline getiriliyor ve daha yüksek düzeye çıkarıyor."

Devam edecek

Türkiye'de sömürülenler ve sömürülenler arasındaki çelişki dünyadaki toplumsal ve sosyal gelişmelerden soyut değildir. İşçiler, köylüler, memurlar gençlik ve diğer halk kesimleri hakları ve özgürlükleri için her dönemde sürekli örgütlenmek ve toplumsal çelişiklerde yerlerini ararak kendi çıkarları doğrultusunda çeşitli boyut ve biçimlerde mücadele vermektedir. Çalışan emekçi kesimlerin bir bölümünü teşkil eden kamu emekçileri de bu doğrultuda mücadele sahnesinde yerini almıştır.

1980 yılından sonra diğer halk kesimlerinde olduğu gibi Kamu emekçilerinde suskun ve örgütsüz bir sürece girdiğini görmekteyiz. 1980 öncesinde memur derneklerinde ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinden üye ve yöneticilerinden özellikle demokrasi cephesinde yer alanları, 12 Eylül 1980 cuntasının baskı, işkence, cezaevi ve kıyımlarına maruz kalmıştır.

1986 yılından itibaren İLO (uluslararası çalışma örgütü) ve diğer uluslararası sözleşmelerin kamuoyunun gündemine gelmesiyle birlikte; kamu çalışanlarının sendikalaşma talebi çalışanlar arasında tartışılmaya başlandı. 1987 ve 1988 yıllarında tabip odaları, mimar mühendis odaları ve çeşitli mesleki kuruluşların öncülüğünde Ankara ve İstanbul'da "Türkiye'de ve memurların sendikal hakları" konulu sempozyum ve panellerin düzenlenmesi sendikalaşma tartışmalarını hızlandırdı.

Bu dönemlerde kamu çalışanları 1980'den 1990 yılına kadar odaların dışında şu mesleki derneklerde örgütlendi. Öğretmenler EĞİT-DER, Sağlıkçılar Teknik Sağlık Elemanları Derneği (TSD), Hemşireler Türk Hemşireler Derneği (THD), Demiryolcular Demiryol Faal Memurları Derneği (DMEY-DER), PTT çalışanları, PTT Çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (PTT-ÇAYAD), Ziraatçılar Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD), Belediyeciler, Belediye Memurları Derneği (BEM-DER), Maliyeciler Maliye Çalışanları Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (MADER) de örgütlenerek mesleki sorunlarına sahip çıkmaya çalışmışlardır.

Bu memur dernekleri Ağustos 1989'da İstanbul'da Tabipler Odasında bir araya gelerek "İstanbul Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Platformu"nu kurdular.

Bu bir araya geliş öncelikle o anki yasal/hukuksal durum üzerine tartışmalar ve görüşmeler gerçekleştirilerek, mücadelenin nasıl verileceği, nasıl bir sendikal anlayışa sahip olunduğu üzerinde demokratik kitle örgütleri arasında tartışmalar yaşandı. Buradaki en önemli özellik katılan temsilcilerin büyük bir çoğunluğu güç ve eylem birlikteliğini, işkolu düzeyinde örgütlenme anlayışı, grevli toplu sözleşmeli bir sendikalaşmayı ve hak verilmez alınır ilkesini benimsemeleriydi. Bu çoğunluğun dışında kalan "Çağdaş Sendikal Anlayış" Grevsiz Toplu Sözleşmesiz bir tabela sendikasını savunarak mücadelenin başında gerçek yüzünü ortaya koydu. (Bu Çağdaş Sendikacılar daha sonra Eğitim-İş, Genel-Sağlık-İş sendikalarını kurarak işbirliği ve uzlaşmacı sendikal anlayışlarını somutlaştırdılar.)

İlk dönemlerdeki toplantılarda daha çok, katılan temsilcilerin kendi iradi anlayışlarının tartışıldığı

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Kamu çalışanlarının durumu ve platformun değerlendirilmesi-1

ve öne çıktığı bir dönem olmakla birlikte giderek kurumsallaşmanın gerekliliği üzerinde duruluyor. Buna giden yollarda, platformu derneklerden çıkarmak ve iş kollarında sendika komisyonları oluşturma temelinde kendi içlerine yönelik işyerlerinden başlayarak işyerleri komisyonları ve giderek işkolunu kapsayan "Sendika yürütme komisyonları" oluşturuyorlardı.

İşkollarında oluşturulan komisyonlar İstanbul bazında "İstanbul Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Platformu" adı altında mücadelenin bütünsel olarak yürütülmesi temelinde ortaya çıkıp ve 1990 Temmuz ayında Sultanahmet Meydanında kitlesel olarak sahneye çıkıyordu. Bu dönem paneller, eylemsellikler, basın açıklamaları, konferanslar gibi bir dizi çalışmalarını içine giriliyordu. Platform yürütülmesi oluşturuluyor, mali sekreter, sözcü gibi görevlendirilmeler yapıyordu.

O dönem genel "Memur" eylemselliklerinin örgütleyicisi ve yürütücüsü bu platformdu. Çalışmalar İstanbul ile sınırlı kalmıyor, platform üyeleri diğer illerde kendi işkollarının örgütlenmesinde çalışıyor. Yapılan örgütlenme çalışmaları sonunda; 13 Kasım 1990'da Eğitim-Sen, 20 Aralık 1990'da Tüm-Bel-Sen, 11 Ocak 1991'de Tüm-Sağlık-Sen, 20 Mayıs 1991'de Tarım-Sen, 13 Kasım 1991'de Tüm Ray-Sen, 16 Ocak 1992'de Tüm Haber-Sen, 3 Şubat 1992'de Tüm Maliye-Sen'in kuruluşu gerçekleştirildi.

Yine bu dönemde hukuksal alanda gelen baskılar, sürgünler yaşanıyor, gerek platform ve gerekse sendikalar olarak çeşitli eylemselliklerle bu uygulamalara karşı mücadele veriliyor. Sendikaların valiliklerce kapatılması-mühürülenmesi, ardından mahkemeler sürecinin başlaması uzun bir süre hukuksal boyutlu çalışmalarını gündeme getiriyordu. Mahkemelerin kazanılmasına rağmen valliliğin ve emniyetin sendikaların mühürlerini sökmemesi üstüne kamu emekçileri sendikalarının mühürlerini fiili olarak sökerek mücadelesine devam ediyor.

Platformun gerek İstanbul merkezli ve gerekse ül-

ke genelindeki mücadelesinde en önemli ve kamuoyunda ilgili uyandırılan eylemini 16-22 Haziran 1992 Ankara yürüyüşü oluşturuyordu. Kuşkusuz bu zamana kadarki mücadele tek düze seyretmiyordu. Platform içinde genel bir anlayış birliği olmasın rağmen, gerek eylemsellikler döneminde ve gerekse zaman zaman mücadeleye bakiş açılarında farklılıklar göze karşıyordu.

İstanbul kaynaklı ve genel merkezli sendikalarla ayrı olarak Ankara genel merkezli sendikalar da bu dönem doğuyordu. Bu arada iki ayrı sendikal anlayış da kendini ortaya çıkartıyordu. İstanbul kaynaklı sendikalar mücadelenin "radikal" dinamiklerini oluştururken, Ankara kaynaklı sendikalar "Reformist" kanadı oluşturuyordu.

Ancak platformun bir dönem (ki bu dönem Ankara merkezli sendikaların kuruluşudur) dışında sendikaların kuruluşu ile "onları dışlamayalım", "platformu kitlesel hale getirelim" anlayışı ortaya çıkıyor ve adeta kendi dışlarında bir platform oluşmasını önününün kesilmesi için mevcut platformun genişletilmesi ve Ankara Merkezli sendikaların dahil edilmesi gündeme geliyor. Bu anlayış platform içinde iki farklı çizgisinin ortaya çıkmasını sağlıyordu. Mevcut platform içinde bir kısım sendikalar platformun anlayışı ve mücadele perspektifi ile çelişen ve eylemselliklerden çok protokol ilişkilerine önem veren Ankara kaynaklı sendikaların mevcut yapıya içine alınmasına karşı çıkararak, ilkelerin bir kez daha tek tek sendikalarla ortaya konmasını istiyordu. Platform içindeki diğer sendikaların bir kısmı ise ilkeler konusunda kanı davranılmaması gerektiğini, biraraya geliş noktasının "birlikte iş yapma" ile ilkeleştirilmesinin yeterli olacağını ve aksi davranışın kitleselleşmeyi engelleyeceğini öne sürerek kurulu sendikaların platform içine alınmasını istiyordu. Bu arada yapılan tartışmalarda "Devlet Sendikacılığına karşı çıkarak, işkolu sendikacılığı savunmak ve hak verilmez alınır ilkelerini benimsemek" üzerine tartışılıyor ve bu ilkeler etrafında Ankara kaynaklı sendikalar da platforma dahil olarak, platformdaki sendika sayısı 20'ye çıkıyordu.

Burada şöyle bir yargıya varmak mümkündür. Sendikalar kurulmadan önceki platform yapısı ve anlayışı ile (ki mücadelesi de buna dahildir) sendikaların kuruluşu sonrası platform ve ayrıca Ankara merkezli sendikaların katılımı sonrası platform olarak belirgin farklılıklar ortaya çıkmaktaydı.

Sendikalar kurulmadan önceki platform, gerek mücadele anlayışı ve gerekse eylemselliklerdeki kitlesellik ve canlılık önceki dönemlere oranla gözle görülür oranda olumlu idi. Sendikalar kurulduktan sonraki platform ise daha çok; kendini var etme, ilke düzeyinde örgütlenmeye ağırlık verme (ki bu salt birçok sendika tarafından üye sayısını arttırma ve işkolu belli bir çoğunluğa erme olarak kendini gösteriyordu) gibi gerekçelerin öne çıkmasıyla bir ara duraksamaya giriyor, buna karşı eylemsellikler yine de gündemdeki yerini bazı sendikaların ısrarlı tutumları karşısında sürdürüyordu. Ankara kaynaklı (merkezli) sendikaların platforma dahil olması devresi ise ilk iki dönemde daha geri durumlara düşürülmesini ortaya çıkartıyordu.

DİLOVASI'NDA DİRENİŞ

Porland İşçileri'nin E-5 kıyısındaki onur çadırı

İstanbul-Özgür Gelecek/Gebeze'ye bağlı Dilovası Mevkii'nde 13 Eylül gününden bu yana süren bir direniş var. 1,5 yıldır üretimini 1,5 yıldır sürdürdüğü Porland Porselen Fabrikası işçilerinin başlattığı direniş kısa sürede duyuldu. Bunun nedeni, fabrikanın tam E-5 Karayolu kenarında kurulu olması. 165 işçinin çalıştığı Porland önünde kurulu direniş çadırı, kimileri için işçi sınıfının onuru demek, kimileri içinse "iş kapısı!"

Çünkü direniş çadırını gören bazı işçiler "Bu işçiler atılmış, içinde adama ihtiyaç vardır" deyip iş sormaya geliyorlar. İş aramaya gelenlerin pek çoğu yoksul insanlar. Ancak bunların yolunu kesip, direnişi anlatma ve fabrikada çalışmanın direnişi kırmak anlamına geleceğini söylemek de yine direniş önderlerinin görevi. Porland'a iş için gelenler geri çevriliyor. Fakat bazıları işçi düşmanlığını bile bile kabulleniyor. Bunlar ve dire-

nişe katılmayanlar yaklaşık 50 kişi ve halen içinde çalışıyor. Patron, bu korkak insanları işe minibüsü ile getiriyor. Evlerine minibüsü ile götürüyor.

Her sabah "servis aracı" dedikleri bir kamyonu doluşup işe gelen porselen emekçileri, bu koşullarla savaşmak üzere örgütlenmedikleri gibi, haklarını arayacak bilinçte de değillerdi. Ancak 9 Eylül'de iki arkadaşları atılınca itiraz ettiler. Patrona bu insanları "niye çıkardınız?" diye sordular. O gün iş bırakmanın ve işverenle görüşmenin hiç bir faydası olmadı. Ancak işveren "söz" verdi. "Bundan sonra da toplu işten çıkarma olmayacak!" dedi. Bu söz üzerine işbaşı yapıldı.

İşçiler patronun sözüne güvenmekle yanlış yaptıklarını sonra anladılar. 13 Eylül'de 7 kişi muhabebeye çağrıldı. Ve çıkışları verildi. 7 kişinin atılması üzerine 15.00 vardiyası işbaşı yapmadı. Bunun üzerine şefler devreye girdi ve 7 kişi hariç işbaşı yapılmasını teklif etti. Atılanların geri alınması koşuluyla işbaşı yapacaklarını söyleyen Porland çalışanları, o günden bu yana direniş sürdürüyor. Hem de Gebeze'den aldıkları büyük bir destekle. Kocaeli Sendikalar Birliği; Çevre belediyelerden işçiler; Gebeze'de bulunan DKÖ'ler; Sosyalist-devrimci basın, direnişçi iş-

çilerin yanında yer alıyor ve destek ziyaretlerinde bulunuyorlar.

Direnisten sonra Kristal-İş Sendikası Gebeze Şubesi'ne üye olan işçilere karşı patronun tavri daha da sertleşti.

Gebeze Jandarması, eyleminin başından beri fabrika kapısında silahlarıyla patronu bekliyor. Direnişin başladığı gün geldiler ve bu eylemin "yasadışı" olduğunu söylediler. "Bir avukata gidip danışmasını ve sorunun bu kanalla çözülmesini" önerdiler. Ancak işçiler, anayasasının işçilerden yana olmadığını, o nedenle direniş yerini terketmeyeceklerini söylediler. "En ufak yanlışlıkta direniş dağıtılır" diye tehditler savuran jandarmalar patronun çok korkuyor. Çünkü patron Süleyman Pamukcu, fotoğraf çektiren eri gidip astubaya şikayet ediyormuş.

İSTANBUL PORSELEN'DEN PORLAND'A

Porland'daki üretim araçları üç yıl öncesine kadar İstanbul Porselen'e aitti. Bin dolayında işçi çalıştıran İstanbul Porselen Fabrikası'nın 1990 yılında "zarar" nedeniyle kapanması gündeme gelince, yönetici konumundaki insanlar fabrikaya talip oldu. Dilovası'nda yeni bir yer tutuldu ve eski işçilerin evlerine mektup gönderilerek

işe çağrıldı. Tazminatları sıfırlanan insanların yeniden işe çağrılması, çok eskiden beri patronlarca kullanılan bir yöntem. Porland işveren kapasiteyi daraltmıştı. Bu kez fabrikanın toplam işçi sayısı 160 dolayında oldu.

Emek-yoğun üretim tarzıyla çalışan Porland işçileri, hem ilkel koşullarda üretiliyorlar, hem de çok az ücret alıyorlar. Porselen tabak kalıplarının pişmesini sağlayan ve 1700 derecede çalışan fırınların bulunduğu bölüm, sürekli hastalık üretiliyor. İşçilerden zatürece olmayan hemen hemen yok gibi. Çünkü yaklaşık 35-40 derece olan bölümlerden çıkıp yemekhaneye girdiklerinde hava değişimden etkilenip hastalanıyorlar. İşçilerden biri, aşırı sıcakta çalışmanın bir başka yönüne değinip şöyle diyor: "Görmüyor musun? Hepimiz çöp gibiyiz!" Porselenin hammaddesinin bulunduğu yerde çalışan işçilerin ise bütün gün beyaz toza bürünüyorlar. Beyaz Porselenin hammaddesi derileri tahriş ediyor ve elin derisi soyularak tuhaf bir şekil alıyor. Ve işçiler.

Sağlığı süratle bozulan işçilerin pek çoğu bu koşulları değiştirmek istemiyor. Karşı çıkarsam işten atılırm diye korkuyordu. Ancak iki işçinin atılmasıyla kabaran öfkeleri ile başlayan direniş onlara güçlerini gösterdi.



Porland direnişçileri işe geri alınmaya kadar mücadeleyi sürdürdüklerini söylüyorlar.

Türkiye'de rantiyecilik ve rant sistemi

Esas olarak hiç çalışmadan elde edilen gelirlerle yaşamını sürdüren asalak, tembel, üretme katkısı bulunmayan vb. kişilere "rantiyeci", bu tip gelirlerine ise "rant" denmektedir. Modern iktisatta rant, aktif veya pasif sermayenin çeşitli biçimlerde sağladığı - sağlayacağı gelir olmakla beraber, kökensel olarak rant feodal toplumda, topraktan elde edilen gelir-kira anlamında kullanılmıştır.

Toprak kirası olarak ortaya çıkan rant, çeşitli dönemlerde farklı biçimlerle emek, rant, ürün-rant ve pre kapitalist dönemde para-rant biçiminde, toprak sahibine ödenmiş, daha sonraları yalnızca toprak kirası olarak değil üretimin diğer kesimleri için de rantsal gelir, yine farklı biçimlerle elde edilmiştir.

Üretimin 3 temel ögesi olan EMEK-TOPRAK-SERMAYE içinde toprak, nasıl toprak kirası olarak rant yaratıyorsa, emek, ücret biçiminde ve sermaye de faiz biçiminde rant yaratmaktadır.

Nesnel bir biçimde baktığımızda gerek sermayenin faiz üretiminde, gerek emeğin ücret üretmesinde ve gerekse toprağın toprak rantı üretmesinde her zaman, zararlı çıkan sömürülen emekçilerdir. Bu sömürü ise üretim ögeleri üzerinde her bir dalda yüzlerce biçimde olmaktadır.

EMEĞİN SÖMÜRÜSÜ

Artı-değer teorisinin ne olduğunu bilmeyen yoktur. Ama biz gelişmiş bir ülke, kapitalist bir ülke olmadığımız, aksine yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olduğumuz için ki, kapitalist tarzda bir sömürünün hakimiyetle yüz yüze değiliz, yani hakim olan sömürü biçimi kapitalist değil, yarı-feodal bir sömürü biçimidir. Ücret her ne kadar emeğin yarattığı bir gelir (rant) ise de, esas olarak emek harcamadan, çalışmadan kazanılan para artı-değer'in kendisidir. Yarı-feodal sömürü tarzının hakim olduğu ülkemizde emek, kapitalist artı-değer sömürüsünün egemenliği biçiminde değil genel olarak, yarı-feodal tarzda sömürülmektedir. Bu ise özellikle feodalizmde en başta gelen üretim aracı olan toprak üzerinde kendini somutlaştırmaktadır. Toprak ağaları tarafından toprağa dayalı doğrudan bir sömürü olmakla beraber, sermayenin tefeci-tüccar sermayesi

sekinde üreticileri, işçileri, köylüleri vb. sömürmesi tam da yarı-feodal bir tarzın hakimiyetidir. Bu konuda başka bir araştırma konusu olarak geçiyoruz.

BANKA SERMAYESİ

Bugün Türkiye'de 1990 yılı itibariyle 23 adet yabancı sermayeli, 33 adet kamu sermayeli, ve 25 adet özel sermayeli mevduat veya ticaret bankaları bulunmaktadır. Bu bankalar sermayeleri sayesinde birçok emekçi halk tabakasını sömürmektedir, ve bu sömürlerini ise yüzlerce tür yoldan yapmaktadır. Bunların içinde en önemlileri ve en çok payı alanları şunlardır.

Kırsal alanlarda, köylülere, hayvancılığa geliştirme projesi, tarımsal üretimi artırma projesi, bölgesel kalkınma projeleri vb. isimlerle altın krediler verilmektedir. Almış olduğu krediyi tarımsal alanda veya hayvancılıkta kullanan köylü, yıl sonunda taban fiyatlar karşısında şaşkınlığa düşmekte ve almış olduğu kredinin kendisini değil ancak faizini ödeyebileceği sıkıntısına girmektedir.

Türkiye'nin her tarafında bu tip sorunlar aşırı derecede yaşanmaktadır. Karadeniz'de çay, fındık üreticileri, Akdeniz'de narenciye, sebze üreticileri, Ege'de tütün, pamuk üreticileri, İç Anadolu'da hububat, bakliyat üreticileri vs. hepsi, taban fiyatlarının düşüklüğünden yakınmakta ve girdi maliyet giderlerinin yüksek olmasından dolayı, bunun % 70 faizli banka kredileri ile takviye etmektedirler. Gelir-gider hesabı sorunda kâr etmeyen ancak kendilerinin kendine satmış olan köylü bu krediyi ödeyememekte ve ya hayvanını, ya toprağını, ya da varsa değerli eşyalarını satarak, yoksullaşmaktadır. Tefeciden faizle borç almaya da sonuca etkilemektedir.

Banka ise bu şekilde bir rant elde etmiş olmaktadır.

Aynı yöntemle, İl ve İlçe Tarım Müdürlükleri de ".... projeleri" adı altında sözde köylüye bedava tohumluk, ilaç gübre vs. dağıtmakta, karşılığında kendisi aracı olarak köylüye bankaya borçlandırılmaktadır. Sonucun yine hüsransla biteceğini ortaya koymak için şöyle bir örnek vermek yeterlidir. 1988 yılında Van ve ilçelerinde ki bu proje diğer illerde de vardı. NAD (Nadas Alanlarının Daraltılması Projesi) adı altında bir proje uygulandı. Bu

proje kapsamında Van ve ilçelerindeki köylülere başlıca nohut, mercimek ve fiğ tohumları satıldı. Örnek olarak; mercimeğin köylüye satış fiyatı 450 TL/KG'di. Bunun yanında gübre, sulama, çapa, ilaç vb., tohum masraflarını dışındaydı. Bu köylüler tarım müdürlüğünce Ziraat Bankasına borçlandırılarak o dönemde yüzbinlerce lira borç altına girdiler. Sonuçta normal bir verim alındı ve devletin açıkladığı mercimek taban fiyatı 225 TL/KG'di. Bütün köylüler zarar ettiler ve bankaya borçlarının ertelenmesi için başvurular ama sonuç nafile. Bu arada tefecilerden daha yüksek faizlerle borçlandılar ve kimisi toprağından oldu. Kimisi de emeğinden hayvancılıktan vs.

Hayvancılıkta da durum farklı değildir. Yine çeşitli devlet kurumları Dünya Bankasının katkılarıyla yabancı ırk inekleri yüksek süt verimi için öldürüldü veya mark bazında sattıktan sonra Türkiye'nin doğa şartlarına uyum sağlamayan bu hayvanların bazıları ölmüş geri kalanları da yok pahasına kasaplara satılmıştır. Faizi düşük görünür fakat dolar veya marka endeksli bu borçlanmalar da yine köylüleri aşırı derecede zora sokmuştur.

Diğer taraftan çarpık gelişen şehirlerde durum hiç te farklı değildir. Sermaye buralarda da sermaye ve faiz buralarda da yine faizdir. Özel ve kamu bankaları, tüketici, otomobil, ev, çocuk, eğitim vb. isimler altında krediler dağıtmakta ve faiz olarak da tüketici tarafından -gözellere boyanmak istendiği için- fark edilememekte ama % 110 lara varan bir faiz almaktadır. Buna karşılık tüketicilerin bankalarda açtıkları mevduat hesaplarına % 6 gibi güllüncü bir faiz oranı getirmektedir. Uzun vadeli hesaplarda faiz oranları % 60-70 gibi oranlara ulaşıyorsa da bankanın aldığı faiz ile verdiği faiz arasında % 100 lere yaklaşan bir uçurum mevcuttur. Buna bir de tüketicinin kendi faiz gelirlerinden devlete gelir vergisi ödediğini hesaba katarsak aradaki uçurumun ne kadar derin boyutlara ulaştığını rahatlıkla görebiliriz.

Böyle bir faiz politikasının olduğu yerde küçük esnafın da bundan nasiplerine düşeni almaktadır. Enflasyonun gittikçe artması sonucu mal fiyatlarının artmasıyla esnafın malı zamanında satılmamakta ve senetleri, çekleri protesto olmakta, esnaf ta buna karşılık yine bankalardan esnaf kredisi, işletme kre-

disi almakta, bunların da faizleri aynı boyutlarda olduğu için sonuçta iflasa kadar gitmektedir. Özellikle devletin çıkardığı peşin vergi politikası küçük esnafı zora sokmaktadır....

Sermayenin toprak üzerindeki köylüler, işçiler, memurlar ve küçük esnafın üzerindeki rantiyel sömürüsünün dışında ayrıca köylülerin ellerindeki toprakların istismak, ipotek, el değiştirme, kiracılık olgularından kaynaklanan rantiyel sömürülere de vardır.

Güneydoğu Anadolu Projesi kapsamında köylülere ait yüzbinlerce dönüm toprağın istismak edilmesi ve istismak bedellerinin köylülerin şimdiye kadar devlete ödemekte olduğu vergiler üzerinden zorla elinden alınmasının bir başka şekli olarak ortaya çıkarken devlet de böyle bir istismaktan dolayı milyarlarca lirayı rantiyel gelir olarak beklemeye başlamıştır. Aynı durum yol yapımlarında, resmi devlet binası, lojman, askeri karakol vb. inşaatlarında da mevcuttur.

Ayrıca köylülerin tefeci tüccar ve bankalara olan borçlarından dolayı, borçlarına karşılık ipotek ettikleri araziler de tamamıyla rantiyel gelirlerine uygun düşecek bir biçimde ellerinden alınmaktadır.

Devletin kontrolünde bulunan, daha önceki sayılarımızda belirttiğimiz gibi savunma sanayi destekleme fonu, Konut edindirme fonu, tasarruf teşvik fonu gibi fonlar da yine rantiyel sömürüyü kapsamaktadır.

Bugün ülkemizde tam 104 adet fon bulunmaktadır ve maalesef üç-beş fonun dışındaki fonların hesapları, girileri, çıktıları hiç kimse tarafından bilinememektedir adeta bir sır gibi korunmaktadır.

Bunun nedeni gayet açıktır. Eğer fonlarda biriken para, fonun amacı dahilinde kullanılıyorsa, biz buna rantiyel değil, vergi derdik, ama o paralar eğer bütçede kullanılmıyorsa birkaç bürokrat veya patron-milletvekilinin cebine gidiyorsa elbetteki ona bir rantiyel gelir deriz ve o fonun hesabı açıklanmaz. 1990 yılı istatistiklerine göre sadece tasarruf teşvik fonunda 5,8 trilyon, konut edindirme fonunda biriken para ise 3,6 trilyondur ve bu paraların şimdiye kadar memurlara ödenen bir kısmı dışında ne olduğunu, bilen de yoktur bunun hesabının veren de.

Akaryakıt tüketim vergisi. Vergi olduğuna bakmayın, 15 kurum ara-

sında bölüşülen bu vergiyi tam 9 fon paylaşıyor. Şimdi bu, vergi değil olsa olsa fondur, zorla yani gönlünlüzdü, istenmeden ödenmektedir ve nereden kullanıldığı belli değildir, açıklanmamaktadır, bu nedenle rantiyeldir. Demek ki devletin kendisi rantiyeci'dir.

Türk parasını koruma kanununun yürürlükten kaldırılmasıyla, TL nin diğer ülkelerin paraları karşılığında otomatik devalüasyonu bağlanmış olması, TL nin değerini her geçen gün düşürmekte, işçi-memur-köylü-esnaf'ın alın terini karşılığı olan ücret veya para, alım gücünü kaybetmekte bunun yanında döviz birikimi olanların böyle bir durumda yani dövizin değerinin artması durumunda ne kadar rantiyel kazanacağını kestirmek hiç de güç değildir.

Borsa-arsa-taksit plakası vb. spekülasyonlar da yine rantiyel grubunun gelirlerini olumlu bir şekilde etkilemektedir. Örnek verecek olursak İstanbul'da bir taksinin taksi olarak işletilme plakasının bedeli şu anda 750-800 milyon civarındadır ve taksicilik artık taşıma amaçlı değil sadece rantiyel amaçlıdır. Elbette bu arada taşımacılık da yapılmaktadır.

Çarpık kentleşme, son yıllarda hızlanan göç olayıyla daha da çarpıklaşmakta ve artık büyük şehirler bu yükü kaldıramamaktadır. Oturacak ev mevcudunun talebi karşılamanması sonucu ev kiralara da yükselmıştır.

Marketsiz ekonomide çok sözü edilen bir unsur daha vardır ki buna Diferansiyel rant denmektedir.

Verimli bir araziye veya tarlaya, verimsiz bir tarlayla birlikte aynı para tutarında ekim masrafları yapılsın, bu da yaklaşık ki 1.000. lira olsun. Verimli toprakından dolayı bir tarla 500 TL. değer üretecekken, diğeri 1.000 liralık değer üretecektir. Verimsiz tarla sahibi kendini kurtarabilmiş için ister istemez ürünün yeni fiyatını masraf gideri üzerinden yani 1.000. lirayı esas alarak belirleyip ürününü iki katına çıkaracaktır. Bu defa 1.000. liralık değer üreten tarlanın sahibi de kendi ürününü diğeri gibi iki katına çıkararak satacağıdır. Yani 2000 liradan satacağıdır. İşte böylece verimli tarlanın sahibi düşünür durduğu değer 1.000 TL. fazladan para kazanmıştır. İşte buna diferansiyel rant diyoruz ve buna şu anda ülkemizde her ne kadar istatistik bir biçimde yaklaşamıyorsak da, toprağa dayalı üretimin olduğu yerlerde ve tabii ülkemizde diferansiyel rant kaçınılmaz bir olgudur ve elbetteki bu ranttan kaynaklanan rantiyeli de cebe indiren bir rantiyeci grubu vardır. Bunlar da toprak ağalarıdır.

Konumuzun başında da belirttiğimiz gibi emek harcamadan gelir eden kişiler olan rantiyeler, ülkemizde iki hatta üç işi birden yapmaktadırlar. Bu tip kişilere karma rantiyeci diyebiliriz. Bir yandan sözüme fabrikatör olan kişi diğer taraftan borsa spekülatörüdür. Bir yandan ihracatçı olan bir kişi diğer taraftan hayvati ihracatçıdır. Bir taraftan arsa veya plaka spekülatörü olan bir kişi diğer taraftan tüccardır. Bu gibi örnekleri çoğaltmak mümkündür. Örneğin Kemal Horzum'u bir düşünün veya Hasbi Menteşoğlu'nu. Çok uzak değil İSKİ olayı, Ergun Göknel tipik bir karma rantiyecidir. Elbetteki onun işi içinde olduğu değerler de...

Şimdiye kadar yazılanlar bir bu kadar daha ve hatta bir o kadar daha örnekleri ve biçimleri çoğaltılarak yazılabilir. Ama nitelik olarak bu tip olayların ülkemizde olması hiç de şaşırtıcı değildir.

Yüksek faiz, rüşvet, yolsuzluk, diferansiyel rant, ipotek, istismak, kiralar, toprak kiralari, banka kredileri, şirket kurtarma operasyonları, stokçuluk spekülatörlük vb. bütün bunlar feodalizm ve kapitalizme ait üretim biçimlerinin birerleşmesinin içiçe geçtiği yarı-sömürge. Yarı-feodal ülkemizde bu binlerce çeşitten yalnızca birkaç tanesidir.

Bütün bunlardan kurtulmanın yolu, son zamanlarda ortaya atılan "temiz toplum, temiz basın, temiz....." değil, Proletarya partisi önderliğinde gelişecek olan Demokratik Halk Devrimidir.



Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Bir deliyi seyredirken

deyimiyle, "Barbar pomeşçilik, pis surath köylülerin iliklerini ve kanlarını daha çok sömürmesini İsa ve kilise adına öğütleyen," ve çarlığın alkışlarını kazanan bir kitap olarak ortaya çıktı. Bu kez tüm ileri kafaları karşısına almıştı Gogol. Kitap, "dünyevi hedeflere semavi yollarla ulaşmak için başvurulmuş kurnazca, ama biraz aşırı kurnazca bir düzen," olarak nitelendirildi. Kim bilir, Gogol'u belki de Belinski'nin hissi delirtti.

"Kamçı vaizliği, cehalet havariliği, irtica şovyaleliği, aydınlanma düşmanlığı, Tatar yöntemlerinin övgübaşılığı..."

Ölü canlar'ın ikinci ciltinin taslaklarını yaktı. Psikyatristlerin den saplantısı (religiösa mania) dedikleri bir garip hastalığa yakalanmış gibiydi. Mistik, umutsuz, yıkılmış bir ruh haliyle Kudüs'e hacca gitti. Dönüşte kendisini çarlık papazlarının kara dünyasında buldu. Korkunç bir çabıyla, Ölü Canlar'ın ikinci ciltini yeniden yazdı. Ve 1852'nin Şubatında, kitabı yeniden yaktı. Artık son görünüşü. Süresiz oruca başladı, yani ölüme...

Oyunu seyredirken Gogol'un yaşamını, dramatik sonunu düşündüm hep. Çarlık bürokrasisinden ürktüyor, tiksiniyor insan. Tüm güzel değerleri çürüten; onuru, kişiliği ve canlığı, kalem gibi yontarak tüke-

ten; tembelliği, eşitsizliği ve bitip tükenmez formaliteleri durmadan yeniden üretirken, yaşamı akil almaz bir hiyerarşik düzen içinde, dercedilenden, kastlaştırın bir makinayla yüz yüz geliyoruz. Ki çarlık aristokrasisinin arpağlı durumundadır. Delleri, gösteriş budadalarını, köle ruhlarını, mevki düşkünlüklerini, iki yüzlülükleri, dalkavukları ve benzeri çarpık kişilikleri üreten korkunç bir makina... Genco Erkal'ın ustalığını, büyük oyuncu yeteneğinin de katkısıyla, alışılmamış çağrışımlarla doluyor, o dönemi yaşıyoruz adeta, oyunu seyredirken.

Devlet ya da bürokrasi, topluma koyunluğu dayatar. İkinci dünya savaşından sonra, Sovyetler Birliği'nde halklar, yeni burjuva bürokrasisinin topluma dayattığı koyunluğu yaşadık kırk yıl. Bu çok kötüydü. Yeni burjuvazinin içinde örgütlenen ve modern devlet kapitalizminin klasik batı kapitalizmine dönüşmesini isteyen bir kanat, halkın kırk yıllık birikmiş hücüne dayanarak yeni burjuva bürokratik diktatörlüğün egemenliğine son verdi. Kendi egemenliği ile de, sınıf mücahadesinin kapısını araladı, canlanmasına yol açtı. Çünkü halka bir şeyler vermek bir yana, onun elindekileri de, batı kapitalizminin restoresi uğruna çekip almıştı.

Halkın örgütlenerek sokağa çıktığını görüyoruz. Tanklarla savaştığını, yüzlerce ölü vererek geri çekildiğini görüyoruz. Sokaklara destan ufluyor halk. Birilerinin kuyruğundan kurtulmanın, kendi doğru ve helal hatmı bulmanın yolu, uzun süreli mücadelelerden geçiyor. Savaş ve demokrasiyi aynı anda yaşıyoruz; savaş, demokrasinin ve özgürlüğün güçlenmesine tabi kılmak, mesele budur. Gerisi küliyen yalandır.

Bir Delinin Hatıra Defteri sorunu ortaya koyuyor. Dostoyevski sorunu tüm boyutlarıyla ortaya koymadı mı? Dostoyevski çarlığın yıkılmasına karşı çıktı. Ama bu saralının ve de kumarbazın romanlarını okuyanlar, çarlığın yıkılması gerektiğini hararetle savunurlar. O'ndaki derinliği kavrayamıyorsa tabi. Birçok insan, bir Delinin Hatıra Defteri'nin yeterince kavrayamadı. Genco'nun çok başarılı olduğunu söylerdi. Okunduğunda ya da seyredildiğinde, tüm yönleriyle kolayca kavranan yapıtlara, kuşkuyla, ihtiyatla, arabalarla yaklaşmak iyidir. Okunduğunda, seyredildikçe çözülen, ballanan yapıtlardan yanayım.

Her yazar, yarattığı kahramanların ruhuna, kendi ruhundan birşeyler katar. Geçenlerde Gogol'un, Bir Delinin Hatıra Defteri'ni seyredirken bunu düşündüm hep. Mum alevinde parlayan şey, mumun kendi malzemesidir. Modern Rus edebiyatının iki büyük kurucusundan birincisi Puşkin'se değeri Gogol'dür. Ukrayna'lı küçük bir toprak sahibinin oğludur. Babasının iç dünyasını bilmiyoruz. Ama, her küçük toprak sahibinin içinde, şu ya da bu derecede bir büyüme, aristokratlaşma arzusu vardır. Soyular tarafından aşağılanan, aynı konumda kalması ve hatta serfleşmesi istenen bu sınıf -ki kur burjuvazinin kökleşip filizlendiği, elverişli bir toprak rolünü oynar- serfleşme korkusunu, kendi gelişmesinin itici gücü olarak kullanır. Soyulama hevesi ve gururuy-la dolup taşar.

Gogol'un, ilkin, bakanlıklardan birinde memur olarak çalışması; onun çarlığı ve çarlık bürokrasisini yakından tanınmasına yol açtı. Hem Genco'nun ustaca oynadığı "Bir Delinin Hatıra Defteri", hem de "Müfettiş", çarlık bürokrasisinin kişiliğinde, bürokrasisinin çarlığa gerildiği şaheserlerdir. Gogol'un iki dönemi vardır. İlk dönem, toprak köleliğine ve bürokrasiye saldıran dönemdir. Rus devrimci demokrat eleştiri geleneğinin atası Belinski, Bir Delinin Hatıra Defteri, Ölü Canlar ve Taras Bulba gibi yapıtların yazarını "Derin bir gerçeklik ve olağanüstü bir sanatsallıkla Rusya'nın bilinçlenmesine müthiş bir şekilde katkısı olan, Rusya'ya kendini adeta ayınada görme imkânını sağlayan yüce yazarımız, diye över. Gogol'un Rus aydınlanmasına ve romanına katkısı öylesine büyüktü ki, Avrupa mutlakiyetinin kalesi çarlık ve çarlığın çevresinde kenetlenen gerici edebiyat dünyası, O'nu, eleştiri ve sansür kısıcağına aldı. Baskılara dayanamayan yazar, Rusya dışına, Avrupa'ya gitmek zorunda kaldı. O'nu yıkıma götürecektir olan büyük bunalmın başlangıcıydı bu. Geri döndüğünde, aynı baskılara karşılaştı. Ağır baskılar altında, büyük eseri, Ölü Canlar'ı yazdı. 1841'in Eylül'ünde sansür, eserin basımına izin vermedi. Basımı için, değişiklikler önerdi. Bu önerilerle boyun eğdi Gogol. Her ciddi boyun eğişin rahminde, bir büyük krizden dötü yatar. Ölü Canlar'a yöneltilen saldırıları Roma'da izledi. Bu eleştirilerin karşısında bunalmı daha da arttı. İkindeki boyun eğme eğilimi, kangren gibi sardı vücudunu. "Dostlarla Mektuplaşmalardan Seçilmiş Parçalar" adlı kitabı yazdı. Bu, Belinski'nin

11 YIL SÜREN HASRET SONA ERDİ

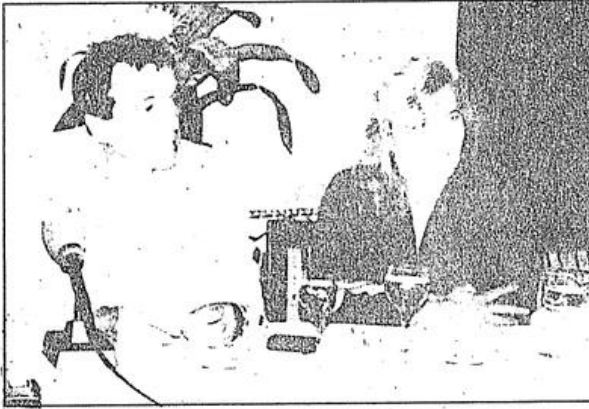
Yılmaz Güney "Yol" la aramızda...

İstanbul/Özgür Gelecek- 1985 yılında yurtdışındaki demokrat sanatçı ve yazarların başlattığı "Yılmaz Güney'e Özgürlük" kampanyaları '88 yılında yurt içinde de yoğunlaşarak sürdü. Bu yoğun kampanyalar sonrası yıllardır filmilerin gösterimi yasak olan devrimci sanatçı Yılmaz Güney, '90 yılının Şubat ayında "Umut" la dostlarına "Merhaba" dedi. Ardından gelen "Arkadas" da coşkusundan, değerinden hiçbirşey yitirmeden buluştu dostlarıyla...

Takvim 1 Ekim tarihini gösterdiği gün; çevrilişinden, sansürlü boğuşmasından, yurtdışına kaçırılışından ve bir dünya serüveninden tam 11 yıl sonra görkeminden, değerinden hiçbirşey yitirmemiş, aynı coşku, aynı tazelikte "Yol" dostlarıyla Abdi İpekçi Spor Salonu'nda buluştu. Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Vakfı tarafından organizesi yapılan gösterimi yaklaşık 10 bin kişi izledi.

"Yol" başlanmadan önce Yılmaz Güney'in eşi Fatos Güney'in kitleye hitaben Kürçe

"Hoşgeldiniz" sözleri alkışlarla karşılandı. Yılmaz Güney'in yüzlerce filminin yok edildiğini, kitaplarının toplatıldığını, sürgüne gönderildiğini anlatan Fatos Güney; "Yol" filminin de 11 yıl süreye yasaklandığını belirterek; "Yıllar önce çekimi yapılan 'Yol' u yine aynı canlı duygularla izleyeceğiz. Çünkü yine katliamlar, acılar sürüyor" dedi. Filmede emeği geçen sanatçıları tanıtan Güney, Tarık Akan'ın geceye katılmadığını dikkat çekerek; "Herhalde bizden ve Yılmaz Güney'den daha önemli işi vardı" sözleri üzerine izleyiciler yuhalarıyla Akan'ın geceye katılmamasını protesto ettiler. Sanatçı Halil Ergün ise; "Yılmaz Güney'in Yol filmine gurur ve onurla geldim. Sizlerden bir insanı, bir sevgiyi, bir mücadeleyi, bir sanatı saygıyla izlemeyi istiyorum" dedi. Daha sonra 1982 yılında yapılan Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye Ödülü'nü "Yol" la paylaşan "Missing" (Kayıp) filminin yönetmeni Costa Gavras sahneye gelecek, "Burada olmanın hem mutluluk duyuyorum, hem de hüznü. Bu gece Yılmaz Güney'in bu sevinci bizlerle paylaşamamasının hüznü var" diyen Gavras bütün



Costa Gavras: "Özgürlükleri için savaşım veren kişilere her zaman sempatiim olmuştur."

dünyada izlenilen Yol filmi en son bizim izlemiş olduğumuzu belirttik; "Alçak gönlüllük yapmadan sunu söylemek istiyorum. Bu yüzyılın en büyük ve en önemli Kürt ve Türk halkını anlatan filmi 'Yol'dur. Yılmaz Güney onuru için mücadele ettiği Kürt ve Türk halkını dünyaya 'Yol' la tanıtmıştır" dedi. Ardından Costa Gavras'a bir plaket veren Fatos Güney; "Bu gece Yılmaz Güney'in gecesinde" sözleriyle seyirciyi Yılmaz Güney'e le başbaşa bıraktı. Güney devrim şehitleri için saygı duruşuna kitleyi çağırırken, bu eksiklik izleyicilerin "Devrim şehitleri için saygı duruşu" sloganıyla bir dakikalık saygı duruşu yapılarak giderildi. Ve "Yol" a geçildi...

Film başlarken beyazperdede Yılmaz Güney'in adı görüldüğünde salon alkışlarla inliyordu. Yılmaz Güney'in İmralı Yarıcaık Zezaevi'nde yattığı bir ürün olan "Yol" hapisteyken izne gönderilen beş kişiyi yaşamalarını konu alıyor. Türkiye'de halka, özellikle Kürt halkına uygulanan baskı ve katliamların, feodal yasak tarzının getirdiği gelenek ve göreneklerin katı sonuçlarının işlendiği film ülkemizde yaşanan gerçekleri gözler önüne seriyor.

Fatos Güney katliam ve acıların sürdüğünü söylerken, Yol üzerindeki baskıya neden değinmekten kaçındı, sorusu geliyor akla. Özellikle Kürdistan levhasını filmde göremeyince... Sansür Kurulu, yeni adıyla Denetim Kurulu aracılığıyla devletin uyguladığı baskının izleyiciye aktarılmaması önemli bir eksiklikti.

Ayrıca izleyicinin eleştirilmesi gereken öncemli bir noktayı belirtmekte yarar var: İzleyicinin gerekli gereksiz birçok sahneyi alkışlaması olumsuzluktu. Gösterimin olumsuz bir yanı da ses düzeninin iyi olmuyuşuydu, zaman zaman konuşmaların anlaşılmasında güçlük çekiliyordu.

Yıllarca dünyanın çeşitli ülkelerinde sinema ve televizyonlarında gösterilen ve önemli başarıları elde eden, Yılmaz Güney'in çok iyi bildiği ve yaşadığı bir konuyu içerdiği için büyük bir coşkuyla yapılan Yol'un kendi vatandaşı gösterilip tanınması için 11 yıl beklemesi gerekliyordu(!) Gösterim sona erdiğinde hasret gidermenin dinginliği ve Yol'un kafalarda bıraktığı sorularla kitle salonu terk ederken; 11 yıllık özlem sona ermiş, devrimci Yılmaz Güney bilinçlere bir kez daha kazınıyor.

"Zikkimin kökü" ne ödül

Haber Merkezi-20-30 Eylül tarihleri arasında bu yıl 7'ncisi düzenlenen Altın Koza Kültür ve Sanat Festivali'nde "Zikkimin kökü" filmi birinciliğe layık görüldü. Muzaffer İzgü'nün Adana'nın bir öyküsünü anlatan romanından Memduh U'nun tarafından sinemaya uyarlanan filmde başrol oyuncusu olan Menderes Samancılar en iyi erkek oyuncu ödülünü kazandı.

Yirmi yıllık sinema hayatında ilk başrol oyunculuğunu alan Samancılar, sinemayı ve sanatı mücadeleden, inançlarından soyutlamadığını ifade ederek; "Bugün bu ülkede yaşananlar karşısında sessiz ve tepkisiz kalmayalım. Yılmaz Güney o günün koşullarında bazı gerçeklikleri yansıtmaya çalışıyordu. Bende bugünün koşullarından hareketle birşeyler yapmaya çalışacağım. Yılmaz Güney'in yerini almaktan ziyade kendi seviyeme göre O'nuda örnek almayı tercih ederim. Benim asıl görevimde ülkemde barışın ve kardeşliğin gelişmesi için çalışmaktır. Çünkü bugün bu ülkede birçok filme konu olabilecek gerçeklikler, yaşanmaktadır" şeklinde düşüncelerini dile getiren Samancılar; Günümüzde sanatçıların gelişmeler karşısında duyarsızlığını da eleştirerek özellikle basın-yayın yoluyla devletin geliştirdiği ırkçı soven politikaya alet olduklarında dikkat çekti.

1950'li yılların Adana'sında yoksul bir ailenin çocuğu olan Muzo'nun okuma çabasını, öğrenimi, sevdisini sıcak bir dille anlatan "Zikkimin Kökü" filmi yoksulluk edebiyatına düşme- den ortalığı ağlama duvarına çevirmemesi bakımından belirgin bir özelliğe sahiptir.

Beş Altın'ın gerçek sahiplerinin yaşantısını anlatan "Zikkimin Kökü" beş ayrı dalda ödül alarak festivalin en çok ödüllü filmi oldu. 5 Ekim günü Adana Şehir Tiyatrosu'nda düzenlenen törende ödülleri sahiplerine verildiği toplantıda; Menderes Samancılar ödülü, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği genel sekreteri Aytaç Arman tarafın-

dan verildi. Çeşitli etkinliklerle süren Festivalde, Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği de "Sinemada Estetik Değerler" konulu bir forum düzenledi.

Türk sinemasının sorunlarının tartışıldığı forumda ÇASOD Başkanı Halil Ergün, gelişen toplumsal olaylar karşısında sinema sanatçılarına gereken tavri göstermediğini, bugüne kadar estetik değerleri tartışmayı ve sinemada eleştiri-öz eleştiriyi hakim kılmayı amaçladıklarını ifade ettiği konuşmasında "Türk sineması ülkede yaşananlara karşı sürekli gemiye veya trenle son anda binen yolcu olmuştur. Müdahale edici, yaratıcı olmamıştır. Yaratmak yerine, bakanlardan, hükümetlerden birşeyler bekleyerek işlevsizliğe düşmüştür" dedi.

Prodüktör Selahattin Çetin ise "Artık sanatın ölçüsü para olmuştur. Sanat parayla ölçülüyor. Eskiden duygularla seyirciyi ulaşırdık, şimdi hayal ve parayla ulaşıyoruz" dedi.

İnsanların ruhsuzlaştırıldığından söz eden film yapımcısı Erden Kural, Türkiye'de sanata değil, onun getirdiği prestije değer verildiğini dile getirirken, SENE-SEN adına foruma katılan Aydın Sayman ise, Türkiye'nin kapitalizme giderek entegre olmasından dolayı sinemada da kapitalist bir entegrasyonun hakim olduğunu dile getirdi.

Festival boyunca dikkat çeken etkinliklerden biride iki yıldır düzenlenmekte olan "Yılmaz Güney Bir Fotoğraf Bir Film Oykü" yarışmasıydı. Bu yarışmada birincilik ödülünü Dr. Sema İşış'ın "Uç Sevda Beş Kişi, Bir Gümüş Saat" isimli öyküsü kazandı.

Öğrenci filmleri olarak düzenlenen yarışmada ise birinciliği Ozer Kızıltan'ın "Gözlerin Yeşilcam'ın Son Yangını" filmi aldı. Bu yılki, Altın Koza Kültür ve Sanat Festivali'nin yansırı çeşitli kültürel etkinliklerin olması dikkati çeken özelliklerden biriydi.

"Her şeyin, insanı sevmekle başladığı" unutuldu önce. Sonra "umudun insanda olduğu"... Yalnızlık geldi ardından, baş döndürücü sonsuzluğunun hüçyeliğiyle. Gece tümüyle karardı. Karanlık gündüzlere sarktı. "Ben", "biz'in doğallığı dışında bir başkası kılındı. "Ben", malzemesinin başkalarına şekillendirildiği biçim oldu.

Bir ırmakta iki keçe yıkanılama dünyadaki acılı öykü böyle başladı. Boynu eğildi insanın; kabul edildi insan, başkalarına şekillendirilen, "ben'in bencilliğine mahkûmiyeti

Şuçu-suçsuz kavramlarının işlevini, anlamını yitirdiği; kimin suçlu, suçsuz olduğuna; dahası suçün ne olduğunu (utarlı bir mantıksal zincirlerle çevreleyip) açıklama yalnız insan; "çıkış yok" dedi. Burası bir kavşaktı.

Inanmak ve bağlanmak fiillerinin başlanıldığı bu kavşakta durup, bir parantez açmak istiyorum.

Uzun anlatım "abartı" ögesini içerebilir. Ancak, kısa anlatımında yüzeysel kolaycılığıyla eksik kalma tehlikesi vardır. Bu nedenle, açtığım parantezi özenle kullanmalıyım.

1993'ler Türkiye'sinde hayatta karşılığı olup olmadığından "şüpheli" olduğum, "kirgin" kızgınlığımla sorularını sıralayarak başlayayım özenle kullanmak istediğim paranteze.

Yaralandın mı hiç, kanadı mı yaralardın?

Yaralı bir özlemin türküsünü söyledin mi?

Hiç bitmeyecekmiş gibi yaşadığın bittigine tanık oldun mu?

Teninde hissettin mi öfkelerini, elinin kolunun bağlanmışlığıyla?

Kimse aldrımada da, herkesin topları bir yalnızlığı yaşadın mı?

Uzaklıkların özlemi ile yakınlıkların hiçliğinin toplamı oldu mu yaşadığın?

Özlemi kanayan bir yara gibi sakladın mı zulanda?

Dengesizlik denkleminin terazisinde tartıldığını hissettin mi?

Bir mezarlığın ortasında "yaşasın hayat" diye haykırarak zorunda bırakılmış yalnızlığı yaşadın mı?

Kavşağa ait sorular çoğaltılabilir. Ancak uzatmamak gerek, kimilerini abartı gelmesin diye.

İtiraf edeyim: Kavşaktaki bir yalnızlık benimki de. Ancak, mahkûmiyete dönmüş olduğum farklı. Hayır, hayatta karşılığı olmayan bir bilim oyunu değil, diğerinden farklı olduğuna inandığım yalnızlıktır.

"Diyalektik kendini yadsıyanları cezalandırmakta gecikmeyecektir" (F. Engels) diyen bir inkâr.

Yalnızlık (mı?)

Yalnızlığım, "tam" ve "mutlak" değil. Böylesi, korkunç bir şey olurdu ya da umutsuzluğa alıştırmış "çıkış yok" noktası. Yalnızlığımın gecesi tümüyle karanlık değil. Hâlâ körleşmedi. Karanlıkta da görülebileceği heyecanı yaşıyor. Bir yanım geçmişte, öte yanımda gelecekte...

Evet, kavşaktaki sorularıyla kederden "boğulduğum" da oluyorum. Ama bu kedere yenik düşmemem gerektiğini anımsatıp duruyorum kendime. "Çıkış var, yakın olmasa da çıkış var" diyor ve çıkış arıyorum.

Yaşamın özelleştirilmesinin korkunç boyutlara trmandırıldığı, "çıkış yok" diyen özelleştirilmiş bencilliklerin, hamamböcekleri gibi dört yanı kuşattığı Türkiye'de ve Dünya'da, çıkış aramak boşuna mı? Bence değil. Yaşanan geriye dönüş yenilmez ve durdurulamaz değil.

Tabii, "yapı türkü söyler gibi yapıpılırımı" (N. Hikmet)

Uyarlık krizinde düğümlenmiş bir tikanıklığın yaşadığı çok açık. Dünya kapitalizminin geriveri mekanizmasının yaydığı umutsuzluk ve kitlelerin düşünce/davranışlarını medyadan militarist şiddetine kadar şekillendirmesi, müthiş bir dezavantaj. Ancak bu dezavantaj karşısında, insanın insanın özünü dönüştürme imkânı değil. "İmkân-sız"lık yaşamın "bittigi" noktanın sorunu olabilir.

"Tutsak" kılınmışlığına rağmen, hayat devam ediyor. Yalnızlığın ve yabancılaşmanın aşılmasıysa, gündemin ilk maddesini teşkil ediyor. Sorunun çözümü insanlık hareketi, insanın özgürleşmesi ütopyanın realizasyonuna muhtaç oluyor.

Bunun için terennüm edilmesi gerekiyor. Beethoven'ın senfonilerindeki çok sesli çoşkuyla Nazım'ın dizelerinin:

"Bir ağaç var içimde fidesini getirmiş güneşten Salınır yaprakları ateş balıkları gibi"

Yemilşeri kuşlar gibi öbüşür Yücelur füzelerden çoktan indi içimdeki yıldızda Düşümde işittim dilden konu-

şuyorlar Komuta, böbürlenme, yalvarıp yakarma yok

İçimde ak bir yol var Karınca/buğday taneleriyle Bayrak çığıklarıyla kamyonlar gelir geçer ama yasak, geçemez cenaze arabası

İçimde mis kokulu kırmızı bir gül gibi duruyor zaman."

Nasıl ve ne zaman olur bu? Hüzün başım gözüm üstüne olan bu soruyu, yaşam ve insan yanıtlayacak. İnsan ve yaşam, bilincini alevlendirecek kıvılcımları bekliyor. Bekleyiş sıkıntılı, sancılı hatta kahredici. Ama insanın ve yaşamın ait tutkularının değişmesi ve dünyayı değiştirme eylemine ilişkin kılınması da "zaman sorunu".

Zamana ihtiyacımız var. Zamana olan ihtiyaç, direnen insanı "olmazsa olmaz" bir gereklilik katına çıkarıyor. Fukuyama'nın korktuğu "son insan", bu nedenle büyük önem kazanıyor. Artık çok şey değil, "herşey" insanın sorununda ve faktöründe düğümleniyor. İnsanal özünü dönme ısrarını yaşıyan, bundan vazgeçmeyen insanın önemi giderek büyüyor.

Yabancılaşmanın ve "bilimsel teknolojik devrim" söylencileriyle kutsanmış tüketim toplumu fetişinin dişlileri arasında öğütülmek istenen insanlığın yaşam lügatında, "inanmak", "bağlanmak", "vazgeçmemek", "değiştirmek" sözcüklerinin altın özenle çizilmesi gerekiyor. Tıpkı, "her şeyin insanı sevmekle başladığının" ve "umudun insanda olduğunun" anımsatılması gibi...

Sözcükler ve anımsatmalar: Onlar, yaşantımızda yedeklenilmeyen yada kaçışlarımızın sığınacağı kılınmadın, ateş hattındaki silahlarımız olmamalı. Hem de, liberal "demokrasi"nin "her şey" ilân edilip de, aslında hiç bir şey olmadığı koşullarda.

Yine "dinazor" diyecekler. Varsın desinler. Anımsatayım: "Emperyalizm her yere özgürlük değil, egemenlik eğilimini götüren mali sermayenin ve tekelilerin çağıdır. (...) Tekelci kapitalizmin (emperyalizm, tekelci kapitalizmdir) sırası üst yapıyı demokrasiden siyasi gericiğe değiştirdi. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasi gericiğe tekele tekabül eder. (...) Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin inkârıdır." (V.I. Lenin)

"Demokrasi" mi? "Özgürlük" mü? "Barış" mı? "Kardeşlik" mi? Hem de bu koşullarda, hadi canım sende!...

İnsan; demokrasiyi, özgürlüğü,

barışı, kardeşliği arayacaktır. Ama verili de değil. İnsanal özüne dönüş kavşası ile veriliyi aşarak.

Nasıl mı?

İki fotoğraf karesini anımsamak yeter. İki Vietnamlı küçük kızın arkasına yapışmış napalm alevleri ile kaçarken, "uygar" dünyanın terörüne boğulmuş minnacık yüzündeki acı ve öfkeyi... İkincisi ise, iri yarı ABD'li pilotun ellerini aç içinde havaya kaldırdığı küçük Vietnamlı kızın önündeki şaşkın ve korku dolu ifadeyle esir düşmesi...

Bu iki fotoğraf karesi, anlayana çok şey anlatıyor.

Ya anlamayana mı? Zamana ihtiyacımız var. Ona da "anlatılacak"!

Yok oluştun da, var oluştun da alt üst sınırlar insanı teşkil ediyor. Yaşama anlamını ateşle oynayan insanlar verdi. Ateşin anlamını da insan değiştirdi. Hypatia'nın İskenderiye kütüphanesini ve Sivas'ın Madımak'ını ateşe verenlerde "insan"lardır. Komün ve Ekim kıvılcımlarıyla dünya bozkırını tutuşturuların da insanlar olduğu gibi.

İnsanlık, yeni bir yangının arifesindedir. Ateş anlamını insan verecek yine...

Yabancılaşmanın, yozlaşmanın, talanın, ayrımcılığın hasılı uygarlık krizininin doruklarında somutlanan "YDD", insana, insanlık eşikteki yangına insanal anlamını verememiş diye, bu denli azgınca saldırı yapıyor. İnsanlık; bilimden sanata, güzellikten cinselliğe, doğadan değerlerimize kadar uzanan herşeyiyle, pazarlanma bir meta kılınarak hiçlenirken: etik benliği boğazlanmaktadır.

"YDD"nin etik benliğini boğazladığı "insan", tüketim toplumuna eklenmiş yalnızlıktır, içe dönük edilgen tüketenidir. "Çıkış yok" kavşığında düğümlenmiş bu "insan", inanmayan ve bağlanmayandır.

Dünyanın yaşadığı uygarlık krizi, inanmayan ve bağlanmayan insanın kefaretidir.

Kısa olmayan parantezimi daha da uzatmadan kapıyorum. Ancak, eklemeyen de edemiyorum: İnanmayan ve bağlanmayan "insan" cıkırlardan müthiş nefret ederek: çözümün yine de insanda olduğu unutulmamalıdır.

Ya "insan" cıkırların yalnızlığından farklı olan ve kederi ile boğazımıza düğümlenen sorularla yaşamak durumunda bırakıldığımız yalnızlık mı? Gün, bu soruların yanıtlarını Beethoven'ın senfonilerindeki çoşkesli çoşkuyla çoğaltarak, ıssız odalardan sokaklara taşımaya güdüldü... Yalnızlık mı? Hayır, yalnız değiliz...

Temel Demirel

AST'DAN SEZON AÇILIŞI: Pir Sultan; "Gelin canlar bir olalım"

Malatya/Özgür Gelecek-Malatya'da faaliyet yürüten A.S.T. (Anadolu Sanat Tiyatrosu) Genel Yönetmeni Kazım Doğan sezonun açılışında "Gelin Canlar Bir Olalım" adlı Pir Sultan Abdal'ı konu alan bir oyunu sahneleyeceklerini belirterek; oyunun amacıyla ilgili "Demokrat Basına" başlığıyla bir basın açıklaması yaptı. Kazım Doğan yaptığı basın açıklamasında:

Bundan 400 yıl önce ferman çıkarılarak Pir Sultan Sivas'ta asıldı. Bugün yine Pir Sultan Sivas'ta yakıldı; bakalım yıllar sonra Pir Sultan'ı hangi ölüm şekli ile öldürecekler. Dün ve bugün Pir Sultan'ı asanları ve yakanları, yaktrınları, yanmalarına göz yumanları nefrete kınyoruz.

400 yıl önce asılarak öldürülen Pir Sultan bugün hâlâ yaşırıysa yine 400 yıl sonra Sivas'ta yakıtıklarınız hay abacer. Onların bedenlerini şep beraber toprağa gömdük ama düşünceleri, şifirleri, türkürleri ve oyunları dumanla beraber göğe yükselerek tüm ülkeyi hatta dünyayı sardı. Şucları saz, söz ve şirir olan arkadaşlarımız, sizler kurşun sıkarken ve pusu kurarken onlar hâlâ sizleri dostluğa, sevgiye ve kardeşliğe davet ediyorlardır.

Sivas taki katliamı meydana getirenler şunu bilmediler ki hiç bir kılıç, hiçbir ölüm ne sanatı yoku edebilir ne de sanatçıyı susturabilir. Bu sezon "GELİN CANLAR BİR OLALIM" adlı Pir Sultan'ı anlatan oyunumuzla pedelerimizi açarak evrenselleşen ve dünya edebiyatına mal olan şairimizin hâlâ kendi ülkesinde asıldığını ve yakıldığını anlatmaya çalışacağız" diyerek tüm DKO ve demokratları tiyatroya yapacak herhangi bir saldırıya karşı sessiz kalmayaya ve bu konuda duyarlı kalmaya davet etti.

"Musa Anter Gazetecilik Ödülü" verildi

Haber Merkezi-Özgür Gündem Gazetesinin düzenlediği "Musa Anter Gazetecilik Ödülü" yarışması sonuçlandı. Geçen yıl Diyarbakır'da katledilen Musa Anter ve diğer öldürülen gazeteciler anısına düzenlenen yarışma, haber, röportaj, araştırma-inceleme, köşe yazısı ve karikatür dallarında yapıldı. Dereceye girenlerin ödülleri 2 ekim günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde düzenlenen törenle sahiplerine verildi. Törene katılan davetiler arasında bulunan Basın Konseyi Başkanı Oktay Ekşi röportaj dalında birincilik kazanan Özcan Sapan'a ödülünü verirken bir konuşma yaptı: "Onun sevmediği gazeteciler arasında olduğumu biliyorum. Ama savunduğu davanın savacı olduğu için saygı duyuyorum" dedi.

Köşe yazısı dalında "Kâşşıkof'a Güzelleme" adlı yazısı ile birincilik kazanan Emin Karaca'ya ödülünü DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya'nın eşi Yurda Kaya verdi. Kaya yaptığı konuşmada: "Yaşar beyin en büyük arzularından biri, can yoldaşı için düzenlenen bu yarışmada bulunmaktır. Ancak, O cezaevindedir. Fakat Musa amcanın dostlarının ve çocuklarının burada olmasının en büyük mutluluklarından biri olacağından eminim" şeklinde duygularını ifade etti.

Araştırma-inceleme dalında "sömürgeleşen tarih" adlı çalışmasıyla birinciliğe layık görülen Baran Aydın'ın ödülünü de Yalçın Küçük verdi.

Karikatür ödülleri ise sırasıyla Mehmet Gölebatmaz, Abdülmeccit Özben ve Taner Turgut kazandı.

Haber dalında jüri birincilik ödülünü; "MIT 5-kıyısı kursuna dizdi" ve "Kürtler ile Barış Bütçede ki Deliği Kapatacak" haberlerinden dolayı Ali Çığatay'a verildi.

Ödül törenine DEP'ten Genel Başkan Yardımcısı Kemal Bilget, Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana, İHD Genel Başkanı Akın Birdal yazar ve sanatçılar da katıldı.

KAMUOYUNA

Devrim, özgürlük ve insanca yaşama mücadelesinde şehit olan, katledilen sağlık emekçileri;

Hamiit Pamuk (Röntgen Teknisyeni- Diyarbakır), **Şehmuz Akıncı** (Sağlık memuru- Diyarbakır), **Mehmet Emin Ayhan** (Üz. Doktor- Silvan), **Oktay Türkmen** (Diş Hekimi- Nusaybin), **Hanan Kaya** (Doktor- Elazığ), **Hatice Dilek Aslan** (Hemşire- İstanbul), **Nurgül Bölükbaş** (Hemşire-Ordu / Mesudiye), **Ali Demirdağ** (Tıp öğrencisi-Pülümür), **Türkan Temel** (Hemşire- Kars), **Abdülmelik Şebbekir** (Tıp öğrencisi- Maraş), **Nurettin Turan** (Tıp öğrencisi- Doğubeyazıt), **Aziz Turballı** (Tıp öğrencisi- Dersim), **Mehmet Hayri Durmuş** (Tıp öğrencisi- Diyarbakır), **Soner Gül** (Tıp öğrencisi- İstanbul), **Menekşe Meral** (Hemşire- İstanbul), **Satı Taş** (Hemşire-İstanbul), **Makbule Sürmelî** (Hemşire- İstanbul), **Fatma Süzen** (Hemşire-İstanbul),

ve en son Silvan'da kontrgerilla tarafından

Dr. Zeki Tanrıkulu'nun

katlini nefrete kınyoruz.

Kamuyuunu yaşama hakkına sahip çıkmaya, duyarlı olmaya çağırıyoruz.

NOT: Geçmişte şehit düşen, katledilen sağlık emekçileri ile ilgili bilgi ve fotoğrafların Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi'ne gönderilmesi konusunda duyarlılık bekliyoruz.

TÜM SAĞLIK-SEN GENEL MERKEZİ BEKLEREK İNSAN HAKLARI KOMİSYONU

100. YILDÖNÜMÜNDE

BAŞKAN MAO'DAN SEÇME SÖZLER

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKIYOR

MAO ZEDUNG

YENİ DEMOKRATİK DEVRİM

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKIYOR

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MAO

BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM YOLUNDAKİ SAVAŞIMIN KIZIL NEFERLERİ NURGÜL VE MUZAFFER YOLDAŞLARI KAVGAMIZDA YAŞATACAĞIZ.

UMUT YAYIMCILIK

ÇIKIYOR

ILAN

Bir gerilla bıçağıydın zindan duvarına saplanan
Bir kartal sesiydin dağlarımızda yankılanan
O bıçağı o duvardan sökmeye bilek
Dağlarımızda yankılanan sesini susturmaya yürek gerek...

Büyük komünist önder Baba ERDOĞAN ve gençliğini yiğit önderlerinden M. Ali ÇAKIROĞLU ve onların önünde bir kez dah saygıyla eğiliyoruz.

İsviçre Neuchâtel'den bir grup Özgür Gelecek okuru adına M. Gökçe

ILAN

Ve sevdamız Dağlarda kıvıla dönüşü Namlularınızla Ne ilk olduk ne de son Sadece özgürlük kokan sevdasıyız, zulmün

Bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm yolundaki savaşımın kızıl neferleri Nurgül ve Muzaffer yoldaşları kavgamızda yaşatacağız.

Sivas'tan

Özgür Gelecek, YDG Partizan okurları

Gebze'de bir direniş daha

İstanbul/Özgür Gelecek- Dilovası'na bağlı Muallimköy'de kurulu Betasan Bant Fabrikası önünde 13 Eylül'den bu yana "Onur çadırı" kurulu. DİSK'e bağlı Petkim-İş sendikasında örgütlenmelerle birlikte kendilerini kapı önünde bulan Betasan işçileri, fabrikanın önünden ayrılmadılar. O günden bu yana çadırlarında işe geri alınmak üzere bekleme eylemi yapıyorlar.

Patron önce 7 öncü işçiyi atmıştı. Fakat öncülerin "kökünü kazıyamayacağını" anlamış olmalı ki daha sonra bütün işçileri çıkardı ve kapıya da fabrikanın tamamen kapatıldığına dair bir ibare astı.

İşveren, "kapatırım" dediği fabrikada şu an kaçak olarak 20 işçiyi çalıştırıyor. Bu 20 grev kırıcıyı jandarma korumasında içeri alıyor, yine jandarma korumasında evlerine gönderiyor.

Betasan işvereni işçi direnişinde çok ürkmüş olmalı ki, Muallimköy halkını kahvede toplayıp şu konuşmayı yapıyor:

"İşçiler beni tehdit ediyor. Ben bunların haklarını veriyorum. Gelsin çalışsınlar!". Oysa Betasan işçileri, patronun bu konuşmayı işçileri bölmek amacıyla yapıldığını emindir. Bu nedenle o konuşmanın ardından köyde imza toplamaya başlıyorlar. "Biz patronu tehdit etmedik" ibaresi yeralan metin, köylülerin hemen hepsi tarafından imzalanıyor.

Gebze'de Eylül ayında yaşanan Porland ve Betasan direnişleri yazın suskunluğunu sone erdirdi. Direniş işçileri, bu direnişlerini güçlendirmek için hem maddi hem de manevi destek bekliyorlar. Bu nedenle kendilerini ziyaretimizin ardından gazetimize gelen Porland direnişçileri, bu dayanışma beklentilerinin gazetimize aracılığıyla iletilmesini istedikleri. Direnişçi Porland işçileri için başta bulunmak isteyenler; Türkiye İş Bankası 2420 0563 287 No'lu hesap numarasına ve Ali Özarslan adına başta bulunabilirler.

Yalancı işverene karşı eylem

Rize/Özgür Gelecek- 1993 yılının Eylül ayı sonuna doğru bıçağın kemiğe dayandığı Ardeşen Kereste Fabrikası işçileri uzun bir sessizlikten sonra harekete geçtiler.

9 ay geçmesinin rağmen sözleşmeden doğan farkın ödenmesini üzerine eyleme geçen işçiler, önce yemek boykotu yaptılar. Ertesi gün işi yavaşlatma eyleminin ardından yalancılarımıza siyah kurdellerle takarak çalıştılar.

Bu eylemler sonucunda yöneticilerden 1 Ekim günü farkların ödeneceğine dair söz aldılar. Ancak 1 Ekim'de söz tutulmayınca toplam 130 işçi ve hizmetli tek bir yürek, tek bir yumruk halinde vезneyi işgal ettiler. Bu meşru hak alma eylemi karşısında aciz kalan fabrika yöneticileri, 14 Ekim'de 9 aylık farkların önemli bir kısmını vereceklerine dair yeminler ederek yeniden söz verdiler. İşçiler, yönetimin verdiği bu sözü de tutmayacağı kaygısını taşıdıkları halde, eyleme son verip sessiz bir bekleyişe koyuldular.

Bu tarihte sözleşmeden doğan farkların verilmesini halinde farklı eylemlilikler gündeme getirceklerini belirten işçiler, bu arada Ardeşen Kereste Fabrikası'nın özelleştirme programı çerçevesinde satışa çıkarılmasını engellemek amacıyla bir imza kampanyası başlattılar. Kereste Fabrikası işçilerinin başlattığı özelleştirme karşıtı imza kampanyasına, Ardeşen halkının büyük bir kısmı katıldı.

Komiserin cenaze parası işçilere havale

Elbistan/Özgür Gelecek- 29 Temmuz 1993 günü Elbistan Engizek Dağlarında devlet güçlerinin kimyasal silahlarla katlettiği 19 PKK gerillasının yanısıra, gerillalarca da, Elbistan ilçe merkezinde ve özellikle de devrimci-demokrat, yurtsever gençliğin sindirilmesi, pasifize edilmesi yönünde yoğunlaşan faşist saldırıların baş organize edilişi pozisyonundaki Komiser Muhammet Zenginpolat ve çok sayıda asker de öldürülmüştü.

Komiser Zenginpolat'ın "şanına yaraşır" bir şekilde gömülmesinin ardından Kahramanmaraş Valiliği tarafından Elbistan Kaymakamlığı'na gönderilen yazıyla Zenginpolat'ın ailesine "yardım" edilmesi için kampanya düzenlenilmesi istendi.

Elbistan Sanayi ve Ticaret Odası tarafından düzenlenen kampanyanın gelir hedefi olarak işe işçi ve memurlar tespit edildi. Uygulanan da 80 askeri faşist cuntası döneminde pek çok devrimciyi ve demokratı faşist tezgahlara sunan şahıslar oldu.

Kısa adı AEL olan Afşin-Elbistan Linyitleri Müessesesi Müdürlüğü'ne bağlı işçilerinde dağıtılan ve işçilerin adına düzenlenen dilekçe bu uygulamanın en bariz örneği. Dilekçe aynen şöyle:

AEL MÜESSESE MÜDÜRLÜĞÜNE

29.7.1993 günü Engizek Dağında terör örgütü militanlarınca şehit edilen komiser Muhammet Zenginpolat'ın eş ve çocuklarına Eylül 1993 ayı maaşındanTL'nin kesilerek T. Vakıflar bankası T.A.O.K. Maraş şubesindeki 00-12010-5 nolu hesaba yatırmasını arz ederim.

Adı, Soyadı:
S.no:
Şubesi:

Tarih, imza:

Amacı ileriki süreçlerde toplumsal muhalefetin gelişimine paralel olarak işçilere yönelik herhangi bir gerici yaptırıma ya da yaptırımlara maddi bir zemin, bir dayanak noktası oluşturmak olan bu uygulama karşısında, AEL işyerlerinde çalışan işçiler tepkilerini "Devlet üst düzey bürokratlarına verdiği maaşın yaklaşık değerini özel tümlere ve özel ordu mensuplarına verebiliyorken, kendisinin yürüttüğü kirli savaşta ölen komiserinin ailesine yardım edemiyor mu? Ve eğer bu kişi kirli, acımasız bir savaşta öldüyseniz ve bu savaşın sorumlusu devletse, Zenginpolat'ın ailesine devletin sorumluluğundadır; bizim değil" sözleriyle dile getirirken dağıtılan dilekçeleri bu gerici uygulamaları protesto etmek amacıyla yitirdiler.

Ote yandan, devlette işbirliği yapan kişilerin, "Elbistan esnafı ve halkı" adına topladıkları 33 milyon lirayı halka maletme ve halkı bu

sehit Başkomiser Muhammet Zenginpolat'ın Eşi ve Yetim Kalın 3 Çocuğuna "Esnafımızdan 33 Milyon TL Yardım

Şefkat, merhamet İman mahsûdüdür. Bu nu da Allah, Elbistan Halkına cömertçe vermiştir. Bunun örneklerini sıralamaya sü'un armız yetersizdir.

Bunun son örneğini; Nurhak'ta; 29 Temmuz günü 19 PKK'nın öldürülmesi sırasında şehit düşen Özel Harekat Timi Başkomiser Muhammet Zenginpolat'ın eşi ve 3 çocuğu için açılan yardım kampanyasında gösterdi.

Ticaret ve Sanayi Odası Bşk. Mehmet Karalar, Faruk Gürbüz, ertesi gün Oda Meclis Bşk. Kürşat Babaoglu, Muhtarlar Derneği Başkanı Güneş Mah. Muhtarı Nuri Taphusanoglu, Oda Sekreteri Hacı Köker'den oluşan yardım komitesine; hayırsever Elbistan esnafı 23 milyon TL yardımında bulundu.

Gücünü, aynı esnafın gücünden alan Ticaret-Sanayi Odasının da 10 milyon TL katkı ile toplam 33 milyon TL'sini, komite; İlçe Emniyet Müd. Süleyman Celik'e sade bir mektuple teslim etti. Ancak Celik aynı anda, bir önceki görüşmelediği, Nuri Taphasanoglu'na Banka hesabına yatırmalarını rica etti ve uv bulandı.

Elbistan'ın Sesi gazetesi 13 Eylül 1993, Yıl 32, Sayı 3050, Sayfa 4.

haksız savaşa ortak etme çabaları, Elbistan esnafının da tepkisine neden oldu. Kendileriyle konuştuğumuz esnaflar, "Bizden toplanan paralar yine bize hizmet için harcanmalyadı. Oğullarımızı, kızlarımızı vuranlar için bizim verecek paramız yok. Bu savaş haksız savaştır. Bizler haklı olanların yanındayız" dediler. Esnaflar, devlete bu konuda yardım eden kişilerin kimliklerini açıklamayı bir görev bildiklerini belirterek, bölge gazetesi olan Elbistan'ın Sesi gazetesi de protesto ettiler. Esnafın açıklaması şöyle:

1. Mehmet Karalar:

a) Elbistan Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı,

b) Karabaşık Ekmek Fabrikaları Ortağı (Sendikası, sigortası işçi çalıştırmakta),

c) MHP Belediye Encümeni Azası,

d) Besi çiftlikleri sahibi.

2. Faruk Gürbüz:

a) Eski MHP militanı,

b) Mobilya mağazası var,

c) Arçelik bayii var.

3. Kürşat Babaoglu:

a) Eski ve yeni MHP militanlarından,

b) Belediye'de memur,

c) Ticaret ve Sanayi Odası Meclis Başkanı.

4. Nuri Taphasanoglu:

Eskiden beri muhtarlık yapar. Güneşli mahallesi muhtardır. 12 Eylül'de insanları tek tek evlerinden aldırın muhbirdir.

5. Hacı Köker:

a) Elbistan Ticaret ve Sanayi Odası Sekreteri,

b) Köker mobilya ve halı mağazaları var.

İşte tüm bu halk düşmanı kimseler, halk adına beyaz teröre ışık yakan namussuzlardan gün gelecek hesap sorulacaktır. Bizleri, kendi suçlarına ortak etmeye çalışmasınlar."

Krizin faturası emekçilere yüklendi

Haber Merkezi- Tarım-İş Kolu Kamu Çalışanları Sendikası Tarım-Sen 28-29 Ağustos tarihlerinde Ankara'da gerçekleştirdiği Başkanlar Kurulu toplantısında ülke genelinde değerlendirmeler yapıldı ve bu toplantının sonuçlarının bilirdi halinde yayımlandı. Başkanlar Kurulu'nda "Yeni Dünya Düzeni" denilen düzensizliğin yarattığı siyasi iktidarsızlık ve ekonomik tıkanıklığın ülkemize yansımalarının sonuçları tartışıldı.

Altında Genel Başkanı Vahit Genç'in imzasının bulunduğu Sonuç Bildirgesi'nde özellikle şu görüşlere yer veriliyor:

"Sermayenin kendisi krizi atlamak için hiçbir şekilde özveride bulunmazken, işçi sınıfına saldırıyor, sınıf temelinde dayalı örgütlenmelere yaşama hakkı tanımıyor. İşsizlik, taşeronlaştırma, özelleştirme, sendikasılaştırma bu saldırıların birer görüntüsüdür. Sermaye sınıfının emekçilerin örgütlenmesine karşı, tahammülsüzlüğün ve yürü-

tülen planlı saldırının bir göstergesidir.

Tarım-Sen ve diğer Kamu Çalışanları Sendikaları üye ve yöneticilerine yönelik işyeri baskıları ve yıldırma politikaları, sürgünler yoğunlaştırılıyor.

Bütçe açıklarına taze yama yapmak için, kamunun alın teri ve vergileriyle gelişmiş, büyümüş ve hâlâ fonksiyonunu icra eden KİT'ler yok pahasına satılmak isteniyor, peşkeş çekiliyor.

Türkiye'nin T'si kadar önemli PTT'nin T'si yabancı sermayeye bütünsel ve döviz girdisi sağlama amacıyla satılıyor. Bu, özelleştirme politikasının çok açık bir göstergesidir. Yapılan iş, yabancı sermaye adına evimizdeki telefonlara el koymaktır.

Ülkemizde, şiddet ve akan kan götüken hizmetleri militarizm ve şovenizm körtükleniyor. Kışkırtmaya ve yalancı dayalı politikalarla üreten medyalarıyla ülkeyi yönetmeye çalışıyorlar.

Ülkenin bir tarafında sıcak çatışmalar yıllar boyu sürerken, çözüme yönelik sağlıklı politikalar üretilmiyor. Devlet Bütçesinden halkın eğitim ve sağlık gibi sosyal harcamaları için yüzde 20 pay ayrılırken, askeri harcamaları için ayrılan pay yüzde 40'ı aşiyor. Artarak devam eden olayların faturası ağırlıklı olarak bizlere çıkarılıyor. Çözüm olmayan yol deniyor. Çözüm, güvenli güçlere teslim ediliyor. Sorun artarak devam ediyor.

Biz Tarım-Sen yöneticileri sonuç olarak şu kanıdayız; ülkenin bir tarafında savaş bir tarafında demokrasi olmaz. Demokrasi ya herkeş için vardır ya da yoktur. Güneydoğu'daki olaylar sürdüğü sürece Türkiye'de demokratik bir düzenin yerleşmesini düşünmek hayaldir.

Ülkemizde ve dünyada özgürlük, barış ve kardeşlik rüzgarları esmelidir. Bunları gerçekleştirmek için insanım diyen herkesi eylem ve güç birliğine çağırıyoruz."

Kırklareli Valisi'nin keyfi tutumu

Haber Merkezi- Tarım-Sen Kırklareli Şubesi, aradan 5 ay geçmesine rağmen Genel Kurulunu gerçekleştiremiyor. Kırklareli Valisi Kamuran Erbuğ'a, bu kongreyi "Siz yasal değilsiniz" diyerek engelledi. Bu olay Kırklareli'nde diğer kamu sendikalarını ayaklandırdı. Yapılan protestolara rağmen yasakçı vali, emekçilerin aleyhinde olan yasalara güvenerek hareket ediyor.

Kırklareli'nde bundan 5 ay önce gerçekleşen yasaklama şöyle gelişti: Sendika 5.5.1993 tarihinde kongre kararı aldı. Bu kongre Vali

tarafından yasaklandı. Yasaklamadan sonra Tarım-Sen, Edirne Bölge İdare Mahkemesi'ne yürütmenin durdurulması için başvurdu. Ancak 30.6.1993 günü, Bölge İdare Mahkemesi 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanunu'nun 27. maddesini gerekçe göstererek yürütmesini durdurma istemini reddetti.

Tarım-Sen Genel Sekreteri Hakan Küçükünal, kongrenin keyfi olarak engellenmesini şöyle yorumladı:

"Bu olay Türkiye'de demokrasi-nin nasıl işlediğinin göstergesidir.

Devlet bir yandan da memurlara sendika Yasası çıkarmaya uğraşırken, Bu yasa taslağını biz inceledik. Grevsiz toplu sözleşmesiz bir yasa çıkarmak istiyorlar. Biz bunu kabul etmiyoruz. Kırklareli Valisi'nin şubemizin kongresini engellemesi Türkiye'de hukukun da nasılı işlediğini göstergesi. Ancak mücedemizi kösteklemek için ellerinden geleni yapmaya çalışanlardan biz haklarımızı alacağız. Toplu sözleşme hakkımızı Bakanlığın önüne masa kurarak alacağız. Grev hakkımızı da fiili grev yaparak alacağız."

Eminönü Belediyesi işçileri pasif

Haber Merkezi- Birlikmiş alacakları 14 milyarı bulan 886 Eminönü Belediye İşçisi Ekim ayı başından bu yana iş bırakma eylemi yapıyor.

Belediye işçileri ödenmeyen Haziran ve Temmuz ayları için iki buçuk ay önce bir hafta iş bırakmış, 1. maas tutarı ödenince, eylemlerini durdurmuşlardı. Şimdi belediye işçisinin alamadığı Temmuz ayı maaşına Ağustos ve Eylül ayları da eklendi. 15 gün boyunca çeşitli uyarılar yapan ancak belediyeden yanıt alamayan işçiler işi durdurdu ve vезne kuyruğu yaparak para beklemeye başladılar.

Eminönü Belediyesi işçilerinin eylemleri başından beri pasif bir hat izlemeye devam ediyor. Örneğin, uyarı eylemlerinden biri de, çöp kamyonlarının önüne pankart asarak "Maaş almadığımız halde halka hizmet ediyoruz" ibaresini kullananları burjuvaziye sadece gülmüsetmeye yetmiştir.

İşi durdurmayı ekonomik taleplerle sınırlamak işçilere pek bir yarar sağlamayacaktır.

11 bin Etibank işçisi eylemde

Haber Merkezi- Etibank ve Karadeniz Bakır İşletmeleri işyerlerinde 2 aydır toplu sözleşme farklarını alamayan işçiler 7 Ekim'de "ücret kuyruklarında beklemeye" eylemi yaptılar. Türkiye Maden-İş Sendikası yetkilileri,

"Üretimi doğrudan etkileyen ve durduran eylem biçimlerinin farklar ödenene kadar aşamalı olarak sürece" açıklamasını yaparken, Etibank'ın özelleştirilmesine de karşı çıktıklarını belirttiler.

Sendikaya üye 11 bin işçinin, 230 milyar lira tutarındaki toplu sözleşme alacakları ödenmediği için yapılan kuyruk eylemi, işçilere hedef şaşırtmaktadır. Stokları eritme kaygısıyla grevi tetikleyen sömürücüler arasında durumun memnundur. Bu yüzden işçilerin eylemleri işletmelerden mal çıkarılmasını da hedefledikçe pek anlam ifade etmeyeceği benziyor.

Plaspas eylemi sürüyor

İstanbul/Özgür Gelecek- İktidelli'de kurulu Plaspas fabrikasında 21 Eylül'de başlayan direniş sürüyor. İşçilerin "Hiç fire vermeden devam ediyoruz" dediği direniş, 68 işçi katılıyor. Plastik kapı, pencere ve panjur üreten Plaspas emekçileri DİSK'e bağlı Laspetkim-İş Sendikası'nda örgütlenmek için isten atılmışlardı. 21 Eylül'de 4 işçi atıldığı için iş bırakan işçilerden patron, ertesi gün kapıyı açmayarak intikam almak istedi. Bunun üzerine işçiler fabrika önüne yerleşti.

7 Ekim'de işçileri 2. kez ziyaret ettiğimizde eylemin 17. günü idi ve Plaspas'e 1 kilometre uzaklıkta olan tekstil fabrikasında bir eylem daha yermişti. Bu fabrika Trabzon Tekstil'di. 7 Ekim günü Trabzon Tekstil direnişçileri Plaspas'e ziyaret geldiler. İki fabrikanın eylemde olması çevrede patronlara korku saldı. Bu arada baskılar da artmaya başladı.

Laspetkim-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Naci Çelikoğlu işverenden görüşme talebi istediklerini, işverenin ise bunu reddettiğini söylüyor. "Biz fabrikada çok uzunluğ aldık. Şimdi bakanlıktan yetki tesbitini bekliyoruz" diyor.

Bir çatışmanın içinden

Münzurun zirvelerine kor bir ateş gibi düşmüştü güneş. Karşı tepedeki ağaçlar hiç bir zaman böyle bir kızıla tanık olmamıştı.

Duru ve sakin gökyüzünde bir grup göçmen kuşu kuzeye doğru kanat çırpıyordu. Bir yılın kıvrılıyordu sararmış otların arasından yuvasına. Ve toprakta durmamamın, bıkmanın deryasından akıp gelen bir karınca trafiği işliyordu.

Komutan yakınındaki kayaya sırtını dayamış günlük notlarını tutuyordu. Kimbilir belkide sonbahar eylemleri için planlar yapıyordu. Ya da buluşacağımız müfrezde koluna anlatacaklarını ve ilk elden gireceğimizi eylemleri tasarluyordu.

Müfrezedeki yoldaşlarla yeniden birlikte olmanın heyecanını daha şimdiden yaşıyorduk, öyleki yola koyulmak için kararlığı bekleme sabrını bile gösteremiyorduk. En sonu ısrarımıza dayanamayan komutan çevreyi ve yolu önceden denetlemesi için klavuzu yola çıkardı. Bu arada biz de bir kir sofrası kurduk. Ve vakit kaybetmeden arazide kamufle olabilmek için gerekli hazırlığı yaptık. Ortalığın kararlığıyla birlikte harekete geçtik. Yol güzergahında eğrilere çıkarak klavuzla buluşma noktasına geldik.

Ancak klavuz ortalıkta yoktu, en ufak bir izine bile rastlayamadık. Başına bir işmi geldi diye endişelendik. Belki yakınımızdadır diye değişik sesler çıkardık bizi tanıması için, ancak bir yanıt alamadık. Çevreyi kolanca ettik, çalınların, kayaların dibine kulak kabarttık. Olağanüstü bir durum yoktu. Sonuçta köye girmiş olabileceği kanaatine vardık ve önceden saptamış olduğumuz patika bir yoldan köyün alt kısmına kıvrıldık.

Ay ışığının olmadığı gecede sert bir hava hakim hale geliyordu. Öntümüzi görememenin zorluğunu çekiyorduk. Aklim hala klavuzdaydı. Nereye gitti ne yaptı bir anlam veremiyordum. Ansızın ölümden fırlayan tavşana takildir gözlerim ve yoldaşı sıcak bir sofranın başında

çay yudumlarırken düşündüm, hayırlıydım, bu acemiliği nasıl yapar diye. Sonra vaz geçtim hayıflanmaktan. Tüm dikkatimi yola verdim. Bir taraftan düşmanla burun buruna geldiğinde karşı koyuş vaziyetine kendimi hazırlarken, bir taraftan da müfrezde kolumuza rastlama sevincine hazırlıyordum kendimi.

Artık köye iyiden iyiyi yaklaşıştık. Ortalıkta ne bir köpek havlaması ne de hayvan kişnemesi vardı. Köy gayet sakin ve sükunet içindeydi ve bu hiç de hoş bir görünüm değildi. Ve bizler her an bir yerden çıkacak düşman güçleriyle cenge tutuşabileceğimizi temkinlilikle bekledik.

Durumu değerlendiren komutan köye girmeden önce konumlanmamızı söyledi. Söylenen hemen yaptık.

Aklından hala klavuzun ortalıkta görünmemesi geçti. Çünkü klavuzsuz köye giremeyeceğimizi bilen tecrübeli biriydi. Bunu bildiği halde bizden önce köye girmiş olabileceğine ihtimal veremiyordum. Böyle bir hareketin vahim bir hata olacağını bilir.

Bu arada silah sesleri çalındı kulaklarıma. Emin olmak için yanibaşımda yürüten komutanı sordum, o da aynı şeyi duyduğunu söyledi. Olabilecekler bir film seridi gibi sıralandı kafamda ve klavuzun düşman pususuna düştüğüne kanaat getirdim. Hepimizde de hakim olan buydu şimdi. Köye girmenin ne derece doğru olup olmadığı konusunda fikir yürütüyordum. Ancak kesin karar veremiyordum. Birden komutanın kesin ve kararlı bir şekilde; "köye gireceğiz" dediğini duydum. Kararsızlığımı üstümden atamamıştım. Ancak komutanın köye ne şekilde, hangi taktikle gireceğimizi hakkındaki net ve kararlı açıklaması beni bocalamaktan kurtardı. Konumlanmamız hakkındaki kararara göre komutan yardımıcılığı ve artıcılık görevimin yanısıra klavuzluğu da benim yapmam gerekiyordu. Bu duruma göre en önde ben gidecektim. Arkamdan komutan beni korumak için gelecekti ve diğer iki yoldaşa her hangi bir durum



"Ölünceyse bir TIKKO'cu gibi ölmeliydi. Korkaklık ve cesaretsizlik ölüme çare değildi".

olduğunda bizi geri çekmek ya da korumak için yerlerini alacaktı, yani konumlanmaya göre yol durumu ve köy girişine incelemek için grubun önünde yer aldım. Köye doğru onlardan daha hızlı yürümeye başladım. Grubu saldırlardan ve pusudan korumak, olası bir çatışmada mevzilenmek gibi can alıcı hususları iyi gözlemleyebilme için dikkatimi çevreye ve olası duruma karşı tetikte olmaya verdim. Çünkü bir gerilla için eylem anındaki dikkatsizlik ve kafa karışıklığı ölümdemektir. Ağır ve temkinli adımlarla en ufak bir titreşimi duyacak hassasiyetle hareket ediyordum. Nereyeşse köyün içine giriyordum. Köyde hala bir ölü sessizliği vardı. Sanki bir köşeden, bir dereden, bir çalılıktan üzerine birileri saldırıcağı gibi gizemli bir sessizlikti bu. Halbuki bu köy her zaman cıvı cıvı insanlarla, konyun,keçi sesleriyle doluydu. Komutan ve diğerleri ile aramdaki mesafe epey açılmıştı, onları gerilerde bırakmıştım. Bu karanlıkta beni göreceğim durumda değillerdi. Sadece seslere göre hareket ediyorlardı. Ve ben her hangi bir olumsuzluk durumunda nasıl geri çekileceğimi de hesaplayarak köyün içine girdim. Şimdi bir derenin iki-üç metre yakınındaydım.

Çok yakınımda bazı sesler duydum. Çöküp neler konuşulduğuna kulak kabarttım. Ben daha konuşulanları ve kim olduklarını seçemedim sanki beni fark etmişler gibi birden konuşma kesildi. Bu kez üst taraftan gelen fısıltıya kulak kabarttım. Onlar da şıp diye kestiler. Bu durum beni oldukça şaşırttı. Farkına varmadan nasıl da düşman çemberine düşmüştüm. Yeniden yan taraftakilere kulak kabarttım. Kimdi acaba bunlar, dost mu, düşman mı? O yönden gelirken nasıl fark edememişim? Acaba halktan insanlar olabilir miydi bunlar? Çünkü bir milisimizin; arazide odun kesen köylülerin olduğunu bunu dikkate almamız, ve bir yanlış yapmamamız konusundaki uyarısı aklıma geldi. Kimdi acaba bunlar?

Kim olduklarını bilme isteği içimde kabarıyor, beni sabırsızlandırıyor. Bulduğum yeri düşündüm. Çatışmaya hiçte elverişli değildi. Sıcaklığın ortasında beni farkedecek ve silahlarını ilk ateşlemeleriyle vurulmam bir olacak. Ancak onlardan atak davranmam durumunda ben verilebilirim. Ya halktan insanlarsa bunun altından nasıl kalkarım... Bir türlü ne yapacağımı kestiremiyordum. Gerçi onlar henüz varlığımdan habersizdi,

ama farkedilmeme halinde işim bittik. Ve burada uzun süre çaresiz bir şekilde daha fazla durmamın doğru olmadığını düşündüm. Kim olduklarını sormadan ateş edersem bu da doğru olmaz, ilkelerimize ters düşmüş olurum. Hava sert olmasına rağmen terliyorum. Bu durum karşısında bir tavır belirlemem gerekiyordu. Kararsızlık ölüm demekti. Ölünceyse bir TIKKO'cu gibi ölmeliydi. Korkaklık ve cesaretsizlik ölüme çare değildi. Artık işin içinde ölüme olsa kim olduklarını sormaya karar verdim ve silahı her an ateşleyebilecek şekilde sıkı kavrayarak Kürtçe "sıma kame" dedim. "Bu yana gel" diye Türkçe yanıt aldım. Emin olabilmek için aynı soruyu yineledim, de, tekrar Türkçe "bu yana doğru gel" yanıtını aldım. Birden bunların düşman askeri olduğunu anladım. Çünkü bu çevre insanı gece böylesi durumlarda Kürtçe konuşulacağını bilir. Bu bir bakıma şifrede sayılır. Düşmanı ilk elden tanıma taktiğidir. Gerilla için bu çok nettir. Artık halktan olmadıklarını anlamış ve rahatlamıştım. Şimdi silaha, vakit kaybetmeden davranmanın zamanıydı. Aksi takdirde onlar beni haklayacaklar. Anında G-3'ü ateşledim. Artık açtıktan çırpıyorduk. Karşı taraftan kurşun yağmuruna tutulduk. Kurşunlar sağımdan-solumdan vınılıyarak geçiyordu. Yerde takla ata ata derenin kenarlarına geldim. Sürünerek ateş hattından sıyrılmaya çalışıyordum. Sıkı sıkı kavradığım G-3'ü susturmadan düşmanın üzerine boşaltıyordum.

Önce acı bir ses duydum. Ve iki gölgenin yere yığıldığını gördüm. Bunu fırsat bilerek kendimi sağlam bir mevziye attım. Köye girerken tesbit ettiğim noktaları kullanarak düşmandan uzaklaşmaya başladım. Derenin ucunda olduğumu hissedince hemen derenin içine yuvarlandım. Boşalan şarjörü burda değiştirdim.

Derede ilerlemekte zorluk çekiyordum. Köylülerin kestiği ağaç dalları ihareket alanımı kısıtlıyordu. Dereden çıkmayı ve sürünerek ateş hattından uzaklaşmayı uygun gördüm. Sürünerek yeni bir yere mevzilendim. Ancak hala yoğun ateş altındaydım. Yer değiştirdim.

Uzağımdan geçen kurşunlardan düşmanın yerimi tam tesbit edemediğini anladım. Bunu fırsat bilerek karşılık vermekten vaz geçtim, zira ateş etmem halinde yerimi tesbit etmeleri daha kolaylaşacaktı, bu da geri çekilmemi zorlaştıracaktı. Kısa bir susturucu oldu ve yerimden hiçbir tereddüde meydan vermeden

zikkaklar çizerek geriye doğru çekildim. Sanırım fark edilmediğim için kurşuna tutulmadım...

Yoldaşları bulabileceğim noktaya geldiğim de kimseyle karşılaşmadığım için fazla bir tereddüde düşmeden hemen onları bulabileceğim ikinci randevu yerine hareket ettim.

Yolda nefes nefeseydim. Aceleden yönümü tayin edemiyordum, bazan kaybediyor bazan buluyordum. Gerçi böylesi hallerde yol boyu gitmek oldukça tehlikeli ve risklidir. Ancak ben düşman çemberini yarmış olmanın sarhoşluğuna hala üzerimden atmış değildim ve dikkatli davranmıyordum.

Yoldaşları düşünüyordum. Ya beni geçip girdi, ve düşman pususuna düştülerse? Düşman güçlerinin peşime düşmemelerinin nedeni bu olamaz mı? Sonra bu düşünceden vaz geçtim. Bu kez randevu yerinde bulamazsam yarın dağ taş saracak asker çemberinden nasıl kurtulacağım? Kafamda yoğun bir düşünce yumağı oluşmuştu, biri gidiyor, biri geliyordu. Nasıl oldu da pusuya düştüm? Düşmanın avucuna düşmeyi hazmedemiyor, dikkatsizliğime hayıflanıyordum.

Çatışma anını düşündüm. Vurulmadan çembere yarıp çıkışıma hayret ettim...

Sonra bunu eylem alanında uyguladığımı doğru taktiklere borçlu olduğumu, TIKKO'ya layık biri olduğumu düşüncem sevincimden havalara uçar gibiydim. Düşman pususuna düşmememe rağmen iki kayıp verdimem doğrusu övünülecek yandı.

Gece karanlığı artık silinmek, şafak atmak üzereydi. Göğün yere yakın olduğu taraftan uç karartı gördüm. Silaha sarılır sarılmaz işaret atışı yaptım. Aynı yanıtı alınca tarif edilemeyecek derecede sevindim. Bunlar yoldaşlarımdı. Komutanın sıcak kucaklayışı beni çok duygulandırdı. Sonra diğer yoldaşlar.

Yaram olup olmadığını sordular. Sapasağlam olduğumu görünce, tekrar tekrar kucakladılar. Sevinçlerini paylaştım yeriden.

Olayı inceden inceye sordular. Anlattıklarımı can kulağıyla dinliyorlardı. Yol boyunca hep sordular... Arada bir "sen iyi bir TIKKO'cusun artık" diyorlardı...
Açıklama: 1 Eylül 1991 tarihinde Övücü civarında meydana gelen bu eylemde sonradan edinilen bilgiye göre iki düşman askeri yaralanmıştır.
Bir ay sonra kaybolan klavuz yine aynı bölgede mülis vasıtasıyla birliğine kavuşmuştur.



"...bir gerilla için eylem anındaki dikkatsizlik ve kafa karışıklığı ölüm demektir"

Kavganın Güncesi



V. İ. LENİN

17 Ekim Devrimi

Çarlık Rusyası'nda kapitalist üretim belli bir düzeye kadar gelişmiş olmasına rağmen, toplumsal örütlenme ve toplumsal ilişkiler bu duruma uygun değildi. Ve kapitalist üretim ilişkileri önünde engel teşkil ediyordu.

Rus Çarlığı giderek artan bir bunalımın içine giriyordu. Bu bunalımların ağır yükünü çeken Rusya halkı bu durumdan hoşnut değildi. İşçilerin, öğrencilerin, köylülerin grev ve gösteri eylemleri, siyasallaşarak yaygınlaşıyordu. Toplumsal çelişkiler giderek derinleşiyordu.

1914'te başlayan I. Emperyalist Talan Savaşı'nda, Japonya ile savaşa giren Rusya içeride bir yurtseverlik dalgaşı yayarak, sosyal çelişkileri küllen-diriyordu. Rusya'daki halk muhalefeti-nin seviyesi ciddi boyutlarda bir gerilemenin içine girmişti. Çarlık Rusyası savaş kararı almış ve bu durumda, aralarında Bolşevik yayını olan Pravda'nın da bulunduğu tüm savaş karşıtı yayınları yasaklamıştı.

Milli duyguları kamçılanan halk, savaş karşıtı propagandalara önceleri tepkiyle bakıyordu. Avrupalı Enternasyonal Yüce Partiler de "anavatan savunması" adına savaştan yana ve ulusal devletlerinin yanında tavrı belirle-mişlerdi. Bu durum savaş karşıtı propa-gandalar üzerinde olumsuz yönde bir etki bırakıyordu.

Lenin için savaş karşısında takını-lacak tavrı tartışmayı gerektiremeyecek kadar açık ve netti. II. Enternasyonal'in 1907'de yapılan Stuttgart'teki kongre-sinde "işçi sınıfının ve parlamentodaki temsilcilerinin görevinin, "savaşın pat-lak vermesi halinde işçi sınıfının ve parlamentodaki temsilcilerinin görevi-nin, süratle savaşa son verilmesi, sa-

vasın yolaçtığı ekonomik ve siyasal bu-halimi, halkların ayağa kalkması ve ka-pitalist sınıf egemenliğinin sona erdiril-mesini sağlamak için kullanmakta elle-rinden gelen her şeyi yapmak" olarak belirlenmişti. Savaş patlak vermiş oldu-guna göre, bu karara uygun hareket et-mekten başka bir şey yapılamazdı. Bu-na uymayan II. Enternasyonal Yüce Partiler, işçi sınıfının uluslararası birli-ğine ağır bir darbe indirerek onun varlık ve yaşama koşullarını ortadan kaldırdı-lar...

Savaşla birlikte eylemliliklerinde cidi düşüşler olan işçi sınıfı 1915'in orta-larından itibaren yeniden hareketlendi. Bu kez yapılan grevler -katılımı işçi sayısı az olmasına rağmen- daha radikal-di. Ekonomik taleplerle başlayan grevler, giderek siyasal grevlere dönü-şüyordu. 1917'ye gelindiğinde yapılan grevlerin yüzde 85'i siyasal grevlerdi. Zira, savaş dönemi ve sonrasındaki ko-şullar, işçi sınıfında bilinç sığraması ya-ratmıştı. Bolşeviklerin savaş sırasında-ki etkinlikleri, işçi sınıfı eylemlerinin yükselişi üzerinde büyük etki yapmıştı.

Çarlık rejiminin bunalımları. Rus-Ja-pon savaşıyla daha da derinleşmişti. Yönetenler artık eskisi gibi yönetemi-yordu. Eskisi gibi yönetilmek isteme-yenler ise, her gün sokaklarda ve çeşit-li kitlesel eylemlerin içindeydiler. Devlet kurumları adeta felç olmuş, işleyemez hale gelmişti. Başbakan ve bakanlar, baş döndürücü bir hızla değiştirilirdi. Devletin kökleri çürümüşü...

Yokluk ve yoksulluk had safhaya çıkmış, ekmeğ karneye bağlanmıştı. Açlık hemen hemen tüm Rusya halkını, sa-vaş aleyhtarı siyasal gösterilere itmışti. Göstericilerle Çarlık güçleri arasında yaygın olarak çatışmalar olmasına ra-ğmen; işçi semtlerinden halk akın akın şehir merkezine yürüyor, devlet kurum-larını kuşatıp işgal ediyordu. Pek çok karakol kuşatılıp işgal edilmesine ra-ğmen bazı polis grupları, göstericileri vahşice kurşun yağmuruna tutuyor, kit-lesel katliamlar yapıyorlardı. Halk çocuk-larından oluşan askerlerin büyük bölü-mü artık tavrı belirleyerek, halkla bir-likte çarlığa karşı savaşmaya başladı. Bir yandan halkı tarayan polisleri kurşunlu-yor, bir yandan kışlalardaki silahları iş-çilere dağıtıyor, bir yandan da Çar yan-lısı askerlerle savaşıyordu.

Ordunun bölünmesi karşısında Du-ma kapatıldı. Ancak, halkın taleplerini karşılayarak sükunet sağlamak ve yeni

bir Duma hükümeti kurmak üzere bir Duma Komitesi kuruldu. Öte yandan işçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti'de kurulmuştu. Halk, sovyet otoritesine uyuyor, onu tanıyordu.

1917 ŞUBAT DEVRİMİ

Şubat devrimi, grevlerle başlayarak ayaklanmaya kadar uzanan beş günlük bir süreçti. Lenin, Şubat devrimini değerlendirirken onun bir burjuva devrimi olduğunu ve yeni iktidarın kar-şı-devrimci öze sahip olduğunu belirt-i-yordu. Bu yüzden işçilere ve halka hiç-bir şey veremeyeceğini; işçilerin ve yoksul halkın kendi öz gücüne, kendi örgütüne ve kendi silahlarına güven-mesi gerektiğini açıklıyordu.

Aynı dönemde Lenin, burjuva Şubat devrimi'nden sosyalist devrime geçebilmenin ön koşulu olarak, işçilerin yok-sul köylülerle kuracakları işçi-köylü itti-fakını öngörüyordu. Yoksul köylülerin işçi sınıfının en yakın dostu ve müttefiki olduğunu bilince çıkararak Lenin, önderliğini yürüttüğü SBKP'nin örgütlen-mesi ve mücadelesini bu temel üzerin-de şekillendirmişti.

Lenin, Şubat Devrimi'yle kurulan burjuva iktidarın emperyalist karakterini tahlil etmişti. Bu bilinçle kaleme aldığı ve Şubat devrimi'nden Ekim Devri-mi'ne giden yolda tayin edici önemdeki SBKP'nin Nisan 1917'deki Konferan-sı'nda kabul edilen Nisan Tezleri'nde; daha önce savunduğu işçiler ve köylü-lerin devrimci-demokratik diktatörlü-ğünü derinleştirerek, kesintisiz devrim-le sosyalizme geçmeyi formüle ederek somutlaştırmıştı. Tüm Bolşevikler, Ni-san Konferansı'nda benimsenerek "Tüm İktidar Sovyetleri!" şiarıyla harekete geçtiler.

Lenin önderliğindeki, SBKP; "Tüm İk-tidar Sovyetleri!" şiarıyla harekete geçirdiği işçileri, yoksul köylüleri ve diğer halk sınıflarını ayaklandırarak 17 Ekim 1917'de gerici burjuva iktidarını yıkarak tüm iktidarı el koydu. Dünyadaki ilk Sosyalist Devrimi gerçekleştirdi.

17 Ekim 1917 Sosyalist Devrimi'nde proletarya, kendiliğinden bir sınıf ol-maktan çıkıp kendisi için bir sınıf haline gelmiş ve ilk defa kendi devletine sahip olmuştu. 17 Ekim Devrimi, ilk proleter devrimi olmakla beraber, Sosyalist Devrimin yapıldığı SSCB, Sosyalist toplumun da ilk anayurduydur. Bu zafer salt SSCB ile sınırlı da değildir. Bu devrimle "Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı" açılmıştır. 17 Ekim 1917, Emperyalizmin ve her türden dünya gericiğinin sonunun başlangıcı tarihidir. Bu anlamda bu zafer, tüm dünya proletaryası ve ezilen halklarının zafere-dir!

Cigerxwin

Bir Kürt şairi ve ozan, edebiyatçı, tarihci ve filozofu olan CEGERXWIN, 1900 yılında Mardin ili, Amude nahiyesi, Hesare köyünde doğdu. Asıl adı Yexmus Hesen olan şair, yazılarında kendi imzası olarak kullandığı CEGERXWIN adını aldı.

Küçük yaşta anne ve babasını yitiren şair-yazarın çocukluk ve gençlik yılları yoksulluk ve acılar içinde geçti. TC'nin Kürtlere uyguladığı milli zulümden o da nasibini aldı. Gözlemediği ve yaşadığı milli zulüm, O'nu Kürt halkına karşı daha duyarlı hale getirdi. CEGERXWIN yaşamını idame ettirebilmek için çocukluk ve gençlik dönemlerinde çeşitli ağaların ve beylerin işlerinde işçilik ve çobanlık yaptı.

18 yaşındayken bir Kürt medresesinde on yıl dini eğitim gördü. Mezuniyetinden sonra Kürdistan'ları karış-karış dolaşarak tanımaya ve öğrenmeye çalıştı. Şiir yazmaya, 1924'te başladı. Şiirlerinde daha çok feodal baskı, zor ve zulüm işledi. Halkı bu zulümlere karşı koymaya yöneltti şiirleriyle ünlendi.

1927'de evlenen CEGERXWIN, aynı yıl Bedirxan kardeşlerle XOYBUM örgütünün kuruluş çalışmalarında yer aldı. Hekar dergisinin yayınlanmasında öncülük etti ve yazılar yazdı. 1937'de Amude nahiyesinde kurduğu Kürtçe okuma-yazma kursunda birçok gençce okuma-yazmanın yanı sıra, onlara siyasal bilgi aktarımı da yaptı.



CEGERXWIN

2. Emperyalist Talan Savaşı'ndan sonra Dr. Ahmet Nazif bey ile birlikte (bazı Kürt şahsiyetlerini de yanlarına alarak) Cizre'de Şazumana Azadi u Yekitiya Kurd'u (Kürt Özgürlük ve Birlik Hareketi) kurdular. Hareketin başkanlığına Dr. Ahmet Nazif bey getirilirken; CEGERXWIN sekreterliğe getirildi. Bu örgütlenme daha sonraları, Kürdistan Demokrat Partisi'nin T. Kürdistan şubesine dönüştü.

1949-57 yıllarında Suriye Komünist Partisi üyesi olan CEGERXWIN, 1957'de kurulan Suriye-Kürdistan Demokrat Partisi'nin kuruluşunda aktif rol alarak Merkez Komitesinde yer aldı. 1959'da Bağdat Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapan CEGERXWIN, Kürdoloji, bölümünde Kürtçe dersler verdi. CEGERXWIN'in MK üyeliğini yaptığı parti, daha sonra ismini değiştirerek Partiya Demokraten-Pewerüyen Kurd-ı, Suriye (Suriye-Kürdistan İlerici Demokrat Kürt Partisi) adını aldı. CEGERXWIN öldüğünde halen bu parti-nin MK üyeliği ve Avrupa temsilciliğini yapıyordu.

Kürt dili ve edebiyatına yaptığı katkı-larla Kürtlere malolan CEGERXWIN, defalarca işkencelerden geçirilip tutuklandı. CEGERXWIN'in mücadeleye geçen yaşama 22 Ekim 1984'te İsveç'in başkenti Stockholm'de noktalandı. Kürt edebiyatına yaptığı katkıları ve bıraktığı eserleriyle, mücadelecisi bir Kürt edebiyatçısı olarak yaşayacaktır.

Mussolini iktidarda

İl Duce (İtalyanca'da "Önder") lakaplı Benito Mussolini, 31 Ekim 1922'de iktidara geldi. Kendisini yalnızca faşist rejimin değil, bütün İtalya'nın önderi olarak gösterebilmek için hükümet üyelerinin çoğunluğunu Faşist Parti'nin dışındaki kişilerden oluşturdu. Ancak bir yıl için olağanüstü yetkiler kullanma hakkını değerlendirerek mecliste faşistlerin çoğunluğu ele geçirmelerini sağlayacak bir seçim yasası çıkardı ve hileli 1924 seçimleriyle iktidarını pekiş-tirdi.

Mussolini, İtalya'nın içinde bulundu-ğu karmaşadan çıkabilmesi için acıma-sız ve enerjik bir diktatörün gerekli olduğunu sürekli vurguluyordu. İtalyan halkının, ekonomik istemlerini ve ulusal onun duygularını çok iyi kullanarak iktidara gelen Mussolini, dış politika olarak Akdeniz'i İtalyan gölüne çevirme hedefini ortaya koydu. Ekim 1935'te Etyopya'yı işgal etti.

II. Dünya savaşı sırasında Balkan-larda da saldırılara girişti. Arnavutluk üzerinden Yunanistan'a saldırı ancak devrimci/yurtsever Yunan direnişçileri-nin karşısında büyük bir yenilgiye uğ-rayarak Hitler hükümetinden yardım istemek zorunda kaldı.

Afrika'da ve Balkanlarda yenilgi-ler sebep olduğu için Yüksek Faşist Kon-sey'e 24 Temmuz 1943'te görevden alındı.



Lenin: Rusya penceresinden Enternasyonal proletaryanın iktidar yolunu açtı.

CİNSEL TACİZ-TECAVÜZ VE KADIN

"İnsanlık onuru tecavüzü yenecek"

Kadının ikinci sınıf insan olarak görüldüğü, cinselliğinin pazarlandığı sömürü toplumlarında cinsellik denince akla ilk gelen hemen kadın oluyor. Neredeyse her türlü cinsellik kadını başlıyıp kadını bitiyor. Oyleki insanın zaman zaman erkeklerin cinselliği yok mudur diye düşünesi geliyor.

İnsan olmanın bir parçası olan, insan yaşamında önemli bir yere ve insani güzelliğe sahip olan cinsellik sömürü toplumlarında özellikle kadınlar açısından zulme, vahşete, aşağılanmaya ve ezilmeye dönüşüyor. Oyleki, çoğu kadın "anam beni kız doğuracağına taş doğursaydı!" diye hayıflanmaya vardiıyor işi. Ya da aileler "kızın var mı, derdin var!" diye hep erkek çocuktan yana tavır benimserler.

Peki, sömürücüler kadınların cinselliğini ön plana çıkarmakla neyi hedefliyorlar? Elbetteki bu öne çıkarmanın sömürü düzenlerinin devam etmesinde önemli katkıları vardır: **Birincisi;** toplumu kadın ve erkek diye ikiye ayırıp birini diğerine karşı kullanır. Erkek egemen ideolojiler kadınları erkeklerle karşı düşman durumuna ya da en azından kirgin duruma düşürerek sömürüyü karşı birlikte mücadelesine darbe indirir. **İkincisi;** sömürünün devamına yardımcı olan "namus" anlayışıyla toplumu meşgul eder. Gerici-feodal ya da yoz burjuva değer yargılarıyla hallaç pamuğuna çeviren halk, başını kaldırıp da düzeni sorgulamada, olayların nedenini, niçinini kavramada zorlanır. Kısır bir döngü içinde dolanıp durur.

Namusu genelde iki bacak arasına, özdele de kadın cinselliğine indirgeyen egemen sınıflar en çok da kadınları bu noktada cendere içinde tutmakta, erkekleri de kadınların "namus bekçisi" olarak görevlendirmekte ve bu vesileyle onları da bu çarkın içine çekmektedirler.

Özellikle feodal değer yargılarının yaygın olduğu toplumlarda bu namus anlayışı yaşamın kendisi olarak kanıksatılmakta, namusuna hanel gelen birinin artık toplumda hiçbir değeri kalmamakta, ya tecrit bir yaşama tahammül edecek, ya canına kıyacak ya da herhangi bir yakını "namusu" temizlemek için onu öldürecekler. Ülkemizde bu tür ölümlerin ya da öldürülmelerin yaşandığı bir ülke konumundadır.

Cinselliğin insanca yaşanacak bir duygu değil de, baştan çıkarıcı ve insani erdemsiz kılacak bir olgu olarak değerlendirilen bazı müslüman toplumlarında (örneğin Etiyopya) iş daha da ileri götürülerek kadınlar sünet edilmektedirler. Haz duyusu yok olsun diye küçük yaşta ilkel metodlarla klitorisi kesilmektedir. Ve ne yazık ki yirminci yüzyılda dahi bu tür vahşane uygulamalar olmaktadır. Bu, ortaçağ'da yaşanan, savaşta giden erkeklerin kadınların cinsel organlarına bakaret kemeri takıp anahtarını yanında götürmesinin günümüzdeki yansımasından başka birşey değildir.

Cinselliği ya da ona dayalı namus anlayışını yaşamın tek gayesi gören bir toplumda bu durum sürekli bir tehdit aracı görevini görmektedir. Bu nedenle kim ki karşıdakine zarar vermek ya da dize getirmek istiyorsa bu durum tek tek bireylerden tutun da devlete kadar uzanır- "kutsal" sayılan şeye saldırır ve karşıdakini manevi olarak çokertip teslim almak ister. Bu tehdit ülkemizde özellikle feodal değer yargılarının olması nedeniyle

daha da etkin olarak kullanılmaktadır.

İrzina geçilen bir kadın artık kendini kirliymiş hissedere ve insan içine çıkamaz konuma gelir. Buna da tecavüze uğrayan kadın mazlum konumda olmasına rağmen yine de toplum tarafından suçlu bulunup aşağılanır.

YARI-FEODAL, YARI-SÖMÜRGE ÜLKEMİZDE DURUM

Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde cinsellik çok daha çarpık ve çok daha karmaşık yaşanmaktadır. Toplum bir yandan feodal değer yargılarının kısıncacında kıvrılırken bir yandan da cinselliğinin pazarlandığı burjuva değer yargısı altında ezilir ve cinselliğini kendi doğallığı içinde insanca yaşama olanağı bulamaz. Görücü usulü evlilikler ya da haremlik-selamlık anlayışı buna engel olur. Dini duygularına etkinliği bunu daha da vahim hale getirir. İmam Hatip okulların fazlalığı, kız ya da erkek okullarının varlığı yeni yetişen gençlik için sorun yaratmaktadır. Karşı cinsle ayrı "dün-yalarda" yaşama ya da birbiri için gizemli hale gelme gençleri bunalıma sürüklemekte, en sorunlu gençler de buralarda yetişmektedir. Oysa daha küçük yaşta beri kız ve erkeğin aynı ortamı paylaşması, dost, arkadaş olması, insan olmalarının ön planda tutulması, sağlıklı ve daha akılcı bir duygu dünyasının oluşmasına, zaman ve yeri geldiğinde de cinselliğini kendi doğallığı içinde yaşanmasına olanak sağlar.

Çarpıklığın bir başka yanı da burjuva yandır. Burada da karşı-lıklı sevgi, saygı, anlayış ve ortak ideallerin yerini çıkar ilişkileri ve kariyer duyguları alır. Bu da cinsel yaşamın tüm güzelliğini ve insanlığını öldürür.

Devlet bir yandan her türlü yol ve yöntemi uygulayarak (medya aracılığıyla, toplumu cinsel yönden sürekli tahrik ederken, başka şeyler düşünmesin diye cinselliği çekim merkezi haline getirirken, bir yandan da insanları, cinselliğini insan tadında yaşayacak ortamdaki mahrum bırakır. Mevcut kültür anlayışı ya da ekonomik sıkıntılar sağlıklı kadın-erkek ilişkisinin önünde engel olur. Cinselliğini insani ilişkiler içinde yaşayamayan ama her an, her vesileyle tahrik edilen insanlarda çeşitli sapkınlıkların ya da çarpık ilişkilerin ortaya çıkması da kaçınılmaz oluyor. Kadınlar genelde bu tür duygularını bastırırken erkekler de laf atarak ya da sarfentilik yaparak "tatmin" yoluna gidiyor. Zaafını yenediğinde de fırsatını bulduğu kadına tecavüze yelteniyor. Doktor Erdal Atabek'in deyimiyile "bastırılmış kadınlık, kıskırtılmış erkeklik" topluma damgasını vuruyor. Fuhuşun ya da genelevlerin böylesine yaygın olmasının bir nedeni budur. Bu çarpıklığın bir başka yansıması da kendini lezbiyenlikte, homoseksüellikte ya da hayvanlarla ilişki kurmakta gösterir.

Egemen sınıflar bir yandan halkı bu tür namus anlayışı içinde kıvrandırırken, bir yandan da kendisi büyük bir ahlaki çöküntü örneği sergilemekte, cinselliğini her türlü yol ve yöntemle pazarlanmasını gündeme getirmektedir. Bugün tuhuş sektörü en kârlı sektörlerden biri durumuna gelmiştir. Özellikle küçük yaşta kızların pazarlanması daha da yaygınlaşmıştır. Sosyete kesiminde "kimin elinin kimin cebinde" olduğu bilinmemekte, seks skandalları hergün ayyuka çıkmakta, medya aracılığıyla bir yoz ilişkiler toplama empoze

edilmeye çalışılmaktadır.

METROPOLLERDE DURUM

Metropol ülkelerdeki ahlaki çöküntü uyuturucu bağımlılığın paralel olarak daha da yoğun yaşanmaktadır. Aynı yoğunluk erkek cinselliğinin pazarlanmasında da görülmektedir. Kendilerini zengin kadınlarla satan erkeklerin (Jigolo) sayısı gün geçtikçe artmakta ve yine erkeklerin striptiz yaptıkları şovların sayısı çoğalmaktadır.

Metropollerde yaşanan bir başka çarpıklık da şudur; emperyalizm her şeye sömürü ya da kâr gözlüğüyle bakar. Onun için insanın hiçbir değeri yoktur. İnsan ancak ona kâr sağlayan bir nesne konumundadır. Ve bu nedenle emperyalizm insani ilişkilerden, ideallerden, duygudan, davranıştan korkar ve mümkün olduğunca insanları bencilleştirir ve yalnızlaştırır. Elektronik aletlerle insanları başbaşa bırakır. Bu yalnızlık doğallıkla cinselliğe de yansır. En doğal ve en insani yanıyla karşı cinsle yaşanması gereken bu duyguları insanlar bir takım teknolojik aygıtlarla "gidermeye" çalışır. Burjuvazı bununla bir taşla iki kuş vurmaya hedefler. Birincisi, seks aletleri pazarından kâr sağlar, ikincisi, insanları yalnızlığa iterek bunalımlı bir hale getirir. Dolayısıyla da diğer insanlarla birlikte muhalefet etmesinin önüne set çeker.

DEVLET VE TECAVÜZ

Devlet, halkın değer yargılarını iyi bildiği için işkenceyi cinsel taciz ya da tecavüz yöntemlerini oldukça yaygın kullanır. Hele de bundan sonuç alacağını bilirse hemen uygulamaya geçer.

Cinsel taciz, sarfentilik zaten gözetilene alınmaz yapılmaya çalışılır. İşkenceciler cinselliğe yönelik ağza alınmayacak küfürleri hiç durmadan tekrarlara. Bu tavır, onların yaşamalarıyla bütünleşmiştir. Kendi aralarında konuşurken bile aynı sözleri sarfedebiliyorlar.

Dişarda saygın bir yaşantı içindeyken orada birden bire bölünse aşağılayıcı bir ortamda bulunmak belli bir moral bozukluğu, mide bulantısı yaratsa da asla yıkıma uğramamak gerekir. Zira bu onların kendi acizliklerini, kendi çürümüşlüklerini bir göstergesidir.

Sarfentilik yaptıklarında çekingence davranıp köşeye büzülme yerine tavır alınmalı, ahlaksızlıkları yüzlerine haykırılmalıdır. "Tüm bu yaptıklarınızla asıl onursuz sizlersiniz" deyin onlardan etkilenmediğinizi göstermeniz gerekir. Çünkü işkencecinin mantığı insanların en çok etkilediği, zaaf durumunda olan şeylerin üstüne üstüne gitmek ve onu silah olarak kullanmaktır. İşkenceyle yenediğini manevi değerlere saldırılmakla altıtmeye çalışılır. Eğer tecavüz tehdidi sökmüyorsa bu defa da sevdiğinizize işkence yapacakları tehditini yaparlar ve uygulayabilirler de.

Sınıf bilincini yeterince alamayan insanlarda bu durum yıkım haline gelebilir. Bu tür durumlar da akıldan tutulması gereken şey "altın çamura düşse de değerinden hiçbir şey kaybetmez" anlayışı olmalıdır. Burada onursuz olan, tecavüze ya da cinsel tacize uğrayan insan değil, onu yapan ya da yapmaya yeltenen insandır. Tam da bu tehdit ve uygulamalar karşısında direnen, düşmanın istediğini yapmayan insan onurudur. İşkenceye insanları teslim almak isteyen devlet, dışarda da halkın gerici değer yargılarına hitap ederek,

Tecavüzün utancı kimin

Haber Merkezi- 7 Temmuz günü kayınvalidesini ziyaretten dönerken Sarıgazi'de "bildiri dağıttığı" gerekçesiyle polis tarafından gözaltına alınan Sibel Yıldız ve eşi Olgun Yıldız savcılık sorgusundan sonra tutuklandılar.

Sibel Yıldız ve Olgun Yıldız polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra Sarıgazi Jandarma Karakolu'na götürülerek iki gün bir gece boyunca ara ara işkence gördüler ve "infaza götürüyoruz" diyerek Maslak Askeri Komutanlığı'na götürüldüler. Daha sonra Sibel Yıldız, örgüt üyesi olduğuna dair ibare bulunan kağıdı imzalamadığı gerekçesiyle falakaya yatırıldığını ve askıya alındığını belirtiyor. İşkence süresi içerisinde kendisine tecavüz edildi. Olgun Yıldız da cinsel tacize uğratıldı.



Eren Keskin, kadın tutsaklara yapılan saldırının delilini gösteriyor.

Sibel Yıldız olayı şöyle anlattı: "Peşmerge lakaplı birisi tarafından tecavüze uğradım. Bu işi yaparken bilimsellik adına cetvel de kullanmayı ihmal etmedim. Kanama geçirmeme rağmen hiçbir tıbbi müdahalede bulunulmadığı gibi dalga geçildi. Oradaki jandarmadan Peşmerge'nin daha önce getirilen bayanlara da aynı şeyi yaptığını öğrendim.

Yıldız'ların avukatı Şeref Turgut, Ekim 1993 günü İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptığı suç duyurusunda; Peşmerge kod isimli polis, müvekkilini sorgulayan subay ve jandarma erleri ile, Sarıgazi Jandarma Karakolu'nda görevli Köksal Çınar'ın "İşkence, ırza geçme ve öldürme tehdit" suçlarından yargılanarak cezalandırılması istedi.

Bu konuda İnsan Hakları Derneği Kadın Komisyonu üyesi Avukat Eren Keskin, 9 Ekim'de yaptığı basın açıklamasında Sibel Yıldız'ın gözaltında uğradığı tecavüz olayıyla birlikte Bayrampaşa Cezaevi'ndeki kadın tutsaklara yapılan baskılara da değinerek "Bir kadın Başbakan'a sahip olmakla övünen Türkiye'de kadınlar gözaltında tecavüze uğrayıp cezaevlerinde de tecavüz tehdidine maruz kalıyorlar. Kadın tutuklulara getirilen külotların aç kısmılarını arama sırasında parçalanarak delinmiştir" dedi.

Kendi feodal, gerici, yoz mantık silsiresi içinde insanlara tecavüz ederek onları rezil ettiklerini, toplumdaki soyutladıklarını sanan sömürücü sınıfların silahlı uşakları yanılıyorlar. Namus ve şeref insanların bacak aralarında değil, kafalarında. Sorgulanması gereken tecavüze uğrayanlar değil, her türlü zulmü reva görenlerin namus ve şeref anlayışdır.

Onbinlerce insandan Peru devrimine destek

Haber Merkezi- 1980 yılının 17 Mayıs'ında küçük bir kıvılcım Ayacucho kırlarını tutuşturuyordu Peru'da. Bundan 13 yıl sonra bugün alev alev yanan Peru kırları ve kısmen şehirleri halk savaşının zaferini simdiden müjdelerken, 11 Eylül'de Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) Almanya'nın Frankfurt kentinde yaklaşık bin kişinin katıldığı görkemli bir yürüyüş ve miting düzenledi. Mitingin, hem Peru Halk Savaşının 13. yıldönümüyle hem de Başkan Gonzalo'nun esir edilmesinin protesto eden kampanyayla çakışması oldukça anlamlıydı. "Peru Devrimiyle Dayanışma ve Gonzalo" mitingine Peru Halk Hareketi (MPP), Acil Enternasyonal Komite (IEC), çeşitli Almanyalı ve Türkiyeli siyasi parti ve guruplar destek oldular. Mitingin sonunda Avrupa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'nun Frankfurt taki binasında yapılan toplantıya IEC Almanya Komitesi ve MPP temsilcileri de katıldı.

Amacı, Peru devrimine dayanışmak ve PKP lideri Dr. Abimael Guzman'ın yaşamını savunmak olan IEC, 12-24 Eylül tarihleri arasında dünya çapında bir kampanya yürüttü. Bu kampanya sırasında, dünyanın birçok yerinde dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Meksika'nın başkenti Mexico City'de, 9 Eylül günü, Dr. Abimael Guzman'la ilgili bir radyo programı yapıldı. 13 Eylül'de ise genel katımlı bir kitle gösterisi düzenlendi. Almanya'nın Berlin, Köln ve Hamburg kentlerinde Abimael Guzman ve Peru'daki siyasi tutsaklarla dayanışma gösterileri ve toplantıları düzenlendi. Guzman'la



24 Eylül, Yeni Delhi'de Gonzalo'yu sahiplenen Nepal'li kadınlar Peru büyükelçiliğinin önünde faşist Peru rejimini protesto ederken.

dayanışma bakımından en yoğun ilgilenen halklardan Nepal halkı, başkent Katmandu'da büyük bir gösteri düzenledi. Bangladeş'te, Kolombiya'nın başkenti Bogotá'da, Hollanda'da konuyla ilgili toplantılar yapıldı. Londra'da, San Francisco'da, New York'da gösteriler ve toplantılar düzenlendi. İspanya'da, Barcelona ve Katalonya'da dayanışma gösterileri ve sokak tiyatroları sergilendi.

Türkiye'de ise İzmir'de Avukat Şenur Akkaya tarafından bir basın toplantısı yapıldı. Adana'da CHD ve İHD üye ve temsilcilerinden oluşan bir grup, ABD Konsoloslu-

ğ'u'nun önünde bir protesto konuşması yaptılar. Konuşmada, Amerika'nın Fujimori diktatörlüğünü destekleyen tavırları eleştirildi. Ur-la Cezaevi'ndeki siyasi tutsaklar iki günlük bir açlık grevi yaptılar. Çankırı Cezaevi'nden Sezai Solmaz adlı bir tutsak 4 günlük açlık grevi yaptı. Nevşehir ve Aydın Cezaevi'ndeki tutsaklar dayanışma mesajları yayınladılar. Elazığ'da Avukat Süleyman Yeter'le birlikte 4 avukat bir mesaj yayınlarak, Amerika'daki Ulusal Avukatlar Birliği'nin (UNL) taleplerini desteklediler.

UNL, Amerika'da 5.000 üyeye

sahip bir demokratik kuruluştur. Birlik, Eylül ayının ortalarında yaptığı Genel Kurul toplantısında Peru devletinin uygulamalarını kınanan kararlar aldı ve Peru'daki hak ihalleriyle ilgili bir dosyayı oluşturarak Amerika Kitasi Devletleri Örgütü (OAS) İnsan Hakları Komisyonu'na şikayette bulundu.

UNL'nin "Peru'daki Siyasi Tutukluları ve Avukatlarını Savunma ve ABD Müdahalelerine Karşı Çıkma Gerekçliliği" başlıklı kararları şöyle:

1. Dr. Guzman'ın, Peru Komünist Partisi'nin sözcü üyesi ve taraftarlarının ve Peru hükümetinin diğer muhaliflerinin takibat, mahkeme ve hükümlere Peru kanunlarının ihlal örneklerini mahkum eder.

2. Peru'daki tüm siyasi tutukluların tıbbi bakım, sosyal dayanışma, avukat tutma, akraba ziyaretleri ve yeterli yemek ve yaşam şartlarına sahip olmasını talep eder.

3. Dr. Alfredo Crespo, Dr. Marta Huatay, Dr. Cartagena ve siyasi tutsakların savunmasını üstlendikleri için hapis cezasına çarptırılan diğer avukatların derhal serbest bırakılmasını talep eder.

4. Fujimori rejiminin 1986 ve 1992'de olduğu gibi cezaevlerinde yeni bir siyasi tutuklu katline girme doğrultusundaki her hareketine karşı çıkar.

5. Peru'da ölüm cezasının yürürlüğe girmesine karşı çıkar.

6. ABD'nin, Fujimori rejimine askeri ve ekonomik desteğine karşı çıkar.

7. Yukarıda belirtilen tavırlarını Peru ve Amerika hükümetlerine resmen bildirecektir.

8. Peru'da siyasi tutukluların ve avukatlarının savunması hakkındaki bilgileri dağıtımaları ve ABD müdahalesine ve Fujimori rejimine desteğine karşı çıkmaları konusunda örgütümüz Ulusal Avukatlar Birliği'nin şubelerini teşvik eder.

Ulusal Avukatlar Birliği'nin oybirliğiyle kararıdır.

Eylül ayının ortalarında, ABD'deki insan hakları örgütlerinden American Watch ilginç bir rapor yayınladı. Kampanya çerçevesinde yayınlanan raporda, Peru Gizli Servisi'nde (DINCOTE) çalışan iki ajanın, Guzman'ı savunan Avukat Crespo hakkında sahte ifade verdikleri ve bu ifadeleri veremeleri için yüksek miktarlarda para verilmesi ile Peru'yu terk etmeleri için olanak tanınması yolunda faşist Peru rejimine teklifler yapıldığını itiraf ettiler. Sahte ifadeye göre Dr. Crespo'ya bir liste verilmiş. Bu listede Peru polis yetkililerinin isimleri ve adresleri varmış. Liste Crespo tarafından örgüte ilticelecekti. Ajanlar, yargılamalar sırasında kendilerine verilen sözlerine getirilmediği ve üstelik yargılamalar sonucu mahkum oldukları için bu oyunlara kamuoyuna açıkladılar. Ote yandan yine Eylül ayında bir katliam ortaya çıkarıldı. 9 kayıp üniversite öğrencisi ve bir profesör faşist ordu tarafından öldürülmüş ancak bu suç PKP'nin işlediği hükümet tarafından defalarca tekrar edilmişti. Geçen yıl kaybolan bu kişilerin faşist rejime katıldığı, Arjantin'e kaçan bir generalin açıklamalarıyla ortaya çıktı. Bütün bunlar, Peru devletinin aczinin ifadedir. Peru devleti çatırdamaktadır.

Birleşmiş Milletler Örgütü akbabadan farksız

Haber Merkezi- Eylül ayı sonlarında 48. dönem toplantılarına başlayan BM, "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde yeniden yapılmaya gitme kararı aldı. Açılış toplantısında bir konuşma yapan Genel Sekreter Butros Gali, kimlere hizmet ettiklerini unutmamaya çalışarak "184 ülkeden tam olarak borcunu ödeyen 10 ülke var. bunların dışındaki tüm ülkelerin BM'ye borçları var. ABD ve Rusya en borçlu ülkeler konumundalar" derken bile açık verdiğinin farkında değildi. Toplantıda Almanya ve Japonya'nın daha rahat yağma yapabilmek için BM Güvenlik Konseyi'ne daimi üye olarak katılma yönündeki çabaları da dikkat çekti.

Çocukların belleklerine Amerikan kovboy filmleriyle yerleştirilen en önemli sahnelerden biri, dar zandaki mazlumları vahşi saldırganlardan kurtaran atlı süvariler sahnesidir. İşte Birleşmiş Milletler

denilen örgüt de, atlı süvariler misali; "Barış Gücü" askerleri oluşturarak, açlık, sefalet, eğitim vb. bir dizi konuda dünyanın mazlum halklarına "armut" olma çabası içerisinde. Gerici medyada da, BM'nin bu görünümünün inandırıcı olması için elinden geleni fazlasıyla yerine getirmiş.

Nedir BM? Uzun ve sıkıcı tanımlamalara girmeye gerek yok. Bu örgütü kısaca, emperyalistlerin çıkarlarına "katılmalı" "demokratik" ve "barış" bir biçimde hizmet eden bir örgüt şeklinde tanımlayabiliriz.

Harıl harıl çalıştırmış gibi medya pozları veren BM personeli aslında yaşıyor. Orneğin yıllık 150.000 dolarlık ücret alan Necelam Merani'nin işi sadece evinde oturmak. "Ben işimi yapıyorum. Bana evde oturup talimatları beklememi söylediler" diye kendisini savunmaya çalışan Merani gibi 39 personel evde oturmakla "meşgul" ve bunların ezilen halklara maliyeti

yılda 3 milyon dolar.

Bir de hırsızlar var. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNCHR) Uganda ve Cibuti özel temsilcisi Shinga Vele-Lukika, 1991 yılında Uganda'daki "gıda yardımı operasyonunu" yönetirken, bir depodan 250.000 pound değerinde gıda malzemesi ve yaklaşık 160.000 poundluk hububat "yok oldu". Yapılan araştırmada 300.000 pound tufanındaki BM araçlarının satıldığı, gıda yardımı, inşaat projesi ve bir BM uçağının kullanılmasında, Lukika'nın hırsızlıkta ortaya çıktı. Lukika toplam 1 milyon pounddan fazla hırsızlık yaptı. Yani yaklaşık 38 milyar lira. Bir başka hırsızlık da, BM Özürlü İnsanlar Onyılı ilan edilen 1988 yılında, Hans Hoegh tarafından gerçekleştirildi. Hoegh, özürlü insanlar için bir fon oluşturmayı görevlendirilmişti. Ancak, fon toplamak için açılan ofis giderleri 1.5 milyon doları geçtiği halde nasılsa fon oluşturulamadı (!).

1984'te Etiopya'nın açlıktan kırıldığı bol bol TV'lerde gösterilirken, BM bu ülke için "ekonomik bir komisyon kurmayı" kararlaştırdı. 75 milyon dolar ödenek ayrıldı, 9 yıl içerisinde 100 milyon dolar harcandı ama proje tamamlanamadı (!). Aynı şekilde BM Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü UNESCO'nun bütçesinin % 80'i talan edildi. 7.700 çalışanıyla BM'nin en büyük örgütü FAO (Gıda ve Tarım Örgütü), yıllık 650 milyon dolarlık bütçesinin altıda birini amaçları için harcadı, geride kalan "giderlerini karşıladı".

Ya "çaresizlerin atlı süvarileri" BM Barış Gücü? BM askerlerinin Saraybosna'da yaptıklarına şöyle bir bakmak yeterli. Güya gaddar Sırp ordusuna "ambargo" uygulayan BM askerleri, gelen gıda yardımının 1/3'ünü faşist Sırp ordusuna veriyorlar. Kalanını ise karaborsa olarak satıyorlar. Parası olmayan ve evlerindeki çocukları doyurmaya çalışan Saraybosna'lı kadınlara "yatma karşılığı" gıda maddesi vererek "hayır" işliyorlar. Saraybosna'da menkul ve gayrimenkulleri "alınlarıyla" kazanan BM askerleri, kentten kaçmak isteyenlere sahte kimlik çıkarmakla da uğraşıyorlar. Emperyalistlerin mazlum halklardan topladığı paralarla oluşturulan fonlar, BM'li beylere emperyalistleri şirin göstermenin diyeti olarak peşkeş çekiliyor. "Barış Gücü", kendi sınıfsal özünü uygun emperyalist çıkarlara bekkilik temelinde görevini yapıyor. BM, zayıf düşen avına inceden enceye süzülerek saldıran bir akbabadan farklı değildir.

İrlanda Cumhuriyet Ordusu uzlaşıyor



IRA'nın silahları pazarlık için konuşuyor.

Haber Merkezi- Kuzey İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nun (IRA) yasal kolu olarak tanınan Sinn Fein'in lideri Gerry Adams, "Cumhuriyetçiler olarak çözüme ulaşmak konusunda istekli ve hazırız. İngiliz hükümetinden istediğimiz, kendilerinin de bu şansı iyi değerlendirip olumlu bir girişimde bulunmalarıdır. Aksini yaparlarsa bu sonu olmayan çatışmaların sorumluluğunu üstlenmiş olurlar" dedi. Adams'ın, milliyetçi çizgideki Sosyal Demokrat İşçi Partisi (SDLP) lideri John Hume ile 5 aydır devam eden gizli görüşmeler yaptığı ve ikisinin beraberce bir öneriler paketi hazırladıkları ortaya çıktı. İngiliz ve İrlanda hükümetlerine sunulan sözleşmesi paket IRA'nın ateşkes koşullarını içeriyordu.

30 Eylül günü IRA'nın Kuzey İrlanda'da Markethill kentinde bir otelde bomba patlatmasından hemen sonra yine Sinn Fein üyesi Mc Guinness'in "savaşı sona erdirmeye" önerisi dikkat çekiydi. 2 Eylül'de IRA 5 kişinin yaralandığı üç patlamanın sorumluluğunu da üstlendi.

Bütün eylemlere rağmen İngiliz egemen sınıflarının IRA'dan daha fazla ödün almadan uzlaşmayacağı belli oldu. İngilizler'in Kuzey İrlanda'dan sorumlu Devlet Bakanı Sir Patrick Mayhew, Belfast'ta

meydana gelen iki patlamadan sonra IRA'nın ikiyüzlü davrandığını savunanak, bir yandan zeytin dalı uzatıldığını diğer yandan ise eylemlere devam edildiğini, dolayısıyla IRA ile görüşme yapmamacaklarını belirtti. Mayhew, Adams'la görüşen Hume'nin de teröristleri desteklediğini ve Hume ile de görüşmeyeceklerini açıkladı. Ote yandan İrlandalı Protestan Demokratik Birlik Partisi (DUP) lideri Paisley, İngiltere hükümetinin, IRA'dan gelecek barış tekliflerini dikkate almamasını istedi. DUP, halkın dini duygularını kullanarak İngiltere'nin tahakkümünü destekleyen bir partidir. İngiliz egemen sınıfları bağımsızlık yanlısı İrlandalıların çoğunun Katolik olmasından faydalanarak Protestanları bu partide örgütüyor ve halkı bölme politikalarını sürdürüyor.

IRA, İngiltere hükümetine götürdüğü öneri paketinde İrlanda halkının kendi kaderini tayin hakkını istiyor. Halkın kendi kaderini tayin hakkı istenmez, alınır. Çünkü bu hak, çağımızın özelliği gereği bir proleter devrimi yapma hakkı demektir. IRA ulusal temelde yükselmekte, halk arasındakiler Katolik-Protestan çelişkilerine yanlıs yaklaşmakta ve emperyalist İngiltere hükümetiyle uzlaşmaya çalışmaktadır. Patlayan bombalar ise silahlı pazarlığın göstergesidir.



BM'nin "Barış Melekleri" fuhuşun, karaborsanın soygunun ve uşaklığın bayrağını taşıyor.

Rusya Federasyonu Başkanı Boris Yeltsin ile Ruts-koy-Hasbulatov kükleri arasındaki çatışmanın baş-langıcı ve sonuçları ilginçtir. Bu, dışa bağımlı kom-pador burjuvazinin (Yeltsin Klığı) ülkeyi doludüğün kapitalizme sürüklemek isteyen mantığı ile ülkedeki milli servetin yabancı emperyalist güçlere peşkeş ge-kilmesine karşı çıkan ve kapitalizme gidişatın ağır-dan alınmasını isteyen milli burjuvazinin (Ruts-koy-Hasbulatov klığı) mantığı arasındaki mücadeledir.

Birinci kük, gemi azya alarak kapitalizm batak-lığına doğru yol alırken şu noktadan hareket et-mektedir: "Sirtımızı Batılı emperyalistlere verirek, on-ların sermaye akışı ve serbest pazar kuralları saye-sinde yeniden kendimizi toparlarız. Bir zaman sonra yeniden emperyalist bir güç olarak sahneye çıka-rak, eskiden yardımını aldığımız Batılı emperyalist-ler ile rekabet için gireriz. Buna yetecek kapasite-miz vardır; ülkedeki ekonomik potansiyel de yar-dımcı bir unsurdur." Yeltsin klığı, bir zamanlar Çar Petro'nun Rus İmparatorluğunu yaratmak için Batı teknolojisinden yararlanma siyasasını gütmektedir. Çünkü Çar, başlangıçta delice bulunan bir plana baş-vurarak önce Batı teknolojisini ülkesine aktardı. Ar-dından ülkenin varolan ekonomik potansiyelini iyi kullandı. Derken büyük devlet siyaseti izleyerek çevredeki halkları (Orta Asya, Kafkasya, Balkanlar, Baltık ülkeleri vs.) boyunduruk altına aldı. Sonuçta uluslararası sahneye, zamanın büyük devletleri olan Fransa ve İngiltere'ye rakip olarak çıktı. Bu si-yaset, 1917 Ekim Devrimi'ne kadar sürdü. İşte Yelt-sin, Ekim Devrimi'nde kesintiye uğrayan, Çar siya-setini yeniden sahneye koyarak ilerlemek istiyor. Bir farkla: Çar ülkesi, feodalizmden kapitalizme geç-işin sonuçlarını yaşarken, günümüz Birleşik Devlet Topluğu (özellikle de Rusya Federasyonu) devlet kapitalizminden vahşi liberal kapitalizme geçişin sonuçlarını yaşıyor.

Bu geçişin kurallarına uygun olarak, parlamento vahşi yöntemlerle kapatılıyor; meclis binası topa tu-tuluyor, yüzlerce binlerce insan öldürülüp tutuklan-ıyor. Vahşi kapitalizmin temsilcisi Yeltsin, sermaye-nin hatırına "diktatörlük" ilan etmekten çekinmi-yor. "Demokrasi savunucusu" rolündeki Batılı em-peryalistler, bu barbar yöntemleri alkışlıyor ve "de-mokrasiye geçebilmek için şimdilik diktatörlük uy-gulanması"nın kaçınılmazlığından dem vuruyorlar. Görüldüğü gibi, Yeltsin'in uyguladığı siyasal baskı yöntemleri, Ekim Devrimi öncesindeki Çar siyasetle-rine çok benziyor. Zaten 12 Eylül Cuntabaşı Evren ve sazarkadaşları da, "demokrasiye geçebilmek için şimdilik Sıkayönetim ilan ettiklerini" açıklamış-lar mıydı? Ondan sonra da milletten oana okumuş-

Faik Bulut

Rusya'da Eylül Faşizmi

lardı. Ne yazık ki tuzu kuru aydınlar ve Babıllı ba-sını, efendilerinin de dürtülemesiyle, Yeltsin dikta-törlüğünü alkışlama ve destekleme yarışına girdi-ler. Ona karşı verilen halk mücadelesini, elverdiğin-ce küçük göstermeye çalıştılar.

Ashında Yeltsin'in yeni nizamı sadece diktatörlük olarak da tanımlanamaz. Buna "Eylül Faşizmi" de-mek daha doğru olur. Neden? Çünkü Yeltsinci faşist kük ile mafya ortağı Rus generaller sadece parla-mento ve milli burjuvaziyi hedef almazlar. Halkın devrimci kalelerini ve savunma mevzilerini de yı-kmayı hedeflerler. Komünistlerin arda sıra tutuklan-ması ve komünist partilerinin faaliyetlerinin yasak-lanması da bunun başka bir kanıtı.

Bakınız, haftalık komünist dergi *Revolution*'un (Devrim) yazarlarından *Edouard Limonov* olayı na-sıl değerlendiriyor: "Geneide, Yeltsin'in Rus parla-mento binasına saldırısının üzerinde duruldu. Oysa Yeltsin saldırısının birincil hedefi, yerel Sovyet yö-netimliydi. Ve bu Sovyetik birimleri, sanıldığının tersine, mevcut yönetimin köhne kalmatları değil-di; halkın günlük hayatının son savunma mevzileriydi. Kitlelerin somut faaliyetlerinin ve istikrarın en önemli dayanağı idi. Ülkeyi vahşi kapitalizme sürük-lemek için, öncelikle bu halk barajının yıkılması ge-rektiyordu. İşte Yeltsin saldırısı, bu barikatı aşmayı hedefliyordu."

Aynı yazar, Yeltsin faşizmini de şöyle tanımlıyor:

"Batılı basın organları, 'Rusya'da faşizm tehdi-di'nden dem vuruyor. Fakat bizim şu anda tanık ol-duğumuz şey, 'folklorik bir faşizm' türüdür. Öyle ki: çıkmaz ve programsızlığına örtbas edilemek için, sürekli olarak köhnemiş sembol ve şemalardan me-det umuyor. Bu faşizm; yeni türden, rüşvetçi, çürü-müş bir faşizmdir. Görünüşte demokrat, pratikte ik-tidar tekelini elde tutmak için gayet barbardır. Son derece tehlikelidir. Yüzde 80'nin yoksul, yüzde 15'nin orta tabaka ve sadece yüzde 5'nin tekelci ol-duğu bir ülkede iktidarın tekelde bulundurulması, ül-keyi iç savaşa götürür. Biz yurtseverler, ülkemi-zin, Batılı emperyalistlere özellikle de Amerika'ya peşkeş çekilip sömürgeleştirilmesine karşı kıyıcı-ruz."

Siyasal planda ise Yeltsin açısından Parlamento, devlet başkanının elinde sadece bir araçtır. Oysa milli burjuvaziyi temsil eden Ruts-koy-Hasbulatov ekibi açısından ise Nomenklatura'nın yaşama orga-nı ve iktidar gereksinimlerinin tartışıldığı bir alan-dır.

Bunun doğal uzantısı, Moskova'daki merkezi yö-netimin Sibirya'daki federal yönetimden farkının ol-mamasıdır. Şöyle de denilebilir: Yeltsin ülkeyi sadece ve sadece Moskova'dan yönetip yüzde 5'lik bir tekelci azınlığın çıkarları açısından karar ver-meyi düşünürken; Ruts-koy-Hasbulatov ekibi, deyim yerindeyse taşra burjuvazisinin (Kazakistan, Novosibirsk, Estonya, Moldavya gibi) çıkarlarını korumaktadır. Onların ağır temposuna göre hareket etmekte ve görece halkın çıkarlarının da düşünül-mesi gerektiğini vurgulamaktadır. Nitekim, par-lamentonun kusatılıp bombalandığı günlerde Sibir-ya'yı temsil eden Novosibirsk yönetiminin "federal ve özerk bir hükümet kurma" yolunda talep öne sür-mesi dikkat çekicidir.

Ozeisi, Rusya'da sınıflar mücadelesi yeni bir ivme kazanmış; yepyeni bir mecraya girmişti. Yeltsin'in Eylül Faşizmi'ne karşı, başta milli burjuvalar olmak üzere geniş halk kitlelerinin mücadele dönemi baş-lamıştır. İlk aşamada milli burjuvazinin hedeflediği "demokrasi ve yasallık" gerçekleştirilmeye çalışılacak, ardından emekçilerin talepleri gündeme gelecektir. Mücadelenin diyaletliği budur. Ama emekçilerin yeniden iktidara yürütmesi ve tarih sah-nesine bütün görevleriyle çıkmaları işe, nesnel ve özel şartlara bağlıdır.

AÇIKLAMA: Köşe yazarımız, Faik Bulut, yeni çalışmalarında dolaylı bir süre yurt dışında incelemelerde bulunacağından yazıları elimize ulaştıkça bu köşede siz okuyucularımıza sunacağız.

Deprem kader değildir Somali'de serhildan

Haber Merkezi- 866 milyonluk nüfusuyla dünyanın Çin'den sonra en kalabalık ülkesi olan Hindis-tan'da 29 Eylül günü son 58 yılın en büyük deprem faciasından ki-şi yaşandı. Bu faciada 28.000 kişi ö-lürken, yüzbinlerce kişi yaralandı, birçok yerleşim birimi yerle bir oldu ve adeta haritadan silindi. Hindistan yarımadasının güneyba-tısını iki kez beşer sanyelik arayla

sarsan şiddetli sarsıntılar sabaha karşı saat 3.56 sularında halkı uyku-da yakaladı.

Merkezi Latur, Killari ve Umarga kentleri arasında olan deprem, bu üç kenti harabeye dön-dürürken Hindistan Birleşik Haber Ajansı 28.000 kişinin öldüğünü bildirdi. Depremden en fazla etki-lenen Maharaştra eyaleti civarın-da yaralı sayısı 30.000'in üzerinde.

Hastanelerde ilaç, sargı ve tıbbi malzemenin yeterli olmaması, ölü sayısını artıran bir başka etken.

En şiddetli depremler gurubunu, rihter ölçeğine göre 6 veya 7 şid-detinde olan depremler oluşturmaktadır. Kısa bir zaman önce Amerika ve Ermenistan'da, Hin-distan'dakinden daha şiddetli, 6,9 şiddetinde depremler yaşandı. Amerika'da 67, Ermenistan'da ise 30.000 kişi öldü. Bu rakamlara karşılık Hindistan'da meydana ge-len depremin şiddeti 6,4'tür ve 28.000 ölü var. Rakamlar arası uçurumun sebebi nedir? Deprem, sel, toprak kayması gibi nedenler, işbirlikçi Hindistan egemen sınıfları tarafından "doğal felaket" ola-rak nitelendiriliyor. Emperyalistler ile Birleşmiş Milletler gibi örgütler de hemen "insani yardımlar" a ko-şuyorlar. Hindistan'da esas sorun depremler ve seller değildir. Örne-ğin, toplam işgücünün % 60'ı tarım sektöründe çalışır ve feodal üretim tarzı geçerlidir. Kırsal nüfusun ço-ğu yoksul köylüdür ve ilkel tarım yapar. Tefecilik yoğundur. Ekono-mik ve siyasi güç, aile şirketlerinin elindedir. Halkı bölmek amacıyla egemen sınıflar tarafından pompala-nan Hindu-Müslüman çatışmalarında her yıl yüzlerce kişi ölmekte-dir.

"Felaket!" "Doğal afet!" diye bağırarak, "yardım" isteyen Hindis-tan egemen sınıfları ile "yardım" a koşan emperyalistler ve onların masası örgütler, yıllardır süren bu sosyal, ekonomik ve dolayısıyla doğal faciaların sebepleridirler. Kendi mantıkları içinde olayı "doğal felaket" olarak nitelensek bile, Hindistan'da depreme karşı radarlar, ölçü aletleri ve çağdaş in-saat malzemeleri ya yoktur veya en ilkel düzeydedir. Emperyalizme bağımlılık gibi bir felaket altilmedikçe, deprem-sel gibi felaket-lerin yamırsa ırkçılık ve kavurucu yoksulluk mazlum Hindistan halk-larını kurtarmaya devam edecek.

Haber Merkezi- Somali'de Ge-neral Aiidid yanlıları ile BM "Barış Gücü" askerleri arasında Mogadi-şu'da Ekim ayı başlarında çıkan çatışmalarda iki Amerikan Black-hawk tipi helikopterin düşürülmesi ve en az 12 ABD askerinin öldürül-mesinin hemen ardından, 14.BM askerinin öldürülmesi ve 70 asker in yaralanması emperyalistlerin tela-şını artırdı. Bir kısım ABD asker-inin Aiidid yanlılarına kaybedilme-si (ortada sağ olup olmadıklarına dair kesin veri yok) ise ABD ve BM'nin kaygılarını doruğa çıkardı.

Amerikan ABC Televizyonu, ül-ke çapında bir anket yaparak Ame-rikalıların %64'ünün Somali'deki ABD birliklerinin geri çekilmesini istediğini ortaya koydu. Oysa daha 4 ay önce yapılan aynı tipte bir an-kette Amerikalıların %62'sinin Cliton'un müdahalesini destekle-mesi şartırcı değildir. Amerika halkının gözüni boyayan Clinton'u, Somali direnişinin yıpratığı çok açıktır.

Somali'ye gönderilen 28.000 BM askerinin Mogadişu'yu bile kontrol edememeleri parababalari için önemli bir gerilemeyi. Yaz başından bu yana Cliton ve BM Genel Sekreteri Gali, toplam 56 mavi berelinin öldürülmesi karşı-sında Aiidid'in tutuklanmasında is-rarlıydılar. Fakat son olaylarla be-raber Cliton zor durumda kaldı. Bir yandan oy potansiyelini yitiri-rken, diğer yandan Somali'yı mal-zeme yapan muhalifleri Kongre'yi karıştırmaya başladılar. Camp Da-vid'in mimarı Jimmy Carter, Cliton tarafından alelacele devreye sokul-du. Carter, Afrika Birliği Örgütü ya da Etopya Cumhurbaşkanı Meles Zinawi'nin arabuluculuğuyla Ai-did'e bir çıkış kapısı (siz tuzak an-layın) ayarlamaya çalıştı ancak baş-sarılsız oldu. Bu sırada Gali hâlâ Ai-did'in tutuklanmasını istediği için ABD tarafından sert bir dille uya-rıldı. Tüm bu çelişkiler ABD ve di-ğere işgalcilerin gerçek yüzlerinin dünya halkları tarafından görülme-sini kolaylaştırdı.

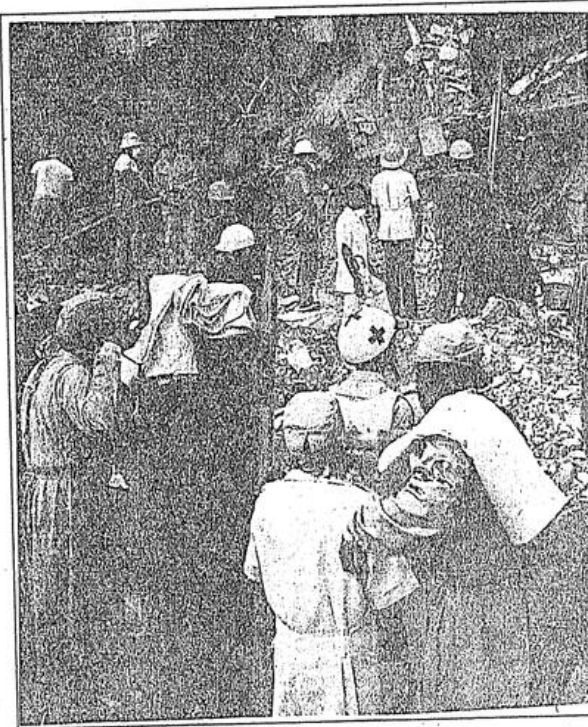
Gali'nin planlarında bugün için



Butros Gali kimsine uygun kıyafetleyle sahnedir.

bir değişiklik yok. Kendisi, 1 yıl önce Somali'de aklıktan 300.000 kişinin öldüğünü ve bugün tek bir kişinin bile aç olmadığını sık sık ve büyük bir utanmazlıkla vurguluyor. Gali iki nedenden ötürü yalancıdır: Birincisi, Somali halkını aklıktan ölüme mahkum eden bizzat Gali'nin emperyalist efendileridir. İkincisi Somali halkının büyük ço-ğunluğu hâlâ açtır. Belki aklıktan ölenlerin azaldığı doğrudur ama halkın hedef gözetilmeksizin roket-lerle toplu olarak imha edildiği de doğrudur. Gali, Aiidid yanlılarıyla görüşüp onu safdışı etmekten yana ve bu işi ülkede bulunan 4.500 ABD askerini Kongre çekmeden önce bitirmek istiyor.

Cliton ise son şansını denemek-te. Bugünlerde yoğun olarak bin-lerce ABD askerini daha Somali'ye göndererek Bush'tan sonra "2. Körfez Fatihii" sıfatını almaya çalış-ıyor. Böylece daha rahat talan ya-parak dışarıda ABD'nin diğer em-peryalist rakiplerine karşı kozlar el-de etmeyi ve içeride kendisinin oy potansiyelini sağlamlaştırmayı dü-şünüyor.



Halkların başındaki esas felaket deprem değil emperyalist sömürü sistemidir.

Moskova'da neler oldu?

Herşey 21 Eylül'de Rusya Devlet Başkanı Boris Yeltsin'in Rusya Parlamentosu'nu feshetmesiyle başlamadı ama iki burjuva kliği arasındaki çelişkileri közden alve dönüştüren adım bu oldu. Yeni Çar Yeltsin karşısında Gorbacov neyse Devlet Başkan Yardımcısı Aleksandr Rutskoy ile Parlamento Başkanı Ruslan Hasbulatov da oydu. İki kliğin temsilcileri, çelişkilerini ilk kez ve açık açık geçen sene, 10 Aralık 1992'de ortaya koydular. Yeni Çar, ülkeyi kendisinin mi yoksa Parlamentosun mu yöneteceğini karara bağlamak amacıyla bir "referandum" yapılmasını istiyordu. Aslında bu tip bir "halk oylaması", zamanlaması iyi seçilmiş bir ataktı. Çünkü Yeltsin'in elinde Çarlık bayrağıyla sözümona tanklara meydan okuduğu günler, olayı yüzeysel algılayanların hafızalarında en büyüldü aldattığıyla tazeliğini koruyordu. Yeni Çar, Nisan '93'te yapılacak "referandum"u koparmayı başardı ancak "referandum" aslında bir güç denemesiydi ve daha fazlasını istiyordu. Halk Temsilcileri Kongresi ni, kendisiyle tam uzlaşmaya varılmadığı takdirde "Tam yasal olmayan uygulamaları yürürlüğe koyacağım" sözleriyle tehdit etti. "Tam yasal olmayan" kavramı, parlamentoyu tanımama tavrının kibar bir dile belirlenmesinden başka birşey değildi. Nihayet, 20 Nisan '93'te ülkeyi 5 gün kararnamelerle yöneteceğini açıkladı.

Bu arada açıktan açığa Amerika'ya yaklaşmakta olan Yeltsin, Kanada'nın Vancouver kentinde görüştüğü Clinton'la ortak planlarını geliştirirken, önce kendisini sadık adamı sonra Dışişleri Bakanı Kozyrev'ye görüşmeye "Bizi yalnız bırakırsanız komünizm gelir" türkülerıyla fon müziği yapıyordu. Oysa parlamentonun komünizmi getireceği falan yoktu ve olamazdı! Yeni Çar'ın sınıf kökeni neyse parlamentoyu oluşturanlarınkı de oydu. Yalnız Yeltsin "Yeni Dünya Düzeni" ile tamamen bütünleşmek perspektifiyle yönelimini ifade ederken, parlamento bürokratik konumuna uygun davranarak Kruşçevci anlayışla hareket ediyordu. Parlamento "Komünist" Parti'nin bölge sefleri, sendika ağaları ve devlet fabrikaları ile kolektif çiftlik yöneticilerinden oluşmuştu.

Hasbulatov, ön planda Yeltsin'in karşısına çıktığı zaman, gerici medya olayı iki hırslı adamın, reformcularla radikallerin ve hatta iki rakip ideolojinin çatışması olarak yansıttı. Gerçek hiçbir şey değildi ama yalnız ve yalnız iki burjuva klik arasındaki çatışmanın ta kendisiydi.

Rus ekonomisi tam anlamıyla iflastaydı. "Muhafazakarlar" olarak lanse edilen Hasbulatov-Rutskoy kliği taraftarı Mevedev durumu şöyle açıklıyordu: "Orneğin 1983'te Sovyetler Birliği'nin altın rezervi 1800 ton idi. Yani 70 milyar dolar. Bugün ise elimizdeki nakit rezerv yaklaşık olarak sıfırdır. Batılı bankalara olan borcumuz 80 milyar dolardır. Rekabet edilebilir zenginliklerimiz olmaksızın, bizim ekonomimiz gerek üretilmiş mallarda gerekse hammadde muazzam bir kan kaybına uğrayacaktır. Bütün kâr Batılılara kalmaktadır. Batı yardımımdan bu koşullarda nasıl bahsedebilirsi-



Daha dün tankların karşısına çıkıp demokrasi havariliği yapan Yeni Çar, aynı tanklarla halkı ezmekten çekinmedi.

niz? Herşey ortada. Burada soğuk savaş bitti. Biz kaybettik ve hala tazminat ödüyoruz". Mevedev'in bu sözleri olağanüstü bir öneme sahiptir. Bu sözler, Kruşçev'in devlet kapitalizmini Yeltsin'e rağmen oturtmaya çalışan bürokratik klik'in "reka-bet", "kâr" ve "soğuk savaş" mantığının ürünüdür.

Darbe üstüne darbe gelecekti ve bu kaçınılmazdı. Taraflar 1 yılı aşkın bir süredir hazırlık içerisindeydiler çünkü Rutskoy, Yeltsin'i darbe yapmakla suçladı ve bürokratlar Beyaz Ev çevresinde metal yığınlarından, taşlardan barikatlar yapmaya başladılar. Rutskoy parlamento tarafından devlet başkanı olarak atandı. Artık sonu muhakkak kanlı olacak çatışmanın "meşruluk temelleri" yaratılmıyordu ve yaratıldı da. Anayasa Mahkemesi Yeltsin'in yetkilerini ihlal ettiğini ve mahkemeye verilmesini kararlaştırırken askerlerin sözcüsü Savunma Bakanı Graçov Yeltsin'i desteklediğini açıkladı. Parlamento da kendi Savunma Bakanını atadı: Achalov. Artık iki burjuva klik de hareketlerini halk kitlelerine dayandırarak ilerlemek durumundaydılar. Bu, burjuvazinin iktidara gelişinin doğasında vardır ve yönetme tecrübesinin getirdiği eski bir alışkanlıktır. İki kliğin aldattığı kitleler Moskova sokaklarında birbirlerini karşı gösteriler düzenlediler. Bu arada iki dışişleri bakanı, ABD'nin Christopher ve Yeni Çar'ın sadık adamı Kozyrev senaryonun son rötüşlerini Amerika'da yapmaktaydılar.

OK YAYDAN ÇIKTI

25 Eylül sabahı Yeni Çar dışlerini göstermeye başladı. Parlamento binasının çevresine seçkin Djerzinski bölüğüne bağlı çelik yelekli ve joplu askerler yerleştirildi. Birlik binanın tüm giriş ve çıkışlarını denetim altına aldı. Askerlerin silah taşımadıkları Yeltsin tarafından defalarca vurgulandı. Yeltsin şunu iyi biliyordu: Tek başına parlamentonun içinden önemli bir hareketin geliştirilmesi olasılığı yoktu. Rutskoy ve Hasbulatov içinde silahlanmışlardı ama otomatik silahlı 200 kişi kapalı bir yerden dışarıyla çatışmayı göze alamaz-

lardı. Zaten Beyaz Ev'i kuşatan polis ve askerlere silahlı bir müdahale içeridekilerin ölüm fermanını imzalamak demek olurdu. Bu durumda yararlanan Yeni Çar içeridekilere defalarca "barışçı" yaklaşımlar gösterdi. Emperyalist ABD ise, Yeltsin'e şiddet kullanmaması ve silah kullanılmamasına özen gösterilmesi konusunda her zamanki gibi sahtekarca temennilerde bulundu.

Nihayet 3 Ekim günü Beyaz Ev'in önünde toplanan yaklaşık 15.000 kişi Yeltsin aleyhine gösteriler yapmaya başladı. Bu gösteriler sürerken bir ara balkondan göstericilere hitabeden Rutskoy, Yeltsin'e karşı ayaklanma çağrısında bulundu. Rutskoy, göstericilerin belediye binası ile televizyon merkezini işgal etmelerini istedi. Hasbulatov ise işgal edilecek hedeflerden birinin de Kremlin olduğunu söyledi. Rutskoy'un konuşmasından sonra Beyaz Ev'i kuşatan asker ve polislere saldıran göstericiler çemberi yarıldılar ve gösterilen hedefleri işgal etmeye başladılar. Rutskoy ve Hasbulatov kozlarını açmışlardı. Sıra Yeltsin'deydi. Moskova'nın Ostankino bölgesinde mitralyöz taşıyan zırhlı birlikler Rutskoy yanlılarına ateş açtılar. Tüm özel birlikler seferber edildi. Moskova'nın hemen çevresinde konuşlandırılmış tanklar şehre girdiler. Riyazan'daki paraşüt birliği helikopterlerle önemli noktalara indirildi. KGB'nin Moskova banliyölerindeki 27. özel tugayı da harekete geçirildi. 5 Ekim sabahı gürleyen T-72 tank namurları Belediye Sarayı ve TV Merkezi'ni işgal eden göstericilere çevrilmişti. Tanklar yaklaşık üç saat boyunca Beyaz Ev'i top ateşine tutular. Çatışmalardan geriye 500'den fazla ölü ile Yeni Çar'ın zaferi kaldı.

REVİZYONİZMİN ÇIĞLIĞI

Olay, özellikle Rutskoy yanlısı göstericilerin çemberleri yarmaları ve işgalleriyle beraber devrimci-demokrat insanların ilgi odağı haline gelirken gerçeklere aykırı sesler de kulakları doldurmaya başladı.

Parlamento binasının işgali sırasında metal yığınlarından ve

taşlardan barikatlar yapıldığını ve bu arada Rutskoy'un parlamento tarafından devlet başkanı olarak atandığını belirtmiştik. Revizyonizmin Türkiyeli temsilcileri hemen "Barikat savaşları"ndan ve "İkili iktidar"dan bahsetmeye başladılar. Olay, büyük manşetlerle halkın Yeltsin'i devirmesi, komünist bir öncünün halkı silahlı bir biçimde örgütleyerek iktidara oynaması, yüzlerce silahlı askerinin 1917 Ekim'ini anımsatmasına halkın saflarına katılması, halkın Stalin tipi (ne demekse) komünizmi kurmak istediği vs. vs. şeklinde verildi. Göstericilerin orak-çekiçli kızıl bayraklarla işgaller girişmesi büyük boy fotoğraflarla ve adeta "işte size sosyalist devrim" dercesine verildi. Evet ortada kızıl bayraklarla yürüyenler vardı. Barikatlar, silahlı ve örgütlenmiş direnişler, işgaller de vardı. Ama bütün bunları yazan-cizzenlerin kafasında MLM temelinde sağlıklı bir zemine oturmuş sınıf tahlilleri yoktu. Gorbacov ne kadar komünistse Rutskoy-Hasbulatov ikilisi de o kadar komünisttir. İşin şiddete dökmülmesinden hemen iki gün önce Mihail Gorbacov'un Yeltsin'den parlamentoyu feshetme kararnamesini geri çekmesini istemesi bir rastlantı değildi. Hasbulatov-Rutskoy kliği, Yeltsin'in aksine asker desteğine sahip değillerdi ve daha çok halka dayanmak zorunda kalmışlardı. Bu, burjuvazinin doğumundan bu yana bilinen bir taktiktir. Birakalım kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizmi, daha 1789'da ilk kez iktidarı ele geçiren Fransız burjuvazisi bile halkı peşine takmadan bir devrim yapamaz ve iktidarı alamazdı. Fransız devrimine yoksul işçilerin ve köylülerin katılımı çok yoğun olduğu halde iktidar burjuvazinin olmuştur. Kısacası kimsen Yeltsin kliği ve yoğunluklu olarak diğer klik halkı aldatarak kullandılar. Bu olaylar sırasında atılan "Sosyalizm geliyor!" çığlığı ise tüm çekiçlik ve şatafatına rağmen işgale bakamayan revizyonizmin yarası körlüğünden kaynaklanmaktadır.

İKİ ÖNEMLİ OLGU

Clinton, daha 4 Ekim'de

"ABD'nin, Boris Yeltsin ile özgür ve adaletli seçimlere giden süreci desteklemesi gerektiğine hala inanıyoruz. Yeltsin şiddetten kaçınmak için çok çaba sarfetti" derken, Fransa Hükümet Sözcüsü Nicolas Sarkozy aynı gün France-3 televizyonundan "Özgür seçimleri yapmak konusudaki isteğini koruduğu sürece, Boris Yeltsin'i desteklemekten başka çare olmadığını inanıyoruz" açıklamasını yapıyordu. Dikkat edilirse her iki konuşmanın ortak özelliği seçimlere gidilmesi "dileği"ni belirtmeleridir. Dün tankların karşısında Çarlık Rusyası'nın bayrağıyla "ordu karşıtı" şovlar yapan Yeltsin'i "demokrasi kahramanı" ilan eden emperyalist zihniyetin bugün bu sahte kahramanın orduyu arkasına alarak tanklarla yaptıklarını demokrasiye giden yol olarak göstermesi hiç de şaşırtıcı değildir.

Yeni Çar Pravda'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni kapattı, yerel "Sovyetler"i feshetti, olağanüstü hal uygulamalarını devam ettiriyor, bir çok tutuklamalar gerçekleştiriyor, Lenin'in kitaplarını toplattırıyor vs. vs. Şimdi gerici medyada "Yeltsin'in dikta eğilimi"lerinden, "Sağcı tutum"larından bahsetmektedir. Daha önce mazlum Rusya halkları üzerinde diktatörlük yok muydu? Bu ayrı bir tartışma konusudur ama Yeltsin'in yapacağı şeyler şimdiden bellidir. Kendi kliğinin iktidarını güvence altına alan bir anayasa yaparak seçimlere girmek. Yani bu anlamda gerici medyanın "kaygılar"ı yersizdir. Zira geçen yılın Aralık ayında bu yana Yeltsin, ABD emperyalizminin perspektifiyle tam olarak çakişan politikalar izlemişti.

Son olaylarla beraber iki olgu fevkalade önem kazanmıştır: Birincisi, Kruşçev tipi devlet kapitalizmi gelişim seyri sonunda kendi burjuva muhaliflerini yaratmış ve bu muhalifler bugün tarih sahnesinde ABD emperyalizmiyle kolkola boy göstermişlerdir/göstermeye devam ediyorlar. İkincisi Kruşçev revizyonizmine cepheleden bayrak açan Mao Zedung, tarih tarafından bir kez daha, evet bir kez daha doğrulanmıştır.